Agatha Raisin felszámolja londoni életét és leköltözik a mesés nyugalmú, festői Cotswoldsba. A kellemes falucska ugyan kissé unalmas hely Agatha ízléséhez képest, de az új állatorvos megérkezése egészen felvillanyozza. Abban reménykedik, hogy véget érnek a férfiínséges évek. Ám még mielőtt bármi történhetne, a jóképű dr. Paul Bladen egy véletlen balesetben meghal.

De valóban baleset történt? A körülmények határozottan gyanúsak. Agatha hamarosan rájön, nem ő volt az egyetlen, aki a vonzó állatorvos szerelmét áhította. Kiderül, jó néhány falubeli hölgy táplált hasonló reményeket – miközben sokat szenvedett volt felesége nem győz örülni, hogy végre-valahára megszabadult a doktortól.

Agatha érdeklődése újra szomszédja, James Lacey felé fordul, akit korábban sikertelenül próbált meghódítani. Azt reméli, közös nyomozásuk majd összehozza őket. A falubeliek azonban úgy gondolják, jobban tennék, ha felhagynának a detektívesdivel, mielőtt újabb tragédia történik.

A skót írónő regénye – mint valamennyi Agatha Raisin könyv – izgalmas krimi, nagyszerű szatíra a londoni és a vidéki életről, remek karakterekkel és pergő, fordulatos cselekménnyel. Az amatőr detektív kiválóan megrajzolt figuráját kritikusok és rajongók egyaránt megszerették; a sorozat már a 21. kötetnél tart.

„M. C. Beaton tökéletlen hősnője egy valódi drágakő. „
PUBLISHERS WEEKLY

Fordította
Szűr-Szabó Katalin

M.C. BEATON

Agatha Raisin
és
a parázna lódoktor

Ulpius-ház Könyvkiadó
Budapest, 2011

A fordítás alapjául szolgáló mű:
M. C. Beaton: *Agatha Raisin and the Vicious Vet*

A szerzőtől az Ulpius-ház Könyvkiadónál megjelent:
Agatha Raisin és a spenótos halálpite

Előkészületben:
Agatha Raisin és az elültetett kertész

Copyright © 1993, 2002 by M. C. Beaton
Hungarian translation © Szűr-Szabó Katalin, 2011
© Ulpius-ház Könyvkiadó, 2011

ISBN 978 963 254 457 1

A szerző szeretne köszönetet mondani
a kedvenc lódoktorának,
a cirencesteri illetékességű Anne Wombillnak
a segítségéért.

Ezt a könyvet szeretettel ajánlom
Anne-nek és a férjének, Robinnak.

Egy

AGATHA RAISIN KÍVÜLRŐL BARNÁN, belülről szégyenében vörösen érkezett meg a heathrow-i repülőtérre. Komplett idiótának érezte magát, ahogy a csomagját a kijárat felé tolta.

Most töltött el két hetet a Bahamákon a jóképű szomszédja, James Lacey elleni hajtóvadászattal, aki egyszer megjegyezte, hogy a Nassau Beach Hotelben vakációzik majd. Agatha a férfiak üldözésében is olyan kíméletlennek bizonyult, mint az üzleti életben. Temérdek pénzt költött az új, izgalmas ruhatárára, eszeveszetten lefogyott, hogy megfiatalított középkorú bájait bikiniben parádéztathassa, de James Laceynek nyoma sem volt. Agatha autót bérelt, végigjárta a szigeten épült többi szállodát, ám nem járt sikerrel. Még a brit főkonzulátust is felhívta abban a reményben, hogy tudnak Jamesről. Azután pár nappal a hazatérése előtt távolsági hívást kezdeményezett Carselyba, a cotswoldsi faluba, ahol lakott, a lelkész feleségének, Mrs. Bloxbynak, és végre ravaszul feltette a kérdést, hogy hol tartózkodik James Lacey.

Még a fülében csengett Mrs. Bloxbynak a rossz vonalban hol felerősödő, hol elhalkuló hangja, mintha a dagály sodorná ki hozzá. – Mr. Lacey az utolsó percben meggondolta magát. Úgy döntött, hogy egy barátjánál vakációzik Kairóban. Tényleg emlékszem, hogy említette, hogy a Bahamákon nyaral, mire Mrs. Mason azt felelte: „Micsoda meglepetés! A mi Mrs. Raisinünk is oda készül.” És mielőtt felocsúdhattunk volna, ez a kairói barát már meg is hívta.

Hogy Agatha milyen nehezen nyelte ezt le, és mennyire restellte magát még most is! Világos volt, hogy az ezredes azért változtatta meg a terveit, mert nem akart vele találkozni. Visszatekintve csak a vak nem látta, hogy üldözi Laceyt.

És volt még egy ok, amiért nem élvezte a szabadságát. A cicáját, Hodge-ot, Bill Wong detektívfelügyelő ajándékát beadta egy macskapanzióba, és valahogy gyökeret vert benne az aggodalom, hogy Hodge esetleg elpusztult.

A tartós parkolóban berakta a bőröndjeit a csomagtartóba, majd nekivágott a Carselyba vezető útnak, és közben ismét azon rágódott, vajon mi az ördögért ment ilyen fiatalon – manapság az ötvenes évek eleje *igenis* fiatalnak számít! – nyugdíjba, és adta el a vállalkozását, hogy vidéken elevenen eltemesse magát.

A macskapanzió Cirencester elővárosában volt. Agatha bement a házba, ahol egy sovány, nyúlánk nő barátságtalanul fogadta. – Na de Mrs. Raisin! Éppen távozni készültem. Tapintatosabb lett volna, ha idetelefonál!

– Hozza a macskámat… de *most rögtön!* – meredt rá vészjóslóan Agatha. – És szedje a lábát!

A nő elvonult. Minden porcikája sértettséget sugárzott. Hamarosan Hodge-dzsal tért vissza, aki a szállítókosarában nyávogott. A további tiltakozást a füle mellett eleresztve Agatha kifizette a kért összeget.

Milyen megnyugtató, gondolta, hogy ismét együtt lehet a macskájával, majd átfutott a fején, vajon falusi nénikévé degradálódik, aki egy házi kedvencben leli minden örömét.

A zsúpfedél súlya alatt görnyedő háza úgy festett, mint egy öreg kutya, aki lelkesen üdvözli. Miután begyújtott a kandallóba, megetette a macskát és jó adag whiskyt töltött magának, úgy érezte, sikerült visszanyernie az életkedvét. A franc essen James Laceybe és minden férfibe!

REGGEL ELMENT Harvey csemegéjébe, hogy bevásároljon, és elhencegjen a lesült bőrével. Összefutott Mrs. Bloxbyval. Agatha kínosan érezte magát a telefonhívás miatt, de a mindig tapintatos Mrs. Bloxby egy szóval sem emlékeztette, csak annyit jegyzett meg,

hogy aznap este a Carsely Hölgyegyletnek a paplakban lesz a gyűlése. Agatha megígérte, hogy elmegy, bár közben arra gondolt, hogy a társasági élet talán többből is áll, mint a paplakbeli teázásból.

Nem sok kedve volt az egészhez. Elmehetett volna helyette a Vörös Oroszlánba, a helyi kocsmába vacsorázni. Igaz viszont, hogy megígérte Mrs. Bloxbynak, hogy ott lesz, és a neki tett ígéreteket valamiért nem volt szokás megszegni.

Amikor este elindult hazulról, nehéz köd szállt le a falura; sűrű volt és dermesztő, amitől a bokrok kuporgó támadóknak tűntek, és ami elnyomott minden hangot.

A hölgyek valamennyien jelen voltak a paplak nappalijának barátságos rendetlenségében. Semmi sem változott. Még mindig Mrs. Mason volt az elnöknő, és még mindig Miss Simms az egyesületi titkár a fehér mikiegércipőjében és a bokorugró szoknyájában. Agathát a nyaralásról adott részletes beszámolóért ostromolták, így a napsütéssel és a homokkal kérkedett, amíg maga is azt nem érezte, hogy remekül szórakozott.

Felolvasták a jegyzőkönyvet, megvitatták a Gyermekmentő Alapítványnak gyűjtendő pénz kérdését és az időseknek szervezett kirándulást, aztán ismét teáztak és süteményt ettek.

És Agatha ekkor hallott az új állatorvosról. Carselynak végre saját állatorvosi rendelője lett. A könyvtár épületéhez egy új szárnyat építettek. Az állatorvos, a mircesteri Paul Bladen kétszer egy héten, kedd és szerda délutánonként rendelt.

– Eleinte nem törtük magunkat – mesélte Miss Simms –, mert általában a moretoni állatorvoshoz járunk, de Mr. Bladen olyan rendes!

– És olyan jóképű! – szúrta közbe Mrs. Bloxby.

– Fiatal? – kérdezte Agatha halvány érdeklődéssel.

– Ó, olyan negyvenes, azt hiszem – vélte Miss Simms. – Nem nős. Elvált. Fürkésző pillantása van, és gyönyörű keze.

Agathát nem érdekelte különösebben az állatorvos, mert a gondolatai még mindig James Lacey körül forogtak. Azt kívánta, bárcsak hazajönne, hogy megmutassa neki, mennyire nem érdekli. Így, mialatt a hölgyek az új állatorvosról ömlengtek, Agatha gondolatban párbeszédeket költött arról, hogy mit mond majd az ezredes, mire ő mit felel, és elképzelte, mennyire meglepődik, amikor rájön, hogy a részéről mutatott szomszédasszonyi szívélyességet tévesen szerelmi hajszának vélte.

De a sors úgy hozta, hogy Agatha mindjárt másnap megismerte Paul Bladent.

Elhatározta ugyanis, hogy elmegy a henteshez, és magának marhabélszínt, Hodge-nak pedig csirkemájat vesz. – 'napot, Mr. Bladen – köszönt a hentes, és Agatha megfordult.

Paul Bladen jóképű, a negyvenes évei elején járó férfi volt. Sűrű, hullámos szőke hajába már ezüst szálak vegyültek, világosbarna szeme sarkában ráncok gyűltek, mintha a sivatagi nap miatt állandóan összehúzná a szemét, határozott, kedves vonalú szája volt, és szögletes álla. Karcsú volt, közepes termetű, és a könyökén bőrfoltos tweedzakót meg flanelnadrágot viselt, s mivel dermesztő hideg volt, a nyakában régi London University sálat. A régi időkre emlékeztette Agathát, amikor az egyetemisták még úgy öltözködtek, mint az egyetemisták, mielőtt divatba jött a póló és a rojtos szárú farmer.

Paul Bladen a maga részéről egy zömök termetű, középkorú nőt látott, akinek fényes barna haja volt, és napbarnított arcában apró maciszempár csillogott. A ruhái – mint Mr. Bladen megjegyezte magában – nagyon drágák voltak.

Agatha kezet nyújtott, és bemutatkozott. A legjobb nemesasszonyi modorában üdvözölte a faluban. A férfi a szemébe mosolygott, a kezét szorongatta, és mormolt valamit a borzalmas időjárásról. Agatha teljesen megfeledkezett James Laceyről. Vagy majdnem teljesen. Rohadjon csak Egyiptomban! Remélte, hogy hasmenést kap. Vagy megharapja egy teve.

– Ami azt illeti – gügyögte Agatha –, éppen önhöz készültem! A macskámmal.

Vajon egy pillanatra fagyos lett a ráncba húzott szem pillantása? Ám az állatorvos így folytatta: – Ma délután rendelek. Hozza csak be nyugodtan a macskáját. Két óra megfelelne?

– Milyen remek, hogy végre saját állatorvosunk van! – lelkendezett Agatha.

Az orvos ismét ráragyogtatta meghitt mosolyát, és Agatha felhőkön lépkedve vonult ki a hentestől. A köd még megülte a környéket, de valahol a messzeségben a nap kis vörös korongja megpróbált kibújni, és halvány rózsaszín fényt vetett a fagyba dermedt tájra. Ez Agathát a gyerekkora karácsonyi naptáraira emlékeztette, ahol a téli tájat csillámmal szórták tele.

Egyetlen pillantás nélkül sietett el James Lacey háza előtt. Azon törte a fejét, mit vegyen fel. Milyen kár, hogy az a rengeteg új ruha mind csak meleg időre való!

Mialatt Hodge, a cirmos kíváncsian figyelte, Agatha az öltözködőasztal tükrében tanulmányozta magát. A lesült bőr jól állt neki, de a középkorú arcra kent vastag smink mellett mégis sok szólt. Az álla alatt megereszkedett a bőr, aminek nem örült, és amióta elment, a szája mellett erősebbek lettek a ráncok, amelyek eszébe juttatták a vészharangokat kongató figyelmeztetéseket, hogy a napozás mit tehet a bőrrel.

Bőrtápláló krémet kent fel, aztán átnézte a gardróbját, és végül egy cseresznyepiros ruha meg egy bársonygalléros, fekete, egyenes szabású kabát mellett döntött. A haja fényes és egészséges volt, ezért úgy határozott, nem vesz kalapot. Csípős hideg volt, és csizmában kellett volna elmennie otthonról, ám inkább egy olasz magas sarkút vett fel, mert tudta, hogy jó a lába.

Csak két óra szorgos készülődés után ébredt rá, hogy előbb el kell kapnia a macskáját; végül sikerült beszorítania a konyhasarokba, és kíméletlenül benyomta a fonott szállítókosárba. Hodge fülsértően jajveszékelt, de a nyávogása ez egyszer süket fülekre talált; Agatha a magas sarkúban apró léptekkel elbotorkált a rendelőbe. Mire odaért, a lába annyira átfagyott, hogy úgy érezte, mintha két nyers seben járna.

Benyomta a rendelő ajtaját, és besétált a várószobába, amit mintha zsúfolásig megtöltöttek volna az emberek: ott ült Doris Simpson, a takarítónője a macskájával, Miss Simms a Tommyjával, Mrs. Josephs, a könyvtárosnő egy nagyobbacska rühes macskával, aki Tewks névre hallgatott, és két gazdálkodó. Az egyik Jack Page, akit Agatha ismert is, a másikat csak látásból: egy vaskos, tagbaszakadt ember, Henry Grange. És volt még egy újonnan érkezett.

– Mrs. Huntingdon – súgta oda Doris. – Az öreg Droon házát vette meg a felvégen. Özvegy.

Agatha féltékenyen vette szemügyre. Az Állatvédelmi Liga erőfeszítései ellenére, hogy a nők ne viseljenek szőrmét, Mrs. Huntingdon egy hosszú nercbundában és hozzáillő nerckalapban parádézott. Finom francia parfümillat áradt felőle. Szép vonású, kicsi arca volt, mint egy porcelánbabának, nagy, mogyoróbarna és hosszú (mű?) szempillával keretezett szeme, és csücsöri, rúzsozott szája. A kedvence, egy kis Jack Russell terrier eszeveszetten ugatott, és a póráz végén ugrált, ahogy megpróbálta elérni a cicákat. Mrs. Huntingdon mintha észre sem vette volna a macskatulajdonosok fenyegető pillantásait. Ráadásul úgy ült, hogy eltakarta az egyetlen hősugárzót.

A falakon mindenütt „Tilos a dohányzás!” feliratok lógtak, Mrs. Huntingdon mégis rágyújtott egy cigarettára, és a levegőbe fújta a füstöt. Egy orvosi várószobában, ahol a betegek csak maguk miatt aggódtak, ez bizonyára tiltakozást váltott volna ki. De egy állatorvosi váró különösképpen elbátortalanító, azaz férfiatlanító vagy nőietlenítő, ahol az embereket félénkké teszi a kedvenceik miatti aggodalom.

A várószoba egyik oldalát egy íróasztal foglalta el, mögötte a recepciós ült, aki egyben az asszisztensnő is volt. Jelentéktelen lány, sima, tartás nélküli barna hajjal és orrhangú

birminghami akcentussal. Miss Mabbsnek hívták.

Doris Simpson ment be elsőként, és csak öt percig volt bent. Agatha lopva megdörzsölte a lábfejét és a bokáját. Nem tart sokáig, gondolta.

De Miss Simms ment be másodikként, és fél órát töltött bent, majd csillogó szemmel és kipirultan jött ki. Mrs. Josephs volt a következő. Hosszú idő után lépett ki. – Milyen határozott keze van Mr. Bladennek! – áradozott, miközben a matuzsálemi macskája hanyatt feküdt a kosarában, mint akinek már vége.

Miután Mrs. Huntingdont bekísérték, Agatha az íróasztalhoz ment. – Mr. Bladen azt mondta, hogy jöjjek kettőre. Nagyon régen várok – szólt Miss Mabbsnek.

– A rendelés kettőkor kezdődik. Valószínűleg erre célzott – válaszolta Miss Mabbs. – Ki kell várnia a sorát.

Agatha eltökélt volt, elvégre nem a semmiért csípte ki magát, így duzzogva felkapta a *Vogue* 1997. júniusi példányát, és visszaült a kemény műanyag székére.

Várta, csak várta, hogy a víg özvegy és persze a kutyája felbukkanjanak, de lassan vánszorogtak a percek. Agatha gyöngyöző kacagást hallott a rendelőből, és azon tűnődött, vajon mi folyik odabent.

Háromnegyed óra telt el, mialatt kiolvasta a *Vogue*-ot és a *Jó Háztartásvezetés* gondosan megóvott 1990-es példányát, és éppen a *Skót Otthon* régi számában megjelent elbeszélésben mélyedt el, amely a skót Felföld jóképű uráról szólt, aki eldobta magától „egyetlen igaz szerelmét”, a hegyszorosok Moragját, Cynthia, egy festett londoni szotyka kedvéért. Végül karjában a kutyájával Mrs. Huntingdon is előkerült. Bizonytalanul körbemosolygott, mielőtt távozott, és Agatha dühös tekintettel viszonozta.

Már csak Agatha és a két farmer ült ott. – Soha többé be nem teszem ide a lábam – morogta Jack Page. – Egy egész napot elvesztegettem.

De nagyon gyorsan végzett, mert csak egy antibiotikumra írt receptért jött, amit megkapott Miss Mabbstől. A másik farmer is gyógyszert akart felíratni, és Agatha felderült, amikor néhány perc múlva már meg is jelent. Le akarta hordani az állatorvost, hogy ennyire megvárakoztatta, de megint a kedves mosollyal és a határozott kézfogással, a fürkész, meghitt tekintettel találta szembe magát.

Izgalom, ugyanakkor bűntudat fogta el, mert Hodge-nak semmi baja sem volt, és kábán mosolygott vissza az orvosra.

– Á, Mrs. Raisin, vegyük csak ki a jószágot! Hogy hívják?

– Hodge-nak.

– Akárcsak dr. Johnson macskáját.

– Az kicsoda? A mircesteri társa?

– Dr. *Samuel* Johnson, Mrs. Raisin.

– Honnan tudhattam volna? – fakadt ki mérgesen Agatha, akinek a magánvéleménye az volt, hogy dr. Johnson biztos az olyan vén faszik egyike, mint Sir Thomas Beecham is, akiket vacsorapartikon fennhéjázva idézgetnek. Egyébként a macska nevét James Lacey javasolta.

Hogy leplezze a bosszúságát, feltette a vizsgálóasztalra a kosarat, kikapcsolta a zárat és kinyitotta az ajtót. – Gyere csak, gyere szépen – gügyögött a dühös Hodge-nak, aki a kosár végében kucorgott.

– Majd én – tolta félre Agathát az orvos. Benyúlt, és durván kivonszolta Hodge-ot a fényre, majd a kapálódzó, nyávogó állatot a nyakánál fogva feltartotta.

– Ne csinálja! – tiltakozott Agatha. – Megrémíti. Hadd fogjam én.

– Rendben van. Bámulatosan egészségesnek látszik. Mi baja?

Hodge Agatha kabátkivágásába fúrta a fejét. – Izé… nincs étvágya – felelte Agatha.

– Betegség, hasmenés?

– Nincs.

– Akkor az lesz a legjobb, ha megmérjük a lázát. Miss Mabbs!

Miss Mabbs bejött, és leszegett fejjel megállt.

– Fogja le a macskát – parancsolta az orvos.

Miss Mabbs elvette az állatot Agathától, és erős kézzel a vizsgálóasztalhoz szegezte.

Az állatorvos egy végbélben használatos hőmérővel közeledett a macska felé. Lehet, hogy a hőmérőt fölösleges erővel dugta fel szegény Hodge hátsójába, morfondírozott Agatha. A macska vészesen nyávogott, megpróbált kiszabadulni, aztán leugrott az asztalról, és a szoba sarkába menekült.

– Tévedtem – szabadkozott Agatha, aki most már alig várta, hogy elvihesse a kedvencét. – Talán majd akkor hozom vissza, ha súlyosabb tünetek mutatkoznak.

Miss Mabbset kiküldték. Agatha gyöngéden visszatette Hodge-ot a kosárba.

– Mrs. Raisin?

– Igen? – Agatha kis maciszemekkel méregette az orvost, amiből a szerelmi csillogás teljesen tovatűnt.

– Van Eveshamben egy egészen jó kínai étterem. Nehéz napom volt, és gondoltam, örömet szerzek magamnak. Lenne kedve csatlakozni hozzám?

Agatha érezte, amint örömteli melegség árad szét középkorú testében. A francba – nagy általánosságban – a macskákkal, és különösen Hodge-dzsal! – Boldogan – lehelte.

– Akkor találkozzunk ott este nyolckor – mondta a férfi, és a szemébe mosolygott. – Evesham-i Bisztrónak hívják. Régi ház a Fő utcán, tizenhetedik századi, biztos megtalálja.

Agatha önelégülten lépett ki a most már üres váróba. Bárcsak ő lett volna az első „beteg”, akkor elmondhatta volna a többi nőnek, hogy randija lesz.

De azért hazafelé bement a boltba, és vett egy dobozzal a legjobb lazacból Hodge-nak, hogy könnyítsen háborgó lelkiismeretén.

Mire hazaért, megcirógatta Hodge-ot és letette a nagy lánggal égő tűz elé, már meg is győzte magát, hogy az állatorvos csak kemény kézzel és eredményesen, nem szándékos kegyetlenséggel bánt a macskájával.

Olyan leküzdhetetlen volt benne a vágy, hogy elhencegjen a hódításával, hogy felhívta Mrs. Bloxbyt, a lelkész feleségét.

– Tudja, mi történt? – kérdezte.

– Újabb gyilkosság? – vetette fel a lelkész felesége.

– Annál is jobb. Az új állatorvosunk vacsorázni visz ma este.

Hosszú hallgatás volt a válasz.

– Ott van még? – kérdezte éles hangon Agatha.

– Igen. Csak arra gondoltam…

– Mire?

– Hogy miért hívta meg magát?

– Azt hittem, egyértelmű – mordult rá Agatha. – Mert tetszem neki.

– Bocsásson meg. Hát persze hogy tetszik. Csak éppen úgy érzem, van benne valami hidegség és számítás. Legyen óvatos.

– Nem vagyok ostoba kamasz! – Agatha rossz néven vette a figyelmeztetést.

– Ahogy mondja.

Ez az „ahogy mondja” Agatha fülének így hangzott: „Maga egy középkorú nő, akit hamar levesz a lábáról a hízelgésével egy fiatalabb férfi.”

– Mindenesetre vezessen óvatosan – tette hozzá Mrs. Bloxby. – Elkezdett havazni.

Agatha kedveszegetten tette le a kagylót, és aztán lassan szétterült a mosoly az arcán. Hát persze! Mrs. Bloxby féltékeny. A faluban az összes nő odavan Mr. Bladenért. De mit is mondott a hóról? Agatha félrehúzta a függönyt, és kinézett. Lucskos hó esett, de elolvadt a talajon.

Fél nyolckor elindult az arany selyem Armani-ruha alatt viselt kényelmetlen, feszes

bodyban, amit egy gyöngysorral dobott fel. Nagyon magas volt a cipősarka, ezért lerúgta a lábbelijét, és harisnyában vezetett fel a faluból a hegyre.

A havazás egyre erősebb lett, aztán a kocsi a hegy tetején váratlanul átlépett valamiféle hóhatárt, és vastag havon haladt tovább, de ott lebegett előtte az állatorvossal elköltött vacsora kívánatos képe.

Amikor az A44-es út felé közeledett, rátaposott a fékre, hogy lassítson, és a kocsi hirtelen megfarolt. Olyan lélegzetelállítóan gyorsan történt minden. A fényszórója őrülten pörgött a téli tájban, aztán ijesztő reccsenés hallatszott, ahogy nekivágódott a balján levő kőfalnak. Remegő kézzel kapcsolta ki a fényszórót, a motort, és mozdulatlanul ült.

Szemből egy másik kocsi közeledett a falu felé, majd megállt. Kinyílt az ajtaja, és becsukódott. Azután egy sötét alak bukkant fel Agatha oldalán. Agatha letekerte az ablakot. – Jól van, Mrs. Raisin? – hallotta James Lacey hangját.

Az állatorvos és a bahamai fiaskó előtt Agatha gyakran álmodozott arról, hogy James Lacey kimenti egy balesetből. De most csak a drágalátos randevújára tudott gondolni.

– Azt hiszem, semmi sem tört el – felelte Agatha, aztán elkeseredetten csapott a kormányra. – Istenverte havazás! Figyeljen csak! Nem tudna átvinni Eveshambe?

– Viccel? Ez csak rosszabb lesz, legalábbis az időjárási előrejelzés szerint. Fish Hillt lezárják.

– Jaj, ne! – sopánkodott Agatha. – Mehetnénk esetleg másfelől. Talán Chipping Campden irányából.

– Ne butáskodjon. Működik a motor?

Agatha bekapcsolta, és a motor egy pillanat alatt életre kelt.

– A fényszóró?

Agatha azt is bekapcsolta, és dühösen meredt ki a hóval borított pusztaságba.

James Lacey megvizsgálta a kocsi elején esett kárt.

– A két fényszóró üvege eltört, és új ütközőre, hűtőre meg rendszámtáblára van szüksége. Hátramenetben álljon ki innen, és kövessen a faluig.

– Ha nem visz át, akkor taxival megyek.

– Tegye azt. – A kocsijához sétált, és Agatha hallotta, ahogy beindítja a motort. Agatha hátramenetbe kapcsolt, és követte az ezredest. A férfi megállt a saját háza előtt, intett, és nagy léptekkel bement az épületbe.

Agatha kiugrott a kocsiból – elfelejtette ugyanis, hogy harisnyában van –, és berohant a házába. Felkapta a telefonkagylót, és a falra ragasztott listán megnézte a taxitársaságokat, majd egymás után felhívta őket, de aznap este egyetlen taxisofőr sem volt hajlandó Eveshambe vagy bárhova máshova menni.

A fenébe is, őrjöngött Agatha. De az autóm még működik. Elmegyek így.

Nedves lábára csizmát rántott, és ismét elindult. Félúton járhatott a lejtőn, amikor mindkét fényszórója kialudt, és havas sötétségben kúszott tovább.

Elcsigázottan fordult meg, és indult ismét lefelé a faluba. Amint visszaért a házába, felhívta a kínai éttermet. A hang a vonal végén közölte, hogy Mr. Bladen nincs az étteremben. Igen, foglalt asztalt. De egészen biztosan nem érkezett meg.

Agatha lelombozódva hívta fel a tudakozót, és megkapta az állatorvos mircesteri számát. – Sajnos, Mr. Bladen e pillanatban nem ér rá – közölte egy hűvös, derűs női hang.

– Itt Agatha Raisin beszél – förmedt rá Agatha. – Úgy volt, hogy ma este Eveshamben találkozunk az étteremben.

– Igazán nem várhatta el, hogy ebben az időben odavezet.

– Ki beszél, kérem?

– A felesége.

– Ó! – Agatha úgy ejtette el a kagylót, mintha kígyót markolt volna.

Akkor hát mégis nős! Mi ez az egész? De ha nős, akkor nem lett volna szabad

vacsorára hívnia! Agathának nagyon határozott véleménye volt a nős férfiakkal való randevúzásról.

Úgy érezte, mintha szándékosan bolondot akart volna csinálni magából. Férfiak! És James Lacey! Egyszerűen bemasírozott a házába, és át sem szólt, hogy megbizonyosodjék: a balesete után sértetlenül hazajutott ő is.

Agatha hülyén érezte magát, és egy jóképű férfival való találkozásról szőtt álmai helyett egy összetört autót kapott. Az estéjét azzal töltötte, hogy a doromboló Hodge-dzsal az ölében a baleseti kárbejelentőt töltötte ki.

MÁSNAP KÖDÖS IDŐ VOLT, nem csak havas. Agathán megint úrrá lett a bezártság érzése. Várta, egyre csak várta, hogy megszólaljon a telefon, Paul Bladen felhívja, és mondjon *valamit.* De a készülék csendben kuporgott a helyén.

Végül úgy határozott, hogy meglátogatja a szomszédját, James Laceyt, legalább azért, hogy szőrmentén elmagyarázza: nem üldözi. Ám hiába göndörödött a kéményéből egy vékony füstoszlop, és hiába állt a behavazott autója a ház előtt, Lacey nem nyitott ajtót.

Agatha úgy érezte, hogy maximálisan semmibe veszik. Biztos volt abban, hogy az ezredes otthon van.

Hodge a macskák önző módján boldogan játszott a havas kertben, és valami képzelt zsákmányt hajkurászott.

Délután megszólalt a csengő. Agatha gyorsan megnézte magát a hallban lógó tükörben, felkapta a rúzst, amit az asztalon mindig készenlétben tartott, és kifestette a száját. Aztán lesimította a ruháját, és ajtót nyitott.

– Á, csak maga az! – pillantott le Bill Wong detektív őrmester kerek, keleties arcába.

– Hát ez nem valami szívélyes fogadtatás – jegyezte meg a jövevény. – Van remény egy kávéra?

– Jöjjön be – invitálta Agatha, és a férfi válla fölött reménykedve kukucskált ki a kerti útra.

– Kit várt? – kérdezte az őrmester, amikor leültek a konyhában.

– Bocsánatkérést. Az új állatorvosunk, Paul Bladen tegnap este vacsorázni hívott Eveshambe, de az út legmagasabb pontján megcsúsztam, és nem sikerült átmennem. Aztán kiderült, hogy nem is ment el az étterembe. Felhívtam otthon, és egy nő vette fel a kagylót. Azt mondta, az orvos felesége.

– Kizárt – jelentette ki Bill. – Öt éve külön él az asszonytól, és tavaly kimondták a válást.

– Miféle játékot űz? – kérdezte elkeseredetten Agatha.

– Úgy érti, kivel szórakozik? Havas este, lehetetlen Eveshambe eljutni, játszadozik hát kicsit otthon.

– Azért illett volna telefonálnia – füstölgött Agatha.

– Ha már a szerelmi életénél tartunk, milyen volt a Bahamákon?

– Kellemes – felelte Agatha. – Kicsit lebarnultam.

– Összefutott Mr. Laceyvel?

– Nem számítottam rá. Kairóba utazott.

– És ezt már akkor is tudta, amikor elutazott?

– Mi ez? – csattant fel Agatha. – Rendőrségi kihallgatás?

– Nem, csak baráti kérdezősködés. Örülök, hogy Hodge-ot elégedettnek látom. Nagyon egészségesnek tűnik.

– Ó, Hodge a legjobb egészségnek örvend.

A konyhaablakon a hóról visszaverődő fehér fényben a mandulavágású szempár, ami olyan beható kíváncsisággal fürkészte Agatha arcát, megcsillant.

– Akkor miért kellett elvinnie szegény Hodge-ot az állatorvoshoz?

– Kémkedik utánam?

– Nem, csak véletlenül erre jártam tegnap, és láttam, hogy kosárban viszi Hodge-ot a rendelőbe. Az időjárásnak megfelelőbb cipőt is felvehetett volna.

– Csak ellenőrizni akartam, hogy a macskám megkapta-e az összes védőoltását – magyarázta Agatha –, és egyedül rám tartozik, milyen cipőt viselek a lábamon.

Az őrmester fölemelte és visszaejtette a kezét. – Bocs. Amúgy Bladen körül valami nem stimmel.

– Micsoda?

– Nemrégiben Peter Rice-szal, a mircesteri állatorvossal társult. Az első hetekben a nők hosszú sorokban kígyóztak a rendelője előtt. Még az utcán is álltak. Aztán hirtelen elfogytak. Úgy látszik, Bladen nem ért a házi kedvencekhez. Bámulatos a háziállatokkal és a lovakkal, de utálja a macskákat és a kisebb kutyákat.

– Nem akarok beszélni róla! – jelentette ki vehemensen Agatha. – Nincs más témája?

Így aztán Bill elmesélte, mennyire meggyűlt a baja a környéken egyre szaporodó kocsilopásokkal, és hogy egyre több bűncselekményt lehet a kiskorúak rovására írni, Agatha pedig csak fél füllel hallgatta, és reménykedett, hogy megszólal a telefon, és enyhet ad sértett büszkeségére. De mire Bill elment, a nyomorult készülék még mindig nem szólalt meg.

Felhívta a helyi szerelőműhelyt, és meghagyta, hogy jöjjenek el, vontassák be a sérült kocsiját, és adjanak árkalkulációt, majd miután végignézte, ahogy egy vontató hátára emelik és elszállítják az autóját, arra gondolt, elmegy a Vörös Oroszlánba. Nem látta értelmét, hogy megint kicsípje magát. Hónapokig a legszebb, legelegánsabb holmiját viselte, amikor elment James Lacey ajtaja előtt. Vastag pulóvert, tweedszoknyát és csizmát vett. De már éppen az irhakabátjába próbált belebújni, amikor hangosan megcsörrent a telefon, és Agatha ijedten összerezzent.

Felkapta a kagylót, és biztos volt abban, hogy végre Paul Bladen keresi. – Agatha? – puhatolódzott egy hang, amelyre nem ismert rá.

– Igen. Ki keres? – kérdezte Agatha a csalódottságtól mérgesen.

– Jack Pomfret. Emlékszik rám?

Agatha felvidult. Jack Pomfretnek egy, az övével rivalizáló piárügynöksége volt, de mindig baráti viszonyban voltak.

– Hogyne! Mi újság?

– Ugyanakkor adtam el az ügynökségemet, mint maga – mesélte a férfi. – Úgy döntöttem, követem a példáját, korán nyugdíjba megyek, kicsit élvezem az életet. De unalmas ez így, ha érti, mire gondolok…

– De még mennyire! – helyeselt Agatha a lelke mélyéből.

– Arra gondoltam, újra belekezdenék, és megfordult a fejemben, nem lenne-e kedve beszállni, mint a partnerem.

– Rossz az időzítés – kezdte Agatha óvatosan. –A recesszió közepén vagyunk.

– A nagy cégeknek szükségük van piárra, és ketten már vannak is, akik megbíznának minket: a Jobson Elektronika és a Fehérebb Mosópor.

Agatha le volt nyűgözve. – A közelben van? – kérdezte. – Le kellene ülnünk, és rendesen meg kellene beszélnünk.

– Jöjjön fel Londonba – javasolta a férfi lelkesen –, akkor mindjárt munkához láthatnánk.

A lehetőség, hogy elmenekülhet a faluból, elszabadulhat az elveszett romantikus reményeitől, felvillanyozta Agathát. – Rendben van – válaszolta. – Foglalok Londonban szállást. Mi a száma? Visszahívom.

Leírta a férfi telefonszámát, majd mielőtt a kedvenc szállodáját hívta volna, hirtelen megdermedt. A pokolba Hodge-dzsal! Nem sózhatja el szegény állatot megint a panzióba!

Aztán eszébe jutott egy drága apartmanszálló, ahol egyszer látogatóba érkezett külföldi ügyfeleket helyezett el. Felhívta őket, és sikerült két hétre lefoglalnia egy lakást. Biztosra vette, hogy házi kedvenceket nem fogadnak, de nem is akarta megkérdezni őket. Hodge majdcsak kibírja a lakásban két hétig. Az idő amúgy is pocsék, gondolta.

Kettő

AGATHA NEM TUDOTT azonnal fejest ugrani az üzleti ügyekbe, mert Hodge, aki Carselyban a kertre korlátozta pusztító ösztönei kiélését, a kensingtoni apartmanban a bútorokat kezdte karmolászni, így Agatha kénytelen volt egy körömkoptatót venni, és egy darabig előtte guggolni, hogy a körmével kaparva megmutassa Hodge-nak, mit kell tennie.

Miután végre megnyugodott, hogy Hodge beleszokott az itteni életbe, felhívta Jack Pomfretet, aki azt javasolta, hogy a Savoyban találkozzanak, és ebédeljenek együtt.

Carsely villámgyorsan kis ponttá zsugorodott Agatha elméjében. Ismét itt volt Londonban, a londoni élet szerves része lett, nemcsak látogatóba érkezett, hanem visszatért az üzleti arénába.

Jack Pomfret, egy karcsú oxfordi fazon, aki a korosodást farmerrel és hullámosított hajjal próbálta megállítani, ömlengve dicsérte Agatha külsejét. Agatha kíváncsian érdeklődött, miért adta el a vállalkozását.

– Amiért maga is – felelte a férfi kisfiús mosollyal. – Azt hittem, jót tesz majd a nyugdíjas élet. Ami azt illeti, mi ketten, vagyis a feleségem, Marcia, és én kis időre leköltöztünk Spanyolországba, de az éghajlat nem jött be. Lent éltünk délen. Nagyon meleg. De meséljen magáról, mondja el, mit csinált mostanáig!

Agatha kényelmesen hátradőlt, és szépen kiszínezve a történetet, a gyilkossági nyomozásban játszott szerepével kérkedett.

– De a vidéki élet rémesen tikkasztó lehet magának, drágám! – A férfi úgy mosolygott a szemébe, hogy Agathának az állatorvos jutott az eszébe. – Az a sok agyhalott, bugris alak…

– Bevallom, unatkozom – bólogatott Agatha, majd a bűntudat kis nyilallását érezte, amikor felrémlettek előtte a faluban lakó asszonyok arcai. – Amúgy mindenki nagyon rendes és kedves. Nem velük van a baj. Hanem velem. Egyszerűen nem szoktam meg a falusi életet.

Csevegtek, míg kihozták a kávét, aztán hozzáláttak az üzlet megbeszéléséhez. Jack azt mondta, van egy iroda a Marble Archnál, amit kibérelhetnének. A kezdéshez elég három szoba. Agatha a számokat tanulmányozta. Úgy tűnt, a férfi mindent nagyon alaposan átgondolt.

– A bérleti összeg igen magas – vélekedett Agatha. – Jobban járnánk, ha megcsípnénk valahol egy lejárófélben levő lízinget. Aztán, mielőtt még elgondolkodnánk rajta, meg kellene bizonyosodnunk arról, hogy lesz elég ügyfelünk.

– A két nagyágyú, akiket említettem, a Jobson Elektronika és a Fehérebb Mosópor meggyőzné?

– Hát persze.

– Mindkét cég ügyvezető igazgatója véletlenül éppen Londonban van, üzleti konferencián. Tudja, mit? Csapjon össze valami italt és rágcsálnivalót, és felhozom őket magához. Még ma telefonálok, és megmondom, mikor.

– Megvallom, ha ilyen kapcsolatai vannak, pár hét alatt a legnagyobbak közé verekedhetjük fel magunkat – lelkesedett Agatha.

Jack telefonált is később, és másnap a két igazgató fel is jött Agathához. Vidám megbeszélés volt, kivált Agatha számára, mivel mindkét férfi udvarolt neki.

Amikor Jack felállt, hogy elmenjen – a két üzletember távozása után még maradt egy italra –, arcon csókolta Agathát, és így szólt: – A cégben levő részesedésére mondok egy kerek összeget, maga pedig ad nekem egy csekket, és rám hagyhatja az üzlet unalmas részleteit. Maga majd az ujja köré csavarja az ügyfeleket, Agatha. Mindig is

fantasztikusan értett ehhez. Ez a kettő is a kezéből evett!

– Mennyi? – kérdezte Agatha.

A férfi megnevezett egy összeget, amitől Agathának elállt a lélegzete. A férfi ismét leült, kazalnyi számítást és adatot tett le. Agatha keményen törte a fejét. A summa, amit a férfi mondott, felemésztené az összes félretett pénzét. Igaz, ott van még a ház Carselyban, de arra már nem lesz szüksége, ha ismét visszakerül az üzleti életbe.

– Alszom rá egyet – mondta. – Hagyja itt a számításokat.

Miután a férfi elment, Agatha azt kívánta magában, bárcsak ne ivott volna annyit. A számokra meredt. Szükségük lesz az alapvető kellékekre, számító- és faxgépekre, íróasztalokra, székekre. Alkalmazottakra, akikkel elindulhatnak. Papír, gemkapocs. – Hát, nem is tudom – morfondírozott. – Mi a véleményed, Hodge? Hodge?

De a macskának nyoma veszett. Agatha végigkutatta a kis lakást, megnézte az ágy alatt, a szekrényekben és a gardróbban, ám Hodge sehol sem volt.

Akkor osonhatott ki, amikor a vendégei távoztak.

Agatha magára kapta a kabátját, és lement a lépcsőn – nem a liften –, közben a macskát szólongatta. Egy nő kinyitotta az ajtaját, és jeges hangon kiszólt: – Legyen kedves mérsékelni a hangját!

– Dugulj el! – acsarogta vissza aggodalomtól félőrülten Agatha. Egy hang a fejében azt mondta, hogy ha most Carselyban volna, az egész falu összecsődülne, hogy segítsen a macskát megkeresni. Kinyitotta az utcára vezető ajtót. Kint a névtelen, nemtörődöm London terült el előtte. Végigkutatta a tereket, a kensingtoni parkokat, de a forgalom elnyomta kétségbeesett szólongatását.

– A helyében, kedveském – hallotta maga mellett az ismeretlen női hangot –, megvárnám, míg elül a forgalom. Macskája van, igaz? A forgalom megrémíti.

De Agatha átfagyott, fájós lábbal továbbcaplatott.

A Gloucester Roadon minden üzletben kérdezősködött, de csak egy volt az elveszett házi kedvence után érdeklődő nők között, és egyébként sem látta senki a macskát, és nem látszott senkin sem érdeklődés vagy nyugtalanság.

Elszontyolodva ment vissza a Cornwall Gardensbe. Valaki amatőr módon bukdácsolt egy Chopin-szonáta hangjegyein. Más éppen partit rendezett, és az utcai szobában heringként préselődtek egymáshoz a vendégek.

Ekkor Agatha meglátott egy lassan felé közeledő macskát, egy cirmost. Halkan fohászkodva, óvatosan közelítette meg. Hodge is cirmos, szürke-fekete csíkos volt, így aligha lehetett eredeti külsejűnek nevezni.

– Hodge – szólította meg szelíden Agatha.

A macska megtorpant, és felnézett rá. – Ó, hát *tényleg* te vagy! – sikkantott fel Agatha hálásan, és a karjába kapta.

– Örülök, hogy végre valaki felszedi ezt a szegény kóbor cicát – jegyezte meg egy kutyáját sétáltató férfi. – Már fel akartam hívni az állatvédő ligát. Két hete lakik ebben a parkban. Ráadásul ilyen hidegben. De a macskák nagy túlélők.

– Ez az *én* macskám! – jelentette ki Agatha. Úgy szorította magához, mint egy anya a sérült gyerekét, és hazavitte.

Kinyitotta az ajtót, és a cirmost letéve a padlóra, határozottan csukta be maga mögött. – Meleg tejre van szükséged – közölte.

Bement az apró konyhába. Hodge fölemelkedett a konyhaszékről, nyújtózkodott, és ásított egy nagyot.

– Hogy kerültél ide? – kérdezte Agatha összezavarodva, aztán sarkon perdült. A másik, akit a Cornwall Gardensben szedett össze, halkan nyávogva sétált be a konyhába. Az erős neonvilágítás mellett látta, hogy sovány jószág, és egyáltalán nem hasonlít Hodge-ra.

– Ketten vannak! – nyögött fel Agatha. Kettőt nem tarthat, eggyel is elég gond van,

gondolta. Hova tűnt az előbb Hodge?, törte a fejét Agatha, aki még nem volt elég járatos a macskák viselkedéstanában, és nem tudta, hogy nyomtalanul fel tudnak szívódni. Azután arra gondolt, visszaviszi a parkba a jövevényt. Az kegyetlenség lenne. Elviheti az állatvédőkhöz is, de azok biztos elaltatnák, mert kinek kell egy jelentéktelen cirmos?

Tejet melegített, és letett két tálkát a földre, aztán két tálkába macskatápot is. Hodge láthatóan nyugodtan fogadta az újonnan jöttet. Agatha kicserélte a tálcában az almot, és reménykedett, hogy az új cica szobatiszta.

Amikor lefeküdt, a két macska közrefogta. Megnyugtató érzés volt. Mit szólnak majd Carselyban, ha két cirmossal tér vissza? De hiszen csak azért megy, hogy összecsomagoljon.

ÁM A FALU MÉG FRISSEN ÉLT az emlékezetében, amikor másnap reggel felébredt. Gondolta, felhívja Bill Wongot, és elmeséli a híreket.

A mircesteri rendőrségen azt mondták, hogy Bill szabadnapos, így Agatha feltárcsázta otthon.

Bill szótlanul végighallgatta, miközben körvonalazta a terveit, és beszámolt a két igazgató látogatásáról.

Csend volt, majd Bill lágy gloucesteri hanglejtéssel csak ennyit jegyzett meg: – Furcsa.

– Mi? – kérdezte kihívóan Agatha.

– Egyszerre *két* nagyvállalat ügyvezető igazgatója is csak úgy odamegy. Nem sokat tudok az üzleti világról…

– Nem bizony – szúrta közbe Agatha.

– …de arra gondoltam volna, hogy találkozót szerveznek, kapcsolatot létesítenek a reklámosztállyal, a cégek piárosaival, ilyesmi.

– Á, mindketten üzleti ügyben éppen a városban tartózkodtak!

– És mit tud erről a Jack Pomfretről? Csak nem ad át neki pénzt, vagy ilyesmi?

– Nem vagyok ostoba – felelte Agatha most már dühösen, mert felderengett benne, hogy mégis az.

– Sokat megtudhatunk valakiről, ha felkeressük otthon – töprengett fennhangon Bill. – Általában képet kaphatunk arról, mennyire tehetős, ha látjuk, hol lakik és milyen a felesége.

– Szóval azt gondolja, kémkednem kellene utána? Maga szokta mondogatni, hogy nem tudom, miként tartsam magam távol mások dolgaitól.

– Szerintem maga akkor kotnyeles, amikor nem kéne, és megejtően naiv, amikor meg kéne – jelentette ki Bill.

– Nézze, zsarukám, éveken át sikeres céget vezettem!

– Talán Carsely elfeledtette magával, hogy a világ milyen gonosz hely.

– Micsoda? A gyilkosságok és a felfordulás után?

– Az más lapra tartozik.

– Mindegy. Végeztem Carselyval.

A vonal másik végén derűs kuncogás volt a válasz. – Csak hiszi!

Agatha egy csésze kávéval és egy cigarettával leült, hogy még egyszer átnézze a papírokat, amiket Jack-től kapott. Ez az ember tényleg azt képzelte, hogy átadja a csekket anélkül, hogy látná az ő részét? Az új macska és Hodge a bútorokon kergetőztek; a kóbor jószág elképesztően gyorsan magához tért.

Agatha kinyitotta az aktatáskáját, keresett egy írótáblát, amire papírlapokat csíptetett. Felhívta Roy Silvert, a fiatalembert, aki korábban nála dolgozott.

– Aggie, drágaságom! – fuvolázta dallamosan Roy hangja a telefonban. Már azon törtem a fejem, mikor menjek le magához látogatóba! Miben sántikál?

– Segítségre van szükségem. Emlékszik Jack Pomfretre?

– Homályosan.

– Nincs meg véletlenül a címe?

– *Véletlenül* megvan, édesem. Mielőtt távoztam, megfújtam az üzleti telefonkönyvét. Ne protestáljon! Biztos meg is feledkezett róla. Lássuk csak… meg is van! Kynance Mews 121, Kensington. Kéri a telefonszámot is?

– Az megvan, de mintha nem kensingtoni szám lenne. Nem érdekes. Átsétálok. Egysaroknyira vagyok tőle.

– Meddig van Londonban? Mert gondolom, itt van. Van kedve összefutni valahol?

– Talán később – hárította el Agatha. – Megnősült?

– Nem. Miért?

– És mi lett azzal a lánnyal, hogy is hívják, akit lehozott bemutatni?

– Lelépett. Elhagyott egy bugris sörisszáért.

– Sajnálom.

– Én nem – felelte Roy csípősen. – Ennél jobbat is találok.

– Nézze… majd felhívom. De előbb el kell valamit intéznem. – Agatha elköszönt, és letette a kagylót. Jack vajon miért nem említette, hogy egysaroknyira lakik?

Elsétált a Kynance Mews végén levő 121-es számig, és becsöngetett.

Egy földbirtokost játszó, sovány nő nyitott ajtót, az a típus, akit Agatha nem kedvelt: teklagyöngyöt és Londonban is zöld gumicsizmát viselt.

– Mr. Pomfret? – kérdezte Agatha.

– Mr. Pomfret már nem lakik itt – felelte a nő metsző hangon. – Megvettem tőle a házat. Nem vagyok a titkárnője, és nem vagyok hajlandó ezentúl is továbbítani a leveleit. Csak egy kis összeget kellene fizetnie a postán, hogy átirányítsák őket.

– Ha megadja Mr. Pomfret címét, elviszem a leveleit – ajánlotta Agatha.

– Rendben van. Várjon itt, és leírom.

Agatha a dermesztő hidegben, a zsákutca deres macskakövein álldogált. Egy vadkacsaraj repült el a feje fölött a Kensington Gardens Round Pondjától a St. James parkig. A lehelete kis felhőkben jelent meg a szája előtt. A zsákutca végén két kutyabarát állt. Lecsatolták az állatokat a pórázról. A két eb ajtótól ajtóig végigpisilte az utcát, majd lekuporodtak és elvégezték a nagydolgukat is, mielőtt elégedett gazdáik visszahívták volna őket. Nincs önzőbb állatbarát, mint egy kensingtoni állatbarát, gondolta Agatha.

– Tessék – jelent meg a nő. – Itt a cím is. – Átnyújtott Agathának egy papírcetlit és egy rakás levelet. Agatha megköszönte, az aktatáskájába tette a borítékokat, majd meglepetten meredt a címre, miközben a nő határozottan az orrára csapta az ajtót: Ramillies Crescent 8A, Archway. Archwayben voltak ugyan udvarházak, és gazdagok is maradtak ebben a hanyatlóban levő negyedben, de a 8A alagsori lakásra utalt.

Elindult a Gloucester Road-i metrómegálló felé, és mivel nem akart sokszor átszállni, a District Line-on közlekedő metróval elment az Embankmentig, majd a Northern Line-on Archwayig. Amint elhelyezkedett a Northern Line-on közlekedő metrón, elővette a leveleket. Jobbára reklám volt, de egy közülük az adóhivataltól érkezett.

Agathának már nem csak a lába, de a szíve is megdermedt. A törvénytisztelő, pénzügyileg stabil helyzetben levő emberek nem álltak kapcsolatban az adóhivatallal.

Elővett egy londoni zsebatlaszt, és megkereste a Ramillies Crescentet, ami a kórház mögött egy utcalabirintusban volt.

Archwayben a metrókijárat előtti útkereszteződésben mindenki lehangolt volt. Az egész népséget nyugodtan összefoghatnák, és letehetnék Moszkvában, gondolta Agatha komoran, senki sem venné észre, hogy külföldiek. Felkaptatott a metrótól meredeken emelkedő utcán, és amikor a kórházhoz ért, befordult a Ramillies Crescent felé.

Viktoriánus házakkal szegélyezett, sarló alakban épült, kopott utca volt. Láthatóan senki sem sínylette meg a gazdasági hanyatlást, mert senki sem jutott el arra a pontra,

ahonnan lehanyatlott volna.

Gondozatlan kerteket látott, a többséget le is betonozták, hogy a rozsdásodó autóknak parkolóhelyük legyen. Agatha megérkezett a 8-as számhoz. Ahogy sejtette, a 8A alagsori lakás volt. Eloldalazott egy összetört babakocsi mellett, nem úgy festett, mint amit kitettek, hanem inkább otthagytak rozsdásodni, és megnyomta a csengőt. Marcia Pomfret szoborszépségű szőkeként élt az emlékezetében.

Eleinte rá sem ismert a megfakult, ráncos arcú és lenőtt hajú nőben, aki ajtót nyitott. Marcia a felismerés legcsekélyebb jele nélkül meredt rá.

– Mit árul? – kérdezte Marcia fáradt orrhangon.

Agatha úgy döntött, hazugsághoz folyamodik.

– Nem árulok semmit – jelentette ki elevenen. – Megkaptam a nevüket, mert úgy tudom, Spanyolországban éltek a férjével. A spanyol kormány számára végzek felmérést. Kíváncsiak, hogy egyes angol családok miért nem telepedtek le végleg Spanyolországban, és miért tértek inkább haza.

Elővette a csíptetős írótáblát és a papírokat a táskájából, és várakozásteljesen nézett a nőre.

– Jöjjön csak be – hívta Marcia. – Tény és való, hogy általában csak a négy falhoz beszélek.

Bevezette Agathát egy sötét nappaliba. Agatha éles szeme rögtön ráismert arra, amit csak a háztulajdonos kölcsönbútorainak hívott, és leült az alacsony üveg és króm dohányzóasztal előtti díványra.

– Nos, hogy kerültek Spanyolországba? – kérdezte pattogó hangon.

– A férjem, Jack ötlete volt – mesélte Marcia. – Mindig is egy bárra vágyott. Azt hitte, ért hozzá. Eladta a vállalkozását, a házat, és vettünk egy kis bárt a Costa del Solon. Otthonról hazai, ezt a nevet adta neki. Angolosra csinálta. San Miguel sör és marhahúsos-vesés pástétom. A bár fölött volt egy kis lakásunk. Rabszolgamunka volt. Mialatt Jack a csajokat fűzte a bárban, én a konyhában robotoltam, és meleg angol ételeket készítettem, amikor kint száz fok volt.

– És sikeresek lettek? – kérdezte Agatha, miközben úgy tett, mintha jegyzetelne.

– Dehogy. Egy voltunk a számtalan többi angol bár között. Nem kaptunk segítséget. A spanyolok csak a maximális bérért mennek el dolgozni. Majd' belepusztultam a hőségbe. „Nemsokára egyenesbe jövünk", biztatott Jack. „A strandon henyélünk, és más dolgozik majd helyettünk." De a bár sosem indult be. Amint vége volt a turistaszezonnak, be is csődölt. Mondtam én Jacknek, hogy inkább csináljon belőle egy spanyol bisztrót, hadd járjanak oda a helyiek meg a tehetősebb turisták, akik nem mennek el Spanyolországig az angol szarért, de azt hiszi, hallgatott rám? Eladtuk az egészet, és hazajöttünk a semmire.

Agatha feltett még pár kérdést Spanyolországról meg a spanyolokról, hogy fenntartsa a látszatot. Azután eltette az írótáblát, és felállt. – Remélem, hamarosan ismét talpra állnak.

Marcia fáradtan megvonta a vállát, és Agathának eszébe jutott, hogy nézett ki tíz éve egy partin: szőke volt és gyönyörű. Jack legújabb buta szépségének hívták, de Jack feleségül vette.

– Vannak gyerekeik? – kérdezte Agatha.

Marcia megrázta a fejét. – Még szerencse – mondta. – Nem akarnám itt felnevelni őket.

Tényleg szerencse, gondolta boldogtalanul Agatha, miközben lassan elvonszolta onnan magát, mert ha Jack rájön, hogy nem tudott palira venni, akkor új, ám ezúttal pénzes feleséget keres majd. Eszébe jutottak a levelek, megállt egy postaládánál, átcímezte és bedobta őket.

Jack Pomfret az Archway megálló felfelé haladó mozgólépcsőjén állt, amikor észrevette Agatha Raisin zömök alakját a lefelé haladón. Gyorsan kinyitotta az *Independent* példányát, és eltakarta vele az arcát. Amint kiért az utcára, hazáig futott.

– Itt járt az a Raisin nevű nő? – esett neki a feleségének.

– Miféle Raisin nevű nő? – kérdezte Marcia. – Csak a spanyol kormánytól jött valaki, aki olyan angolokról készít felmérést, akik elköltöztek Spanyolországból.

– Hogy nézett ki?

– Egyenes, barna haj, apró barna szemek, lebarnult arc.

– Ostoba tyúk, az Agatha Raisin volt, aki isten tudja, milyen gyanútól hajtva szimatolt itt! Mit mondtál neki?

– Hogy nem ment a bár. Honnan tudhattam volna…?

Jack le-fel járkált. Mennyi pénzt költött arra, hogy megvendégelje azt a vén tehenet a Savoyban! És mit fizetett a két színésznek, akik az üzletembereket játszották! Talán még menthető a helyzet.

AGATHA ÖSSZECSOMAGOLT, és átköltözött a bérelt lakásból egy másikba; veszni hagyta az előre kifizetett pénzt. Knightsbridge-ben, a Harrods mögött bérelt egy másik apartmant. Gondolta, megnéz pár darabot, eszik néhány jobb étteremben, mielőtt visszatér a Carselynak nevezett sírgödörbe.

Tudta, hogy Jack majd keresi, és nem repesett a szembesülésért, mivel a többi átverthez hasonlóan ő is szégyellte, hogy könnyen becsapható.

Így amikor Jack Pomfret a hideg ellenére kicsit verejtékezve felkereste a korábbi lakásán, senkit sem talált odahaza. A tulajdonosok nem tudták, hogy Agatha elköltözött, mert nem adta le a kulcsait, és azt hitték, csak elment hazulról, így a következő napokban Jack újra meg újra elkeseredetten felbukkant, amíg maga előtt is be nem ismerte, hogy nem sok reménye maradt, hogy pénzt csikarjon ki Agatha Raisinből.

Agatha nemcsak színházba és éttermekbe járt, hanem elvitte az új macskát a Victorián levő Sürgősségi Állatklinikára, megtudta, hogy nőstény, beadatta neki a védőoltásokat, a neme ellenére Boswellnek nevezte el – mert homályosan úgy érezte, az irodalmi utalásoknál kell maradnia –, és felfedezte, hogy két macskát ugyanolyan könnyű tartani, mint egyet.

Egy este, amikor a Leicester Square-en át a színházból hazafelé tartott, és éppen dagadt a keble a büszkeségtől, hogy milyen könnyen visszailleszkedett a városi életbe, egy fiú megpróbálta elvenni a táskáját. Agatha úgy csimpaszkodott a retiküljébe, mintha az élete múlna rajta, és végül sikerült alaposan sípcsonton rúgnia a támadóját, aki elfutott. A járókelők kíváncsian megbámulták, de senki sem kérdezte, hogy jól van-e. Ha az ember a városban lakik, gondolta Agatha, dörzsöltté válik, megtanulja, hogyan szimatolja meg a veszélyt. De az álmos Carselyban, ahol gyakran a kocsiját sem zárja be éjszakára, az ösztönei eltompultak. Most aztán céltudatosan haladt tovább, a városiak határozott lépteivel, amelyek azt sugallták: eszedbe ne jusson kirabolni, mert úgy helybenhagylak, hogy megemlegeted.

A HÉT VÉGÉN vissza is utazott Carselyba, de most két kosárral.

Furcsa, ezúttal először érezte, hogy hazamegy. Napos idő volt, a levegő kicsit fölmelegedett. A házak előtt félénken lebegtek a szellőben a hóvirágok.

Megint eszébe jutott az állatorvos, Paul Bladen. Most, hogy új macskája volt, még ürügyet sem kellett keresnie, hogy vizsgálatra vigye. Ha viszont hisz Bill Wongnak, akkor Paul Bladen nem szereti a macskákat. Arra gondolt, mégis elmegy, és kér szemcseppet.

Billnek azonban csak félig-meddig hitt, és meglepődött, amikor üres várószoba fogadta. Miss Mabbs fásultan pillantott fel a szakadt képeslapból, és közölte, hogy Mr. Bladen fent van Lord Pendlebury versenyistállójában, de hamarosan visszajön. Agatha várt, hosszan várt.

Paul Bladen egy órával később sétált be a várószobába, kurtán odabiccentett

Agathának, és bevonult a rendelőbe. Agatha nagy kedvet érzett a távozáshoz.

Miss Mabbs azonban pár perc múlva szólt, hogy bemehet.

Az állatorvos meghallgatta Agatha meséjét a szemgyulladásról, és lefirkantott egy receptet, majd közölte, hogy pillanatnyilag kifogytak a cseppekből, de Moreton-in-Marshban beszerezhető a patikában. Ezek után kétséget kizáróan azt várta, hogy Agatha távozik.

– Nem gondolja, hogy magyarázattal tartozik? – fakadt ki Agatha. – Megpróbáltam eljutni abba az eveshami étterembe, de úgy havazott, hogy balesetet szenvedtem. Megpróbáltam felhívni, de valami nő vette fel a telefont, aki azt mondta, hogy a maga felesége. Azt hittem, van magában annyi tisztesség, hogy maga hív fel engem.

A férfi hirtelen elbűvölő lett. – Borzasztóan sajnálom, Mrs. Raisin! Rémes volt az idő, és biztosra vettem, hogy meg sem próbál eljutni oda. A telefont a húgom vette fel, és csak hülyéskedett. Kérem, bocsásson meg! Mit szólna a ma estéhez? Mircesterben, az apátságtól nem messze most nyílt egy görög étterem. Nyolckor találkozhatnánk. – Csakhogy amikor a szemébe mosolygott, Bladen keserűen emlékeztette Agathát Jack Pomfretre.

Habozott, és közben kinézett a rendelő ablakán. Ekkor pillantotta meg James Laceyt, aki semmit sem változott. Nagyon magas, jó felépítésű férfi, csinos, lebarnult arccal és ragyogó kék szempárral. Sűrű, fekete hajába csak a halántéknál vegyültek ősz szálak. Sudáran, könnyed léptekkel vonult, amolyan James Lacey-sen, mint akinek semmi gondja a világon.

– Szívesen – vágta rá Agatha. – Ott találkozunk.

AMIKOR AGATHA HAZAÉRT, megszólalt a telefon, és amikor felvette, Jack Pomfret hangját hallotta:

– Agatha, Agatha, meg tudom magyarázni…

Agatha lecsapta a kagylót, de a telefon rögtön ismét csengeni kezdett.

Agatha felkapta. – Kopjon le, maga semmirekellő szélhámos – morogta dühösen. – Ha azt képzeli…

– Mrs. Raisin! Én vagyok az, Bill.

– Jaj! Mondtam már, hogy szólítson csak Agathának.

– Bocs, Agatha. Szóval az üzlet mégsem üzlet volt?

– Nem – felelte kurtán Agatha.

– Kár. Mit szólna ma egy vacsorához?

– Micsoda?

– Maga, én, vacsora.

Bill Wong a húszas éveiben járt, így a vacsorameghívást csak a tiszta barátság motiválta. Agathának mégis jólesett, és majdnem kísértést érzett, hogy ejtse az állatorvost, de az életkorban közelebb volt hozzá.

– Randim van, Bill. Mit szólna inkább a jövő héthez?

– Helyes. Valószínűleg hamarabb is összefutunk. Kivel randizik? Laceyvel?

– Nem, az állatorvossal.

– Cseberből vederbe.

– Mi az ördögöt jelentsen ez? Úgy érti, a *pénzem* után fut? Hát, hadd mondjam meg, Bill Wong, hogy sok férfi talál vonzónak!

– Persze. Összevissza beszélek. Akkor nemsokára találkozunk. Csak vicceltem. Az állatorvos biztosan tehetős.

Három

AGATHA AZ EGYIK RUHÁT a másik után próbálta fel és tette félre, majd felhúzott egy régi szoknyát és blúzt. Már éppen indulófélben volt, amikor visszasietett, felvett egy bodyt, az Armani-ruhát, a gyöngyöket, és felragasztotta a Londonban vett műszempillát.

James Lacey látta, ahogy elhajtott. Feltűnt az is, hogy Agatha már nem halad el lassan a háza előtt, és nem néz ki lelkesen a kocsiablakon.

Agatha végighajtott a Fosse mentén Mircesterbe, ebbe a régi, macskaköves utcákkal szabdalt városkába, amit a középkori apátság uralt. Gond nélkül megtalálta az éttermet, ami inkább egy nyomorúságos apró boltnak látszott a behúzott függönyeivel, de Agatha megesküdött volna, hogy bent barátságos, elegáns kis hely.

De a Stavros étterem megdöbbentette, amikor belépett. A padlót repedezett linóleum takarta, az asztalokon kockás nejlonterítők voltak. A falakról a görög látványosságokról készített, meglehetősen koszos, kinagyított fényképek néztek le a vendégekre: az Akropolisz, Delphi és a többi.

Paul Bladen felállt, hogy üdvözölje Agathát. A régi tweedzakóját és egy nyitott nyakú inget viselt.

– Nagyon előkelően fest – jelentette ki üdvözlésképpen.

– Nem tudtam, hogy ilyen… érdekes… étterem – ült le Agatha.

– Az étel pótolja a lakberendezési hiányosságokat. – Az állatorvos retsinát töltött egy kancsóból, és Agatha belekortyolt, magában pedig azon füstölgött, hogy könnyű bor, de reménykedett, hogy elég magas az alkoholtartalma ahhoz, hogy bátorságot merítsen belőle.

Egy fehérre mázolt, *A mutánsnők visszatérése* típusú sminket kedvelő, vézna pincérnő jött notesszel az asztalukhoz.

– Mikéne? – kérdezte lakonikusan.

Agatha, aki máskor biztosan azt mondta volna, hogy kopjon le, és hagyja, hadd válasszon valamit, úgy határozott, hogy ezen az estén a nőies, behódoló nőt játssza, így megremegtette Paul felé a műszempilláját, és csak ennyit mondott: – Válasszon helyettem is.

A fogás állítólag töltött szőlőlevél volt. Miután elkeserítő gyorsasággal kihozták, Agatha a villájával piszkálta, és úgy találta, hogy a szőlőlevél káposzta, a töltelék pedig folyós rizs.

Rájött, hogy ha felbontja a kis csomagokat és szétteríti őket a tányérján, akkor úgy fest, mintha evett is volna valamit.

Paul Bladen folyamatosan ecsetelte, hogy szeretne Carselyban egy valóban színvonalas állatorvosi szolgáltatást kiépíteni, és rendelt még egy nagy kancsó retsinát, miközben Agatha italból pótolta be azt, amit ételből nem kapott.

– És most – mosolygott a szemébe az állatorvos – meséljen el mindent magáról. Hogy került egy ilyen kifinomult hölgy egy cotswoldsi faluba?

A józan Agathának talán eszébe jutott volna, hogy a divatos Cotswoldsban rengeteg érdekes ember lakik, de a pityókás Agathának hízelgett a kérdés, és elmesélte a gyerekkori álmát, hogy egyszer lesz egy vidéki háza, így, miután sikeres lett a vállalkozása, eladta és korán nyugdíjba ment. – *Nagyon* korán – hangsúlyozta.

A férfi átnyúlt az asztalon, és megfogta a kezét. – Nem említette a férjét.

Agatha vállat vont. – Sok éve, hogy elhagytam. Azóta talán már meg is halt. – Agatha sosem vette a fáradságot, hogy elváljon. Paul keze meleg volt, száraz és erős. Agatha izgatott lett, elfulladt a lélegzete, és úgy érezte magát, mintha az első randevúján lenne.

– Csak én beszélek – mondta. – Mi a helyzet magával?

– Egy álmomat szeretném megvalósítani – jelentette ki a férfi. Elengedte Agatha kezét, amikor a pincérnő odalépett, és letett eléjük két ragacsos levantei süteményt, amiből felvizezett méz csörgött, és két csésze fekete löttyöt, ami görög kávé névre hallgatott.

– Szeretnék egy igazán kiváló állatkórházat létesíteni – folytatta Paul –, de ehhez pénz kell.

– Forduljon a Carsely Hölgyegylethez – javasolta Agatha. – Remekül értenek az adománygyűjtéshez.

– Magától eltérően szerintem provinciálisak ahhoz, hogy egy ilyen nagyszabású ötletet átlássanak.

– Nem állítanám – gondolt Agatha Mrs. Bloxbyra.

– Igazán elhivatottan törik magukat… De tudja, mit? Én is hozzájárulok az adományhoz egy bizonyos összeggel.

Húsz fonttal, gondolta Agatha nagyvonalúan. Végtére is Paul fizeti majd ezt az ehetetlen vacsorát.

A férfi ismét megragadta a kezét. – Úgy látom, nem ízlik a kávé.

– A filtereset jobban szeretem.

– Akkor menjünk át hozzám egy kávéra. – Paul a hüvelykujjával Agatha tenyerét simogatta.

Hát ez az, gondolta Agatha, amikor a régi város kanyargós, sötét kis utcáin Paul kocsiját követte. Ezért öltöztem ki. De a felhajtott bor keltette euféria kezdett elpárologni.

Az előtte haladó kocsi a város szélén megállt egy kis viktoriánus villa előtt.

Amikor Agatha bement Paul után a rideg előtérbe, hirtelen elfogta a pánik, ahogy a férfi megfordult, és lassan, bensőségesen rámosolygott. Szex! Elérkezett hát, és vele a félelmek. Nem borotválta le a hónalját. És ha nem lesz elég… akrobatikus az ágyban? A házban hideg volt. Érezte, hogy az egyik szempillája kezd lecsúszni. És ha a férfi előtt kell levetkőznie, és Paul meglátja, ahogy igyekszik lehámozni magáról a bodyt?

– Mennem kell – jelentette ki váratlanul. – Elfelejtettem vizet hagyni a macskáimnak.

– Agatha, Agatha! Nem lesz semmi bajuk. Gyere ide.

– És fontos hívást várok New Yorkból, és… igazán nagyon köszönöm a vacsorát. Legközelebb én hívom meg. De komolyan, most rohannom kell.

Agatha a magas cipősarkain billegve sietett végig a kerti ösvényen.

Kinyitotta a kocsi ajtaját, beugrott a vezetőülésre, és elhajtott. A pánikérzése csak akkor csökkent, amikor biztonságban visszaért a városba, és rákanyarodott a hazafelé vezető útra. A Fosse mentén egy rendőrautó bukkant fel a visszapillantó tükrében. Eszébe jutott, milyen sokat ivott, és azért fohászkodott, hogy ne állítsák meg, ne szondáztassák. Harminc mérföldre vette vissza a sebességet, a rendőrautó pedig kikanyarodott mögüle és megelőzte.

A jóképű állatorvossal kapcsolatos reakciója zavarba ejtette. Régóta nem volt senkivel sem viszonya. Milyen ostobán viselkedett! Egyszer sem hagyta, hogy testet öltsön a fejében a gondolat, hogy a szerelem nélküli szeretkezést találja undorítónak. Régimódi elképzelés lett volna, és Agatha Raisin elszántan modernnek tekintette magát.

Paul Bladen másnap visszament Lord Pendlebury versenyistállójába. Hobday-féle műtétet kellett elvégeznie egy versenylovon, hogy ne ziháljon. Ehhez el kellett vágnia a hangszálait. Egy injekciós tűvel felszívta az Immobilon nevű gyógyszert, amivel érzéstelenítette az állatot. Egy billegő, rozoga kis asztal állt mellette, amit erre a célra hozott be az istállóba. Erre tette az üveg Revivont, amit majd akkor ad be a lónak, amikor vége a műtétnek, és az üveg Narcont, egy erős ellenszert, ha véletlenül a vérébe kerülne az Immobilonból.

– Úgy, úgy, jó paci, csak nyugodtan – simogatta meg a ló orrát, mialatt az topogott és nyihogott. Paul Bladent bosszantotta, hogy Lord Pendlebury még egy istállófiút sem adott mellé asszisztenciának. A nyitott istállóajtón besütött a nap, és nagy, aranyszínű téglalapot rajzolt a lába előtt a macskakövekre. Bladen fölemelte az injekciós tűt, hogy a ló nyaki vénájába fecskendezze a szert. A lába előtti arany téglalap elsötétült, mintha felhő úszott volna a nap elé. Aztán valami nagy erővel fejbe vágta, és érezte, hogy elterül a földön. Elakadt a lélegzete, de nem vesztette el az eszméletét. Megfordult a kövön. – Mi az ördögöt…? – kezdte.

Egy kéz kicsavarta a markából az injekciós tűt, és mielőtt észbe kapott volna, a mellébe döfte a tűt. Kétségbeesetten küszködött, hogy elérje az asztalt, amin az ellenszer állt. Még a ló magához térítésére alkalmas Revivon is segített volna, ha a Narcont nem érte volna el, de egy rúgással arrébb penderítették az asztalt, és Bladen pár másodperccel később meghalt.

AGATHA MÁSNAP hallott Bill Wongtól Bladen haláláról, és az első érzése az önző megkönnyebbülés volt, hogy az állatorvos nincs már az élők sorában, és nem pletykálhat arról, hogy menekült el a házából.

Agatha egy Aga tűzhelyre cserélte a konyhájában álló villanytűzhelyt. A tűzhely ajtaja nyitva volt, és fahasábokból rakott tűz pattogott benne. Az ablakpárkányon egy korsóban a Csatorna-szigetekről származó korai nárciszok pompáztak. A négyszögletes műanyag asztal eltűnt, és egy vaskos, súrolt tetejű faasztal állt a helyén.

– Tragikus baleset történt – mesélte Bill. – Van olyan állatorvos, aki nem is hajlandó Immobilont használni, ugyanis halálos. Nem is olyan régen előfordult egy eset, amikor az állatorvos a mellényzsebébe tette a szerrel töltött injekciós tűt, és odament a lóhoz, aki meglökte, a tű egy picit megszúrta az orvost, és már ez is elég volt. Szinte azonnal meghalt.

– Az ember azt gondolná, tartanak kéznél ellenszert – vélekedett Agatha.

– Hát persze, tartanak is, de sokszor nincs annyi idejük, hogy elérjék. Paul Bladen esetében is ott volt egy kis asztalon, de vagy a haláltusa közben felrúgta, vagy a ló rúgta arrébb.

– Olyan, mint a cián? A haldokló vonaglik fájdalmában?

– Ha jól belegondolok, nem – felelte Bill. – Öngyilkossághoz kiváló: gyors és fájdalommentes. Volt azonban egy érdekes apróság…

– Igen? – csillant fel Agatha szeme.

– Nem „olyan” különös, nem gyilkosság. A feje hátsó felén volt egy duzzanat, de persze arra gondoltak, hogy akkor verte be a fejét, amikor elesett, noha az oldalán feküdt. Az asztal széle tele volt az ujjlenyomataival, mintha megpróbálta volna elérni az ellenszert.

– És teljesen egyedül volt?

– Igen. Az öreg Lord Pendlebury vallomásának sorai között olvasva ennek az volt az oka, hogy fölényesen asszisztenciát követelt. Lord Pendlebury azt mondta, az alkalmazottai mind elfoglaltak voltak, és gondoskodott is arról, hogy ne legyen rá idejük. A műtéttel meg akarták akadályozni, hogy a ló ziháljon. A pályán sok ló ad ki ziháló hangot.

– Brutálisan hangzik.

– Mint az állatokkal kapcsolatban minden.

JAMES LACEY Agatha ajtaja előtt téblábolt. Agatha két hónapja sütött neki egy gyümölcstortát, és Lacey tudta, hogy már régen vissza kellett volna adnia a tortaformát. De mindig halogatta. Ám az, hogy Agatha kétségtelenül letett az ő meghódításáról,

felbátorította Laceyt. Becsöngetett, mert az járt a fejében, hogy némi szerencsével nincs is itthon, hanem bement a faluba, és akkor nyugodtan az ajtó előtt hagyhatja a formát.

De Agatha ajtót nyitott. – Jöjjön csak be, igyon egy kávét – invitálta, és elvette az edényt. – A konyhában vagyunk.

A többes szám arra biztatta James Laceyt, hogy beljebb menjen. Hadtörténeti könyvön dolgozott, és az írókhoz hasonlóan azzal töltötte a napjait, hogy ürügyeket keresett, hogy ne dolgozzon.

Ismerte Bill Wongot, így odabiccentett neki. James letelepedett egy csésze kávéval; nagy kő esett le a szívéről, hogy Agatha nem mered rá olyan vadul, mint szokott.

– Éppen Paul Bladen haláláról beszélgettünk – avatta be Agatha, azzal elmondta, mi történt.

A nyugállományú ezredes megvetéssel tekintett arra, amit „női pletykálkodásnak" nevezett, és igencsak meglepődött volna, ha valaki felhívja a figyelmét, hogy ő sem különbözik az emberiség nagy részétől, vagyis maga is pletykás.

– Nem vagyok meglepve – jelentette ki vidáman –, hogy egy férfit, akit általános utálat övez, kinyírnak.

– De nem tették el láb alól! – tiltakozott Agatha.

Azok, akik nem tartják magukat pletykásnak, általában a legrosszabb fajtából valók, és James Lacey elő is hozakodott egy nyomós érvvel. – Hogy lehet efelől biztos? – kérdezte. – Először is hallott már szegény Mrs. Josephsről? Tudja, nagyon szerette az öreg macskáját, Tewksot. Ilyen vagy olyan ürüggyel, de folyton járt Bladenhez. Egy nap az orvos arra kérte, hagyja nála teljes kivizsgálásra az állatot. Amikor Mrs. Josephs visszament a kedvencéért, Bladen közölte, hogy elaltatta. Azt mondta, az állat öreg volt, és meg kellett szabadítani a szenvedéseitől. Mrs. Josephs egészen odavolt.

– Aztán ott volt Miss Simms. Ő is különféle ürügyekkel járt hozzá. Amikor utoljára volt ott, azt mondta – és én hiszek neki –, hogy komoly bajjal fordult hozzá. A macskája állandóan vakaródzott. Bladen fagyosan megjegyezte, hogy a macska bolhás, és ne rabolja vele az idejét, inkább takarítson otthon rendesebben. Miss Simms visszavitte a macskát a régi állatorvosához, aki megállapította, hogy a cica allergiás. Miss Simms visszament Bladenhez, és a sárga földig lehordta. Úgy zengett a rendelő, hogy a falu másik végén is hallani lehetett. És Bladen azt mondta Jack Page-nek, a farmernek, hogy torkig van ezekkel a nőkkel és az unalmas kedvenceikkel. Csak a háziállatokra van ideje.

– Azalatt történhetett, míg Londonban voltam – vélte Agatha. – Mind hozzá jártak, amikor megjelent a faluban.

– Szerelmesek voltak belé – válaszolta James. –Aztán Bladen valamiért undokká vált. Még mindig akadnak olyanok, akik azt hiszik, a legjobb állatorvos széles e világon… vagy legalábbis az volt.

– Kik? – tudakolta Bill.

– Mrs. Huntingdon, a csinos újonnan érkezett, akinek a Jack Russellje van, Mrs. Mason, a Carsely Hölgyegylet elnöknője, Mrs. Harriet Parr a faluvégről, és Miss Josephine Webster, akié az a bolt, amiben mintha csak szárított virágokat árulna.

– Honnan tud ilyen sokat? – kérdezte Agatha, és hirtelen elpirult, mert abban a pillanatban döbbent rá, hogy Laceyt ugyanúgy üldözik a nők a szerelmükkel a faluban, mint ahogy Bladennel tették.

– Á, az emberek elmondanak egyet s mást – válaszolta a férfi bizonytalanul.

– Maga is vacsorázott egyszer Bladennel – jegyezte meg Bill Wong Agathára pillantva. – Mi több, a halála előtti estén, mert meghívtam vacsorázni, és azt felelte, nem ér rá, mert vele randevúzik.

– Na és? – fortyant fel Agatha.

James Lacey kíváncsian nézett rá. A maga kötekedő módján vonzónak találta Agathát.

Most, hogy már nem próbálta magát behízelegni a kegyeibe, James látta, hogy vannak jó oldalai. Az alakja arányos, bár kicsit zömök, a lába remek, kicsit apró, barna szeme intelligens, és fényes, egészséges barna hajából kétségtelenül drága fodrászmester kreált jó frizurát.

– Érdekelne – folytatta Bill –, hogy hol voltak vacsorázni?

– A mircesteri új görög étteremben.

– Fertelmes szemétdomb – jelentette ki James. – Én is elvittem oda valakit. Soha többé.

Agatha rögtön azon törte a fejét, kit vihetett el vacsorázni, de mondani csak ennyit mondott: – Nem tudtam meg róla sokat. És azt mesélte, hogy az álma egy állatkórház.

– Aha! – kiáltott fel rosszindulatúan Bill. – Szóval megpróbált pénzt kicsikarni magából, mi?

– Nem! – csattant fel Agatha, majd nyugodtabb hangon hozzátette: – Lehet, hogy meglepi, de sok férfi talál vonzónak.

– Örömmel hallom. Eléggé megszenvedte azt a másik pasit Londonban, aki megpróbálta átejteni – jelentette ki Bill.

– Kérnek még kávét? – meredt rá dühösen Agatha.

– Én igen – felelte James.

– Én már nem – mondta Bill. – Vissza kell hogy menjek dolgozni – majd olyan gyorsan távozott a konyhából, hogy James nem tudta meggondolni magát, és képtelen volt elmenekülni.

Agatha elhatározta, hogy olyan távolságtartó és hűvös lesz, amennyire csak lehetséges. Töltött még kávét Jamesnek, majd az asztal túlsó végében, tőle legtávolabb ült le. Inkább csak azért, hogy mondjon valamit, mint azért, mert érdekelte volna, megjegyezte: – Szóval azt hiszi, esetleg meggyilkolta valaki?

– Átfutott a fejemen – mondta James. – Könnyű lett volna. Valaki mögé osont, amikor az injekciós tű a kezében volt, fejbe verte… Nem, ez lehetetlen. Hiszen nem verték fejbe.

– De megeshetett volna – válaszolta Agatha. –Volt egy dudor a fején. Úgy gondolták, eséskor verte be, de az oldalán feküdt.

– A rendőrség bizonyára érti a dolgát – vélekedett James. – Ha bárki ott járt volna Lord Pendlebury istállójában, biztos látták volna. Vidéken vagyunk. Nem lehet olyan észrevétlenül odasettenkedni valahova, mint a városban.

– Nem is tudom – hümmögött Agatha. – Szeretném látni azt a versenyistállót. Ismeri Lord Pendleburyt?

– Nem. Egyszerűen menjen fel oda, és kérje meg, hogy adjon pénzt valamelyik jótékonysági céljára, amire gyűjteni szokott. És amikor távozik, menjen az istállóba, és nézzen körül.

– Bárcsak velem tartana! – sóhajtott fel Agatha. James idegesen rápillantott, de vendéglátója nem látszott kacérkodónak.

James a munkára gondolt, amit el kellett végeznie, az írás örömeire, és kicsúszott a száján: – Miért is ne? Ma délután fel is mehetünk, mondjuk, kettő körül.

– Igazán kedves – felelte higgadtan Agatha.

Az ajtóhoz kísérte, és amikor becsukta mögötte, vad indiántáncot lejtett a kis előszobában. A lehetetlen nemsokára bekövetkezik! Egy délutánt tölt James Lacey társaságában!

AGATHA KETTŐIG belefáradt a ruhapróbálgatásba, és egy cseresznyepiros szvetter, egy csinos tweedszoknya, strapacipő és irhakabát mellett döntött.

Az ebédlő ablakánál állt, ami a ház frontja felé nyílt, hogy nézhesse, ahogy James megérkezik. És meg is jelent hosszú, nagy lépteivel. Bár az ötvenes éveiben járt, jóképű férfi volt, a magassága száznyolcvan centi feletti, hullámos, sötét hajába csak néhány

ezüstös szál keveredett, szürke szeme vidáman csillogott, és erőteljes orra volt. Molyrágta, régi, kopott hasított bőr vállfoltos pulóvert húzott kockás ingére, és hozzá olajzöld kordbársony nadrágot. Agatha alaposan megbámulta, és így kárpótolta magát azért a szándékáért, hogy hűvös és távolságtartó lesz, amikor ismét szemtől szemben állnak egymással.

Lord Pendlebury otthona, Eastwold Park, a faluból kivezető útról lekanyarodó hosszú felhajtó végén állt. Agatha kifejezetten felajzott volt. Egyszer járt csak főúri házban, akkor is turistaként. Vajon pukedlizzen?, kérdezte magától, á, nem, az csak a királyi család tagjainak jár, és szólítsa-e „milordnak”? Majd figyeli, hogy viselkedik James Lacey, és őt utánozza.

Végighajtottak a házig, és az egyik zegzugos cotswoldsi udvarház előtt parkoltak le, amely hatalmas területet foglalt el, bár ez első látásra nem tűnt fel. A csengetésre nem egy inas nyitott ajtót, hanem az egyik falubeli asszony, Mrs. Arthur, aki overallt viselt, és kisöpörte szemébe hulló ősz haját. Mrs. Arthur is a Carsely Hölgyegylet tagja volt, de Agatha nem tudta, hogy Lord Pendleburynél dolgozik.

– Azt szeretném kérdezni, hogy Lord Pendlebury óhajt-e adakozni a gyermekmentő alapítványnak? – kérdezte Agatha.

– Megkérdezheti – vonta meg a vállát Mrs. Arthur. – Kérdezni szabad, abból még nem lehet baj – tette hozzá, de nem mozdult.

– Kérdezze meg Lord Pendleburyt, hogy fogad-e minket – követelte James Lacey.

– A lelkük rajta – mondta Mrs. Arthur. – A dolgozószobában van, arrafelé – bökött a hüvelykujjával a hall végén nyíló ajtóra.

Milyen kiábrándító, gondolta Agatha, ahogy követte Jamest a hallon át. Egy komornyiknak ezüsttálcán kellett volna átvennie a névjegyeiket. De James már ki is tárta előtte a dolgozószoba ajtaját.

Lord Pendlebury egy ütött-kopott bőrfotelban ült a lassan kihunyó lángok előtt. És mélyen aludt.

– Hát ennyi – suttogta Agatha.

James az ablakhoz sétált. – Az istállók hátul vannak – jegyezte meg, és nem vette a fáradságot, hogy lehalkítsa a hangját. – Innen is látja.

– Pszt! – pisszegett Agatha. Két falat bőrkötéses könyvekkel teli polcok szegélyeztek, félhomály uralta a szobát, és furcsa kis asztalokon tavaszi virágok illatoztak. Nagy volt a csend, amit az órák ünnepélyes tiktakolása csak fokozott.

– Ki maga? – Lord Pendlebury felébredt, és egyenesen rábámult.

Agatha megriadt, és gyorsan válaszolt:

– Agatha Raisin Carselyból. Az úr Mr. James Lacey. – Szerette volna ezredesnek nevezni, de biztos volt benne, hogy James tiltakozna. – Pénzt gyűjtök a Carsely Hölgyegylet nevében a gyermekmentő alapítványnak.

Lord Pendlebury a szívére tette a kezét, mint egy amerikai, aki állampolgári esküt tesz, bár kétségkívül az erszényét védte.

– Már adtam a rákkutatásra – morogta.

– De ez a gyermekmentő alapítvány.

– Nem szeretem a gyerekeket – felelte sértődötten Lord Pendlebury. – Túl sokan vannak. Tűnjenek innen.

Agatha már szólásra nyitotta a száját, hogy elküldje a búsba, de James Lacey gyorsan megelőzte.

– Nagyszerű istállója van, uram. Ugye nem bánja, ha átsétálunk és megnézzük?

– Mit számít, hogy bánom-e vagy sem? – kérdezte Lord Pendlebury. – Egy földbirtokos már nem zárhat ki senkit a birtokáról. Ha nem olyan minden lében kanál alakok lepik el, mint maguk, akkor azok az istenverte környezetvédők mászkálnak a hátizsákjukkal.

Biodiósszeleteket esznek, és finganak. Tudják, mitől vékonyodik el az ózonréteg? A megszállott egészségbuziktól, akik undorító korpa- és diószeleteket falnak, és mindenfelé finganak. Mérges gázokat és fingot bocsátanak ki. Ki kéne nyírni őket.

– Úgy bizony – felelte közömbösen James, de Agatha dühösen meredt a lordra.

– Maga egészen rendes fickónak látszik – mondta Lord Pendlebury, aki a félhomályos szobában Jamesre pislogott. – De ez a nő olyan, mint egy vadászatot szabotáló némber, aki a drágalátos rókák védelmében hetet-havat összehord.

– Na, ide figyeljen! – Agatha elindult felé.

James határozottan megragadta a karját, és az ajtó felé terelte. – Köszönjük a kedves meghívását, Lord Pendlebury – szólt hátra a válla felett. – Nagy élvezet lesz megnézni az istállóját.

– Modortalan vén tróger – dühöngött Agatha, amikor a hallban álltak.

James vállat vont. – Öreg. Ne törődjön vele. Bemehetünk a versenyistállóba, végtére is ezért jöttünk.

De Agatha továbbra is megbántott volt. Úgy érezte, rettenetesen megsértették. De még ennél is jobban fájt, hogy arra gondolt, Lord Pendlebury átlátott a drága irhakabátján és a szvetterén, egyenesen bele a munkásosztálybeli lelkébe.

– Lesz egy-két szavam Mrs. Arthurhoz – jelentette ki, amikor az istállóépületek felé sétáltak. – Biztos többet keresne egy gyárban vagy egy bevásárlóközpontban.

– A férjével mindketten Lord Pendleburynél dolgoznak – magyarázta James Lacey. – Ingyen lakhatnak a birtokon egy kis házban, és a konyhakertből annyi zöldséget vihetnek el, amennyit csak akarnak. Egyébként is csak azért akarja rábeszélni Mrs. Arthurt, hogy mondjon fel, hogy bosszút állhasson az öregen, amiért szélszorulásos rókavédőnek nézte magát.

Ez volt az igazság, ezért Agatha úgy döntött, hogy James valójában rendkívül unalmas és bájtalan ember.

Másrészt az is bosszantotta, hogy bár vele összehasonlítva James Lacey kevesebb időt töltött a faluban és a környékén, szemmel láthatóan elképesztően sok embert ismert. Most odahívta Lord Pendlebury trénerét, Sam Stoddert, és bemutatta Agathának.

– Lord Pendlebury azt mondta, Mr. Stodder, hogy körülnézhetünk az istállóban – vetette fel James. –Szomorú eset az állatorvos halála, nem?

– Úgy ám, nagyon szomorú. Pontosan ott történt. Éppen műtéthez készült, hogy Sparky zihálását megszüntesse.

– És abban a pillanatban senki sem volt a közelében?

– Nem. Lord Pendlebury kivitte az új kancacsikót a bekerített kifutóba, és minket is odacsődített, hogy nézzük meg. Ott beszélgettünk, cigarettáztunk és a kancát csodáltuk, mer' az öreg nem mindig engedi, hogy lazítsunk. Igazi rabszolgahajcsár. Oszt Bob Arthur, aki a lordnak dogozik, elsétált, mer' aszonta, megnézi, hogy bódogul a lódoktor, oszt mingya rohant is ki és ordított, hogy Bladen meghalt. „Úgy fest, valaki kinyiffantotta", ezt mondta, így őlordsága aszonta, hívjuk ki a rendőrséget.

– És ez itt történt? – közeledett Agatha az istállóépület jobb szárnya felé.

A két férfi követte. Semmit sem lehetett látni. Istállórekeszek sora húzódott a félhomályban, amelyből lófejek kukucskáltak ki. – Ez a legrégebbi istálló – magyarázta Sam. – A többi rekesz, amelyben nem kötik ki a lovakat, egyenesen az udvarra nyílik, és nem az épületen belül van, mint ez itt.

Agatha a padlót nézte, de semmit sem lehetett látni, még egy üvegcserepet sem.

– Miért mondta Mr. Arthur, hogy úgy fest, valaki kinyiffantotta? – tette fel a kérdést.

– Gondolom, azér', mer' nem vót valami népszerű. Viszont bámulatosan értett a lovakhoz. Lord Pendlebury arcátlan fickónak tartotta, és Mr. Rice-t, Mr. Bladen mircesteri partnerét hívta, de tény és való, hogy Mr. Rice nem kedveli Lord Pendleburyt, így

valamivel kimentette magát.

– Szerintem Lord Pendleburyt senki sem szereti, amilyen borzalmas vénember – morogta Agatha.

– Joga van véleményt mondani – válaszolta Sam –, de ne várja, hogy bármelyikünk is egy rossz szót szóljon az öregre. Igaz, maga nincs itt olyan régen, mint Mr. Lacey, akkor tudná, hogy az őlordsága elleni kritikát nem szívesen vesszük, nem bizony!

– Jóval régebben élek itt, mint Mr. Lacey! – sértődött meg Agatha.

– Vannak népek, akik beilleszkednek, vannak, akik nem – jelentette ki Sam. – Jó napot. – Megérintette a sapkáját, és elsétált.

– Micsoda ósdi paraszt – füstölgött Agatha.

– Sam rendes ember, és ez esetben mi vagyunk a parasztok.

– Hogyhogy?

– Közönségesen olyasmibe ütjük az orrunkat, amibe nem kellene. Mi az ördögöt keresünk itt, Mrs. Raisin?

– Agatha.

– Agatha. Egy férfi meghalt egy szerencsétlen balesetben.

– Nem vagyok ebben olyan biztos – felelte Agatha, inkább azért, hogy ellentmondjon, semmint azért, mert így gondolta.

Kényelmesen visszasétáltak a ház homlokzatához, ahol Agatha a kocsiját hagyta, ami újnak és fényesnek látszott a költséges javíttatás után. Lord Pendlebury közeledett feléjük.

Magas volt, sovány, és hosszú lábain úgy lépkedett, mint egy gém. – Mit képzelnek, mit művelnek itt? – kérdezte mérgesen. – Egyszer egy évben, június elsején nyílt napot tartunk, máskülönben ne tegyék be a lábukat egy magánbirtokra!

– Csak mi vagyunk – magyarázta türelmesen James Lacey. – Engedélyt adott, hogy megnézzük az istállóját.

A lord pislogni kezdett fakó, vizenyős szemével, majd Agathára szegezte a tekintetét. – Á, az állatvédő! – kiáltott fel. – Hogy az ember manapság kiket kénytelen eltűrni!

Az istálló felé indult, és magára hagyta a jól szórakozó Jamest és a dúló-fúló Agathát.

– Aligha maga a hónap ajánlata – jegyezte meg James.

– Szenilis vénember – csattant fel Agatha. Az arisztokrata házak megtekintésekor gyakran sóvárgott egy-egy kötéllel elkerített magánterületen kívül, s vágyakozva arról ábrándozott, hogy egy családtag hasonszőrűt vél felfedezni benne, és meghívja teára. De ez a képzelgés most már teljesen nevetségesnek tetszett.

Visszavitte Jamest a faluba. Sértett volt, esetlennek és alkalmatlannak érezte magát. A férfi a szeme sarkából rásandított, és valami arra késztette, hogy így szóljon: – Ezer éve nem voltam a Vörös Oroszlánban. Nincs kedve ma este meginni velem valamit?

Agatha kedve egyből felszökött, mint a fácán, amely a kocsikerekek elől felszökve átröppen az utat szegélyező sövény felett, de vigyázott, hogy a hangja könnyed és fesztelen maradjon. – De, szívesen. Hánykor?

– Úgy nyolc körül. Be kell mennem Moretonba valamiért, és ott találkozunk.

Már meg is bánta a meghívást, noha nem látta nyomát Agatha tekintetében annak a ragadozópillantásnak, amit korábban vélt felfedezni.

Agatha, aki sejtette, hogy James nem bajlódik majd az átöltözéssel, szintén ellenállt a kísértésnek. Megetette a macskákat, eljátszott velük, és uralkodott magán, hogy ne bámulja folyton az órát. Ahogy közeledett a nyolc óra, úgy lett egyre izgatottabb. Bár Mrs. Bloxby segítségével főzni tanult, vacsora gyanánt egy mélyhűtött lasagnát tett be a mikrohullámú sütőbe, hogy ne vesztegesse az időt bonyolult előkészületekkel. Borzalmasnak találta. Hogy volt képes ilyen szemetet enni?

Amikor a Vörös Oroszlán felé sétált, lesütött rá a telihold, és minden ezüstös fényben fürdött, a csillagos égre kirajzolódtak a lombtalan fák csupasz ágai. Fehér és rózsaszín

verbéna illata szállt a levegőben, és Agathát, nem valami romantikusan, egy drága szappanra emlékeztette. Pontosan nyolc után három perccel belökte a Vörös Oroszlán ajtaját.

James Lacey már ott volt az alacsony, gerendás mennyezetű kocsmában, és a pultnál a tulajdonossal beszélgetett. – Mit kér? – kérdezte üdvözlés helyett.

– Gint tonikkal – felelte Agatha, és boldogan elhelyezkedett egy bárszéken.

– Azon töprengtem… – kezdte James, miközben kifizette Agatha italát. De Agatha sosem tudta meg, min törte a fejét, mert nyílt a kocsmaajtó, és Mrs. Huntingdon, Carsely legújabb lakója érkezését a Jack Russell izgatott ugatása és erős francia parfümillat harangozta be.

– Jó estét, Freda – köszöntötte James Mrs. Huntingdont Agatha mély megdöbbenésére. – Ismeri Agatha Raisint? Agatha, hadd mutassam be Freda Huntingdont.

Szóval Freda, mi?, gondolta komoran Agatha. Az özvegy fekete kasmírpulóverére cseresznyepiros, ujjatlan mellényt vett, és hozzá rövid fekete gyapjúszoknyát. A finom, fekete harisnyában nagyon formás volt a lába.

– Üljünk át ahhoz az asztalhoz – javasolta James, miután kifizette Mrs. Huntingdon whiskyjét és vizét.

– Talán Freda vár valakit – jegyezte meg reménykedőn Agatha.

– Á, dehogy – mondta az özvegy fátyolos hangon. – Csak így magamban jöttem. Gondoltam, itt találllak, James. Hogy megy az írás?

James! Freda! Na ne mondjátok! Agatha lezöttyent a fahasábokból rakott tűz melletti asztalhoz, és igyekezett, hogy az arcára ne üljön ki keserű csalódottsága.

– Az írás egyáltalán nem megy – vallotta be James. – Megragadok minden kínálkozó lehetőséget, hogy ne kelljen hozzáfognom. Ma délelőtt leolvasztottam a hűtőt, aztán délután Mrs. Raisin és én…

– Szólítson, kérem, Agathának.

– Bocs, szóval Agatha és én meglátogattuk Lord Pendleburyt.

– Hát nem édes pofa? – mormolta Freda. – Igazi régi vágású úriember!

– Honnan ismeri? – kérdezte Agatha.

– Múlt vasárnap szóba elegyedtem vele a templom előtt – felelte Freda. – Elbűvölőnek találtam.

– Agatha szerintem nem – fűzte hozzá James. – Lelkes állatvédőnek nézte.

Freda Huntingdon vígan kacagott. A kutyája lepisilte az asztallábat, mire gazdája rácöcögött, aztán fölemelte a visszataszító, ugató dögöt, és az ölében dédelgette.

– Láttad már a legújabb Russell Crowe-filmet, James? – kérdezte az asszony. Rágyújtott egy cigarettára, és a füstöt Agatha felé fújta.

– Egyet sem láttam, nemhogy a legújabbat – válaszolta James.

– Nem szabad kihagynod! Fantasztikusan szórakoztatóak! A legújabbat most adják Mircesterben. Mit szólnál hozzá, ha holnap megnéznénk?

Agatha ebben a pillanatban látta, hogy Jack Page, a farmer lép be. Úgy érezte, nem bírja tovább elviselni Jamest és Fredát. Felállt, és felkapta a poharát, amely még félig tele volt.

– Átülök egy italra Jackhez.

Jack Page intett neki. – Egyre rövidebbek az éjszakák, Agatha. Észre sem veszi, és itt a tavasz. Sajnálattal hallottam a balesetét.

Vidám, fesztelen modorú ember volt. Agatha hosszadalmasan elmesélte a koccanást. Jack fizetett neki még egy italt. Agatha leült mellé egy bárszékre, és igyekezett megfeledkezni a sarokban beszélgető párról.

– Pocsék ügy ez az állatorvossal – jegyezte meg Jack.

– Maga is járt hozzá, nem? – kérdezte Agatha. – Láttam, amikor először vittem el a

macskámat. Mi volt róla a véleménye?

– A rendelő közel volt, könnyen átugorhattam antibiotikumért meg hasonlókért – válaszolta Jack. – Amúgy nem gondoltam se jót, se rosszat róla. Aztán hallottam, mit művelt szegény Mrs. Josephs macskájával, és többet nem mentem hozzá. Igazán kegyetlenség volt.

– Ugye, nem gondolja, hogy valaki eltette láb alól?

– Á, újabb gyilkosság után szaglászik, amit megoldhat! – ugratta a férfi. – Szerintem csak egy sajnálatos baleset volt. Jövő hétfőn Mircesterben lesz a temetés, a Szent Péterben.

– Lehet, hogy elmegyek – jegyezte meg Agatha.

– Barátságban volt vele?

– Egyszer együtt vacsoráztunk – magyarázta Agatha –, de nem voltunk barátok.

A férfi felhajtotta a sörét, és letette az üres korsót a pultra. – Indulnom kell. Mondtam az asszonynak, hogy csak egy sörre nézek be. Jöjjön át egy kis beszélgetésre.

Agathának hirtelen kedve támadt hátrafordulni. De Mrs. Huntingdon trillázva felkacagott, és a kutyája csaholni kezdett.

– Szívesen – vágta rá, és felkapta a retiküljét. Végül megfordult, és fesztelenül odaintett Jamesnek, mielőtt távozott a gazdával.

James Laceynek leesett az álla. És még azt hitte, hogy Agatha fut utána!

Négy

A KÖVETKEZŐ HÉTFŐN havazott, amikor Agatha belépett a mircesteri Szent Péter-templomba. Arra gondolt, bárcsak ne jött volna el. Az a konokság indította erre a látogatásra, hogy kiderítsen valamit az állatorvos halálával kapcsolatban. Ameddig a doktor körül forogtak a gondolatai, legalább nem gondolt James Laceyre.

Ódon templom volt, gyönyörű színes üvegablakokkal és borzalmas 17. századi oltárral, amit valami sötét fából faragtak. Agatha az egyik hátsó sorban ült le, leakasztotta a térdeplőpárnát, úgy tett, mintha imádkozáshoz letérdelne, és a gyülekezetet tanulmányozta. De csak az emberek tarkóját látta. Sok volt a nő. Az egyik hátrafordult. Mrs. Huntingdon! Aztán Agatha ráismert Mrs. Mason, a Carsely Hölgyegylet elnöknőjének masszív alakjára, aki két sorral előtte ült. Felállt, és átült Mrs. Mason mellé.

Az asszony nedves zsebkendőt szorongatott a kezében. – Milyen szomorú! – súgta Agathának. – Egy ilyen remek fiatalember!

– Aligha volt fiatal – jegyezte meg Agatha, mire szemrehányó pillantást kapott.

Behozták a koporsót, és az oltár elé, a padok közötti folyosón tették le. – Az ott Mr. Rice, Mr. Bladen partnere – mutatta Mrs. Mason. – Elöl, balra. – A koporsót vivő férfiak között Agatha egy nagydarab, középkorú férfit látott, akinek göndör vöröses haja volt.

– A faluból rajtunk és Mrs. Huntingdonon kívül ki jött még el? – kíváncsiskodott Agatha.

– Ott jobbra Mrs. Parr és Miss Webster.

Agatha előrehajolt. Mindkét nő sírt. Mrs. Parr kis termetű volt, és egészen csinos, Miss Webster meghatározhatatlan korú, talán a harmincas évei végén járó nő, akiben Agatha felismerte azt, aki a szárazvirág-boltot vezette.

– Meglep, hogy ennyire feldúltak – suttogta Agatha –, azok után, amit Mr. Bladen Mrs. Josephs macskájával művelt.

– Helyes volt, amit tett – motyogta hevesen Mrs. Mason. – Szegény öreg volt már erre a világra.

– Remélem, senki sem gondolja majd ezt rólam – válaszolta Agatha.

– Pszt! – szólt rájuk élesen egy előttük ülő férfi.

Megkezdődött a gyászszertartás.

Mr. Rice lerótta a kegyeletét halott partnere előtt, a lelkész Assisi Szent Ferencet idézte, zsoltárokat énekeltek, majd a férfiak ismét fölemelték a koporsót, és a gyülekezet kisorjázott utána a temetőbe.

Milyen különös, gondolta Agatha, de az ember manapság már nem is gondolná, hogy templomok melletti régi temetőkbe is elhantolnak halottakat. Inkább a krematórium melletti rövid szertartásra számít. A tévédrámákban mindig eltűnődött a templomkerti temetőkben felvett jeleneteknél, és arra gondolt, hogy a tévétársaság biztos csinos összeget fizetett a templomnak, hogy kiássanak egy koporsónyi lyukat a darab kedvéért. Az ember azt hinné, hogy az angol temetőkertek már a 19. század végére zsúfolásig megteltek.

A megdőlt sírkövekre hó szitált, és egy cédrus ágán szarka hintázott; kíváncsi tekintettel vette szemügyre a gyülekezetei.

– Ő a volt feleség – szólalt meg Mrs. Mason. A vékony, ősz hajú, erélytelen arcú asszony sötéten nézett maga elé. Vörös kosztümje fölött rókabunda. Nem viselt gyászruhát.

A sír melletti szertartás olyan megható és méltóságteljes volt, hogy Agatha leszögezte magában, sok szól egy vidéki templomkertbeli sírhely mellett. Amint vége volt a szertartásnak, halkan elköszönt Mrs. Masontól, és az állatorvos egykori felesége után

sietett. A fedett kapubejáratnál érte utol.

– Agatha Raisinnek hívnak – mutatkozott be. – Úgy tudom, ön szegény Mr. Bladen felesége.

– Csak a volt felesége – igazította helyre kissé türelmetlenül az asszony. – Igazán nagyon hideg van, Mrs. Raisin, és alig várom, hogy hazaérjek.

– Kint hagytam a kocsimat. Elvihetem valahova?

– Nem. Én is kocsival jöttem.

– Igazán elbeszélgethetnénk valamikor – javasolta élénken Agatha.

Undor költözött Mrs. Bladen tekintetébe. – Megkeserítették az életemet a nők, akik beszélni akartak velem, miután a férjem eldobta őket. Nem is baj, hogy meghalt.

Azzal elvonult.

Mindenki letorkol, gondolta Agatha. De egy biztos: az állatorvosunk nagy szoknyabolond volt. Bárcsak be tudnám bizonyítani, hogy nem baleset történt, hanem gyilkosság, akkor végre mind felfigyelnének rám!

CARSELYBAN GYAKRAN VOLTAK áramkimaradások. Némelyik napokig tartott, mások csak pár másodpercig.

James Lacey másnap becsengetett Agathához. Nem tudta, hogy rövid áramszünet van, mert kintről rendszerint nem lehetett hallani a csengőt.

Végignézett a ház előtti gyepen, ami nagyon mohos volt. Vajon Agatha tudja-e, mit kellene tennie a moha ellen? Lehajolt, hogy közelebbről is megnézze. Agatha, aki mintha hallott volna odakint motozni valakit, a kukucskálóba nézett, ám amikor senkit sem látott, visszament a konyhába. James Lacey fölegyenesedett, és ismét megnyomta a csengőt.

Közben visszajött az áram, de Agatha morzsákat pillantott meg a szőnyegen, és hátul, a konyhában bekapcsolta a porszívót.

James lassan, zavartan távozott. Eszébe jutott, hogy hányszor tett úgy, mintha nem volna otthon, amikor Agatha becsöngetett.

Visszament a házába, főzött egy kávét, és leült az íróasztalához. Bekapcsolta az új számítógépét, aztán komoran bámult a képernyőre, míg azt várta, hogy a komputer betöltse a programot, majd megkereste a megfelelő dokumentumot, hogy amikor rákattint, a zöld képernyőn megjelenjenek az írott szavak. Meg is volt. „Második fejezet”. Bárcsak legalább egy mondatot írt volna! Mellesleg miért választotta a hadtörténetet? Csak azért, mert nyugdíjas katona, még nem kellene szükségszerűen katonai témákkal foglalkoznia. És miért éppen Napóleon spanyolországi hadjáratát választotta? Tud róla többet mondani, mint amit már eddig összeírtak? Jaj, istenem, de hosszúnak tűnt a nap! Szórakoztató volt a Pendleburynél tett látogatás. Az állatorvos halálát természetesen baleset okozta. Igaz viszont, hogy a tarkóján ott volt az a dudor…

Sokkal mulattatóbb lenne detektívregényeket írni. Mondjuk, ha az állatorvost mégis meggyilkolták, hogy lehetne kideríteni, mi történt? Először is ki kellene találni, hogy *miért* ölték meg, mert a *miért* egészen biztosan elvezetne a *kihez.*

Ha Agatha ajtót nyit az előbb, és nem tesz úgy, mintha kerülné, talán ejtette volna a dolgot. Ha valójában inkább hadtörténeti munkákat akart volna írni, szintén ejti. Utálkozva felkiáltott, kikapcsolta a gépet, és ismét kiment a házából. Nem árt még egyszer megpróbálkozni Agathánál. Kétségtelenül tévedett, amikor azt hitte, hogy a szomszédja fut utána. És őt hívta meg egy italra, nem Freda Huntingdont. Nem az ő hibája, hogy Agatha váratlanul úgy döntött, elmegy azzal a gazdával.

Csodálatos tavaszi nap volt, napfényes, friss és illatos az életre kelő természettől. Az ajtó ezúttal nyitva volt. James bement, s közben szólongatta: – Agatha! –, azután majdnem átesett rajta. Agatha az előszoba padlóján ült keresztbe vetett lábbal, és a macskáival játszott.

– Képzelődöm, vagy tényleg ketten vannak? – kérdezte James.

– Az új egy kóbor cica, akit Londonban szedtem fel – felelte talpra kecmeregve Agatha. – Kér kávét?

– Kávét semmiképpen sem. Egész délelőtt azt ittam. De egy tea jólesne.

– Legyen hát tea. – Agatha bevezette a konyhába.

– A múltkori estén – kezdte James a küszöbön megtorpanva – nem volt sok lehetőségünk beszélgetni.

– Ilyenek a kocsmák – jegyezte meg megjátszott közönnyel Agatha. – Az ember végül mindig mással beszélget, mint akivel odaérkezett. Tejjel vagy citrommal?

– Citromot kérek. Gondolkodtam ezen az ügyön az állatorvossal. Elment a temetésre?

– Igen. Sok volt a nő. Népszerű volt az asszonyok körében, így az ő macskáikat biztos nem tette el kéretlenül láb alól.

– A faluból ki volt ott?

– Rajtam kívül a négy megmaradt rajongója: a maga barátnője, Freda Huntingdon, Mrs. Mason, Mrs. Harriet Parr és Miss Josephine Webster. Hoppá, ez igen furcsa…

– Micsoda?

– Aznap este, amikor vacsorára hívott Eveshambe, én pedig balesetet szenvedtem és felhívtam Pault otthon, egy nő vette fel a kagylót, s a feleségeként mutatkozott be… – Agatha hangja elakadt.

– És?

– Nos, Paul Bladen később azt mondta, hogy az a nő a húga volt, és csak hülyéskedett, vagy ilyesmi. De húgot senki sem említett. El is felejtettem kérdezősködni róla a temetésen.

– Bemehetnénk kocsival Mircesterbe, és kideríthetnénk – vetette fel a férfi.

Agatha gyorsan elfordult, és a teáskannával kezdett bíbelődni, hogy leplezze elragadtatását. – Akkor hát arra gondol, hogy gyilkosság történt? – kérdezte.

– Nem – sóhajtott fel a férfi. – De szórakoztató lenne úgy tenni, mintha. Kikérdezni az embereket, mintha gyilkosságról lenne szó.

– Máris hozom a kabátomat. – Agatha élénken felszaladt a lépcsőn, és megnézte a tükörben a szoknyás, pulóveres öltözékét. De nem volt idő átöltözni, mert tudta, ha nem siet, a férfi könnyen lefújhatja az egészet.

– Csak beugrom egy kis pénzért – kiáltott fel James a lépcsőn.

Agatha halkan káromkodott. És ha a háza és James háza közötti kis távolságon orvul foglyul ejtik Jamest? Lerohant a lépcsőn, és kilépett az ajtón.

Freda Huntingdon beszélgetett és kacarászott Jamesszel, a hóna alatt az a nyomorult, csaholó kutya. Agatha keze ökölbe szorult, amikor mindketten eltűntek James házában. Ott állt tétován a saját kertjében. És ha James megfeledkezik róla? De pár perc múlva James ismét megjelent Fredával, aki egy puhafedelű könyvet dugott a zsebébe.

Freda búcsút intett, James pedig elindult Agatha felé. – Menjünk az én kocsimmal? – ajánlotta. – Szükségtelen külön autóval menni.

– Menjünk az enyémmel – mondta Agatha. A férfi beszállt az anyósülésre. Amikor Agatha elhajtott Freda mellett, a nő megfordult, és meglepetten bámult rájuk. Agatha vidáman rádudált, majd gyorsan bekanyarodott az utca végén.

– Mit akart a víg özvegy? – kérdezte.

– Freda? Kölcsönadott egy puhafedelűt, és most eljött érte.

Agatha vidáman csevegett volna Mircesterig, és valószínűleg ismét elriasztotta volna Jamest, de ebben a pillanatban megérezte, hogy pattanás nő az orra hegyén. Lesandított az orrára, és a kocsi kis híján leszaladt az útról, mielőtt Agatha ismét helyes irányba forgatta a kormánykereket.

– Minden rendben? – kérdezte James. – Nem akarja, hogy átvegyem a vezetést?

– Nem, jól vagyok. – Agatha feszült hallgatásba mélyedt. Érezte, ahogy a pattanás egyre nő, és fájdalmas viszketéssel dagad az orra hegyén. Miért éppen ezen a napon esik meg vele ilyesmi? Ez a vége annak, ha „egészséges” ételt eszik az ember, amit Mrs. Bloxby ajánlott. A gyorséttermi vackoktól éveken át egyetlen pattanása sem nőtt. Nem marad más, mint Mircesterbe érve azonnal venni valamit a patikában, gondolta Agatha. Egyetlen úriember sem kérdezi meg, miért megy be, utána pedig azt mondhatja, hogy majd’ szomjan halt.

A város főterén az utolsó parkolóhelyre állt be. Egy nő, aki éppen óvatosan hátramenetben igyekezett beállni, amikor Agatha megelőzte, és orral egyenesen bekanyarodott, sértett haraggal meredt rá. Agatha elfordította az arcát, és így szólt: – Be kell ugranom ott szemben a patikába. Pár perc múlva találkozzunk a kocsmában, a George-ban. – Aztán, mint egy kergekóros, nem is várta meg a választ, hanem átnyargalt a téren.

A patikában vett egy golyós korrektort, bőrösszehúzó arcvizet és a tetejében még egy Dögös Rózsaszín névre hallgató új rúzst is.

James felpillantott és intett, amikor belépett a kocsmába, de Agatha továbbra is elfordított fejjel elloholt mellette, és bevette magát a női vécébe.

Letisztította az arcát, bekente a bőrösszehúzóval, aztán letörölte egy papír zsebkendővel. Közelebb hajolt a tükörhöz, és szemügyre vette az orrát. Élénkpiros petty volt a hegyén. Bekente a korrektorral, mire az orra hegyén támadt egy bézs folt. Ezt bepúderezte. A vécében nem volt világítás, ezért csak sejteni lehetett az eredményt. Felnézett. A mennyezeten volt egy foglalat, de a körte hiányzott, és egyedül a mosdó feletti piszkos kis ablakon szűrődött be némi fény.

Ekkor eszébe jutott, hogy előző nap vett egy csomag százas égőt, és a kocsiban felejtette őket. Kicsörtetett a vécéből. James ismét intett, de Agatha megint elfordított arccal loholt el mellette, és kirontott az ajtón. James elgondolkodva itta a sörét. Régebben tébolyodottnak gondolta Agatha Raisint. Lehet, hogy igaza volt? Agatha a következő pillanatban ismét megjelent, oldalazva elfutott mellette, és berontott a női vécébe.

Amint becsukta maga mögött az ajtót, felnézett a mennyezetre. Csak akkor éri el a foglalatot, gondolta, ha feláll a mosdóra. Felrántotta a szoknyáját, és felmászott a nagy viktoriánus mosdókagylóra, majd óvatosan kiegyenesedett. Aztán felnyúlt a foglalathoz.

A mosdó hatalmas reccsenéssel vált el a faltól. Agatha meglódult, majd belecsimpaszkodott a poros ablakpárkányba, miközben a mosdó egyre szélesebb ívben hajolt el a faltól, és magával rántotta a rézcsapokat is, majd végül iszonyatos csattanással a földre zuhant. A törött és szabadon maradt csőből vad vízsugár tört fel, és egyenesen Agatha szoknyája alá spriccelt.

Ő nyöszörögve eleresztette a párkányt, leugrott a vízzel elárasztott padlóra, majd a szemetet megkerülve kirontott a kocsmába, de előbb határozottan becsukta maga mögött az ajtót.

– Menjünk – szólt oda Jamesnek.

A férfi meglepetten bámult rá. – Most vettem magának egy gin tonikot.

– Kösz – felelte Agatha kétségbeesetten, azzal egy hajtásra bedobta az italt. – Gyerünk! – A szeme sarkából látta, ahogy az ár megjelenik a női vécé ajtaja alatt.

James követte a szabadba. Döbbenten fedezte fel Agatha szoknyáján hátul a sötét foltot, és azon tépelődött, szóljon-e. *Ennyire* azért nem öreg, gondolta, de talán vizelet-visszatartási gondjai vannak…

– Ez a kocsma sokkal kellemesebb hely – jelentette ki Agatha, amikor benyitott a Potter Armsba. Első útja ismét a női vécé volt, ahol megkönnyebbülten látta, hogy modern a mosdóhelyiség, és kézszárító is van. Kibújt a szoknyájából, és a szárító elé tartotta, míg a folt lassan el nem halványult, aztán lefeküdt a földre, és alátartotta a nedves lábát is. Telt-

múlt az idő. Amikor újból előbukkant, az aggodalmas James már a második sörénél tartott. – Már éppen be akartam valakit küldeni, hogy megnézze, jól van-e – jegyezte meg. – Minden rendben?

– Hogyne! – csicseregte ragyogva Agatha, mert megbizonyosodott, hogy az új alapozó csodát tett, és nem is fázott már, meg is száradt.

– Vettem még egy gint – intett James az asztalon álló pohárra.

Agatha rámosolygott. – Igyunk a detektívmunkára! – emelte magasba a poharát. Aztán lassan leeresztette, az arcára pedig komikus döbbenet ült ki, mert Bill Wong és egy magas rendőrnő masírozott be a kocsmába. – Leejtettem a táskámat – mondta Agatha, és bebújt az asztal alá.

De nem sokra ment vele.

– Jöjjön elő, Agatha – parancsolt rá Bill.

Agatha szánalmasan mászott elő az asztal alól, az arca égett a szégyentől.

– Nos, miben sántikált már megint, Agatha? – kérdezte Bill. – Wood közrendőr, itt mellettem, áthívott a George-ba. Egy nő, akire a maga személyleírása illett, bement a női vécébe, és vandál pusztítást végzett. Kiszakított a falból egy mosdót, és elárasztotta vízzel a helyiséget. Látták, hogy utána ide rohant be. Mit tud felhozni a mentségére?

– Pattanás nőtt az orromon – motyogta Agatha.

– Beszéljen hangosabban. Nem hallom.

– *Pattanás nőtt az orromon!* – üvöltötte Agatha.

Mindenki rámeredt, és James Lacey azt kívánta, bárcsak elsüllyedne.

– És hogy szakította ki a mosdót a helyéből? – kérdezte Bill.

– Kozmetikumot vettem a patikában. – Agatha hangja nyugodt és egyenletes lett. – Szerettem volna eltüntetni a pattanást, de nem működött a világítás a női vécében, és azt gondoltam, biztos körtét kellene cserélni. Eszembe jutott, hogy van egy csomag izzó a kocsiban, és kimentem egyért. De csak úgy tudtam becsavarni, ha felálltam a mosdóra, ami kiszakadt a falból. Annyira megdöbbentem, hogy elhatároztam, nem szólok róla.

– Sajnos, velem kell jönnie – jelentette ki szigorúan Bill.

James Lacey azzal, hogy nem ajánlotta fel, elkíséri, hanem zavartan azt motyogta, hogy ott marad és elolvassa az újságot, nagyot esett Agatha szemében, a nyomorúsága ellenére is. Ennyit álmai kóbor lovagjáról! Nyugton megül a fenekén, mialatt neki a kétségkívül feldühödött tulajdonossal kell megegyezésre jutnia!

James pár perccel azután, hogy kimentek, elhagyta a kocsmát. Vett két újságot, majd visszatért. De nem tudott az újsághírekre figyelni. A fenébe Agathával! Micsoda nő! Micsoda ostobaságot művelt! Aztán hirtelen rádöbbent a dolog mulatságos mivoltára, és nevetni kezdett, s ahogy elkezdte, már abba sem tudta hagyni, bár az emberek idegesen húzódtak el az asztalától. Végül megtörölte a szemét, és az olvasatlan lapokat a hóna alá szorítva nagy léptekkel átment a George-ba.

Agatha egy csekket nyújtott a tulajdonos felé, amit az visszautasított.

– Hohó, nem ússza meg ilyen könnyen! – kiabálta a tulaj. Kellemetlen férfi volt, az arca, mint egy sajtkorong, a bőre sárga és a méreg keltette enyhe izzadságrétegtől csillogó. – Emeljen vádat ez ellen az asszony ellen, biztos úr – követelte Billtől –, és majd a bíróságon találkozunk! Szándékos vandalizmus legyen ellene a vád!

James kicsavarta a csekket Agatha kezéből, és pislogni kezdett a nagy összeg láttán. – Ezt nem engedheti meg magának – közölte Agathával. – Egy olyan hölgy, mint maga, aki özvegyi nyugdíjból tengeti az életét, nem engedhet meg magának ekkora összeget. Jelentsen csődöt, és akkor, még ha bíróság elé is viszi az ügyet, a tulajdonos nem kap egy fillért sem. A sarkon túl ismerek egy kitűnő ügyvédet.

– Jó ötlet – csatlakozott hozzá Bill is. – Amúgy is ügyvédre lesz szüksége. Az majd kideríti, eleve miért nem volt villanykörte a női vécében, és miért szakadt ki olyan

könnyen a mosdó a helyéről. És nem árt, ha mindjárt a villanyvezetékeket is ellenőrzik ebben a csehóban.

– Elfogadom a csekket – morogta elkeseredetten a tulajdonos.

– Majd egy másikat – helyesbített James határozottan. – Fogja a csekk-könyvét, Agatha, és állítson ki egyet ennek az összegnek a feléről.

A sajtképűn látszott, hogy rögtön megüti a guta, de James könyörtelen pillantása belefojtotta a szót.

Agatha kiállított egy új csekket, mialatt James széttépte a régit.

Amikor kint álltak ismét a téren, Bill így szólt. – Ha rendes, tiszteletre méltó tulajdonos lett volna, talán vádat is emelek maga ellen, Agatha. Egyébként Mr. Laceynek köszönhetően rendeződött az ügy. Lenne kedve ma nálunk vacsorázni?

Agatha habozott. Eredetileg arról ábrándozott, hogy a Jamesszel töltött napja meghitt vacsorával ér véget. Ugyanakkor jobb, ha visszafogottan viselkedik továbbra is. – Persze, nagyon szívesen! Hol lakik? Tudom a telefonszámát, de a címét nem.

– 24-es szám, a Bükkfás. A Fosse mellett elhagyja a várost, aztán az első keresztutcánál balra fordul, végigmegy a Camden Wayen, amíg eléri a lámpás kereszteződést, ott forduljon jobbra, majd az első keresztutcán balra, az a Bükkfás. Egy zsákutca.

Agatha gyorsan lefirkantotta az elmondottakat egy gázszámla hátára. – Hányra menjek?

– Hatra. Korán eszünk.

– Mire a többes szám?

– Én és a szüleim. Elfelejtette, hogy otthon lakom. Ön is jöjjön el, Mr. Lacey.

Kérlek, kérlek, *kérlek,* édes istenem!, fohászkodott Agatha.

James meglepettnek látszott, aztán így szólt: – Igazán szívesen. Többé-kevésbé szabadnapot vettem ki mára. Nem baj, ha nem öltözöm át, és így megyek?

Bill láthatóan jót mulatott. – Nem vagyunk szertartásosak – felelte. – Akkor viszlát nálunk.

Oldalán a magas és néma rendőrnővel, távozott.

– Ennünk kellene most valamit – javasolta James. – Mit szólna egy szendvicshez és egy sörhöz, aztán eldönthetnénk, kitől kérdezősködjünk a húgról. Bill Wongot is megkérdezhettük volna. Igaz, még ma este pótolhatjuk.

Nem említette a tönkretett vécét, amiért Agatha hálás volt. – Nem vagyok koldusszegény – jegyezte meg azért mogorván.

– Tudom – felelte nyájasan James –, de amint a tulajdonos azt hitte, hogy nincstelen, örömmel elfogadott bármennyi pénzt.

Amint ettek, James elővett egy noteszt meg egy tollat, és így szólt: – Képzeljük azt, hogy gyilkosság történt, és írjuk le, kikkel kellene beszélnünk.

– A volt feleség jó ötlet – tanácsolta Agatha –, bár nem volt valami barátságos. Be kellene néznünk itt az állatorvos partneréhez, Peter Rice-hoz. Ő biztos tudja, hogy volt-e Bladennek húga, és ez jó kiindulópontnak ígérkezik.

Mr. Peter Rice harcias természetű férfiú volt, akinek duzzadt, nagy orra, apró szeme és szája volt. Az arcát uraló hatalmas tülökorr nagyon zavaró volt, mintha az arcát túl közel nyomta volna a fényképezőgép lencséjéhez. Sűrű és göndör haja úgy festett, mintha valaki nemtörődöm módon parókát ejtett volna meglehetősen csúcsos fejére. A nyaka és a válla vaskos és erős volt. Mi több, a teste túl erősnek és szélesnek tűnt kis fejéhez képest, akárha egy vásári festett képbe illesztette volna az arcát.

Nem repesett az örömtől, amikor megtudta, azért álltak sorba a rendelőjében, hogy a halott partneréről kérdezősködjenek, és nem azért, hogy megvizsgáltassanak egy állatot.

– Húg? – válaszolt kérdéssel a kérdésükre. – Nem volt húga. Csak egy bátyja, valahol Londonban. Régen összerúgták a port. Még a temetésre sem jött el. – A keze, amit prémszerűen sűrű vörös szőrzet borított, nyugtalanul vándorolt a polcra kitett üvegcsék

között, mintha egy „Eltüntetés” címkéjűt keresne. – Ha nincs más…

– Gazdag ember volt? – kérdezte James.

– Nem.

– Ó! Honnan tudja?

– Mert mindent rám hagyott.

– És mennyi az a minden? – kíváncsiskodott Agatha.

– Nem elég – felelte az állatorvos. – És most tűnés innen, hadd foglalkozzam végre az ügyfeleimmel.

– Szóval ő örököl, és nem a báty. Ez azért indíték! – károgta Agatha, amikor kiléptek a rendelőből. – Ki tudja, mennyi pénzről lehet szó?

– Az ügyvéd. De kétlem, hogy elárulja. Próbálkozzunk inkább a helyi újság szerkesztőjénél – vetette fel James. – Ők összegyűjtenek mindenféle pletykát.

A *Mircesteri Napló* szerkesztősége nagy csalódást okozott Agathának, bár a lap három oldalnál aligha volt több. Naivan arra számított, amit olykor a híradókban látott: tágas nagytermekre, rengeteg számítógéppel és fel-le futkosó riporterekkel. A *Mircesteri Naplót* nem érintette az idő szele és a nyomdai fejlődés. A szerkesztőség egy rozoga lépcsősor végén nyíló több sötét szobából állt. Egy sápadt lány, akinek egyenes szálú, tartás nélküli haja volt, régimódi írógépen kopogott, az ablaknál pedig egy fiatalember állt zsebre dugott kézzel, dallamtalanul fütyült, és lenézett az utcára.

– Beszélni szeretnénk a főszerkesztővel – jelentette be James.

A lány abbahagyta a gépelést. – Ha születésről, halálozásról vagy házasságkötésről van szó, azt én csinálom – mondta.

– Egyikről sem.

– Reklamáció? – próbálkozott tovább a lány. – Más neve szerepel a fénykép alatt?

– Szó sincs róla.

– Végre valami változatosság. – A lány felállt. Hosszú, foltvarrott szoknyát, baseballcipőt és pólót viselt, amin ez a felirat állt: „Húzz a búsba!” – A nevük?

– Mrs. Raisin és Mr. Lacey.

– Rendben.

A lány eltűnt az összekaristolt ajtó mögött. Halk beszédmoraj hallatszott ki, majd a lány kidugta a fejét. – Jöjjenek be. Mr. Heyford fogadja önöket.

Mr. Heyford felállva üdvözölte őket. A pólós, baseballcipős jelenség után meglepetéssel szolgált: kis termetű, nett férfi volt, sima, olajbarna arccal, fekete szemmel, ritkás, olajozott hajtincseit egyenesen kifésülte az arcából. Sötét öltönyt, inget és nyakkendőt viselt.

– Foglaljanak helyet – invitálta őket. – Mivel lehetek a szolgálatukra? Ráismerek a nevére, Mrs. Raisin. Tavaly sok pénzt gyűjtött jótékony célokra. – Agatha keble dagadt a büszkeségtől.

– Mindketten ismertük az állatorvost, Mr. Paul Bladent – fogott bele James. – Fogadtunk: Mrs. Raisin azt állította, hogy Bladen gazdag ember volt, nekem viszont az volt a benyomásom, hogy nem volt sok pénze. Tudja esetleg, mennyi maradt utána?

– Nem tudom pontosan megmondani, mennyi, mert nem emlékszem – válaszolta Mr. Heyford. –Azt hiszem, úgy nyolcvanötezer font körül lehetett. Valamikor egy vagyon lett volna, de ennyi pénzért ma egy rendes házat sem kapni. Természetesen ház is maradt utána, de arra két jelzálogkölcsönt is felvett, és ahogy manapság állnak az ingatlanárak, az örököse, Mr. Rice alig kap majd érte annyit, amennyi fedezi a jelzálogot. Nem hittem, hogy ebben az országban eljön az idő, amikor nyolcvanötezer fontot nem nagy összegnek kell tekintünk, de úgy tűnik, megnyerte a fogadást, Mr. Lacey.

– Szóval a pénzéért nem ölhették meg – jegyezte meg gyászosan Agatha, amikor

elköszöntek a főszerkesztőtől. – És mégis…

– És mégis micsoda?

– Ha nyolcvanötezer fontja volt, minek vett fel két jelzálogkölcsönt? A kamat valósággal megnyomoríthatta. Miért nem fizette ki belőle a kölcsön egy részét?

– A gond csak az – vélekedett James –, hogy beleéljük magunkat abba, hogy egy baleset gyilkosság volt.

Agatha villámgyorsan kalkulált. Ha James most felhagy a további nyomozással, akkor nem sok ürügye marad, hogy együtt legyen vele. – Megpróbálkozhatnánk a feleségével – vetette fel. – Végtére is itt vagyunk, és van még elütni való időnk, mielőtt Billékhez megyünk.

– Helyes. És hol találjuk?

– Megnézzük a telefonkönyvben, és reménykedünk, hogy a férje nevét viseli.

Találtak egy G. Bladent. A címe Rózsa villa, Little Blomham volt. – Hol lehet Little Blomham? – tűnődött Agatha.

– Egyszer láttam egy arra mutató táblát. A stroudi útról kell lekanyarodni.

Miközben lefelé hajtottak Little Blomhambe, a tájat fakó köd ülte meg, amitől kínai festmény benyomását keltette. Little Blomham inkább falucska, mint falu volt, az aranyló cotswoldsi kövekből rakott, a patakparton gubbasztó pár ódon házzal.

Egyetlen lelket sem láttak, a kéményekből nem szállt fel füst, kutya sem ugatott.

Agatha kikapcsolta a motort, és mindketten a kísérteties csendre füleltek.

James egyszer csak idézni kezdett:

„…csak hallgatták a lábát a kengyelen
s a vas útját a kövön át
és a visszaözönlő csendet, amikor elmentek
a süppedő paták.” [1]

Agatha mérgesen nézett rá. Nem szerette azokat, akik váratlan idézetekkel csördítettek mások nyaka közé, amitől az ember műveletlennek és alkalmatlannak érzi magát. Titkon az volt a véleménye, hogy csak melldöngetésből teszik.

Kiszállt a kocsiból, és fölösleges erővel vágta be az ajtót.

James kiszállt az anyósülés oldalán, és lassan odasétált a kőfalhoz, ahonnan lenézett a lassan csörgedező patakra. Mintha álomba merült volna, jóformán megfeledkezett Agatha jelenlétéről. – Milyen csendes – mondta magának. – Mennyire angol, az Anglia, amiért az első világháborúban harcoltak. Milyen kevés maradt belőle.

– Ott akar állni és elmélkedni, míg én kiderítem, melyik festői szépségű kulipintyó lehet a Rózsa villa?

James váratlanul elmosolyodott. – Nem. Magával tartok. – Együtt sétáltak végig a patak melletti úton.

– Lássuk csak, ennek itt nincs neve, a következőt Vége-villának hívják, bár nem a falu végén van. Talán a távolabbiak egyike.

Majdnem túlmentek a Rózsa-villán. Az úttól jó messzire, egy keskeny nadrágszíjtelek végén állt, és egy elburjánzott, gondozatlan kert takarta el. Kis zsúpfedeles ház volt, a falait sűrűn borította a repkény. – Inkább állat odújának, mint háznak látszik – jegyezte meg James. – Lássuk csak, azt mégsem mondhatjuk, hogy szerintünk meggyilkolták. Részvétünket nyilvánítjuk, és meglátjuk, ennyivel hova jutunk.

James bekopogott. És várt. Az álomszerű vidék csendjébe burkolódzva álltak. Azután mintha csak megtörték volna a varázslatot, az ajtó melletti egyik bokorról felröppent egy

[1] The Listeners, Walter De La Mare költeménye, Szabó Lőrinc, fordítása.

madár, valahol az úton távolabb élesen és fülsértően ugatott egy kutya, és Mrs. Bladen kinyitotta az ajtót.

De hisz idősebb lehet nálam, gondolta Agatha, amikor ismét szemügyre vette az ősz hajat és a vékony nyakat behálózó árulkodó ráncokat.

Mrs. Bladen tekintete elsiklott James mellett, és ellenszenvet sugárzó fintorba torzult az arca. – Á, már megint maga az!

– Mr. Lacey szerette volna részvétét nyilvánítani – jegyezte meg gyorsan Agatha.

– Miért? – csattant fel nyersen az asszony. – Miért jön el idáig valaki, hogy részvétét nyilvánítsa egy olyan ember halála miatt, akitől elváltam?

– Carselyban összetartó emberek élnek – magyarázta James –, és arra gondoltam, esetleg tehetnénk önért valamit, amivel segíthetünk.

– Azzal segít, ha elmegy.

James tehetetlenül pillantott Agathára. Ő pedig úgy döntött, merészen belevág a közepébe. – Biztos benne, hogy a férje természetes halált halt?

Mrs. Bladen arca felderült. – Arra gondol, hogy valaki megölte? Több mint valószínű. Nagyon utálatos alak volt, és örülök, hogy meghalt. Remélem, ez kielégíti.

Azzal az orrukra csapta az ajtót.

– Erről ennyit – mondta James, ahogy a gyommal felvert ösvényen kifelé sétáltak.

– Valamire csak jutottunk – mondta Agatha lelkesen. – Nem nevetett a képünkbe, amikor felvetettem a gyilkosság lehetőségét. Vagy igen?

– Tudja, mire gondolok? – tárta ki előtte a kertkaput James. – Szerintem két nyugdíjas vagyunk, akiknek nincs mivel elütniük az idejüket.

– Csak azért, mert nem tudja elkezdeni az írást, még ne rajtam töltse ki a bosszúját – felelte Agatha éles elméjűen.

– Elbűvölő kis hely – jegyezte meg James, hogy témát váltson. – Olyan csendes és békés. Kíváncsi vagyok, van-e eladó ház errefelé.

– Igazán nem akarhat itt lakni! – rémült meg Agatha. – Carsely is elég rémes, de itt aztán *semmi* sincs, még egy bolt vagy egy kocsma sem!

– És mi a baj ezzel az autó korában? Nézze csak. Ott, azt a táblát! Az Udvarház. Nem is vettem előbb észre. Menjünk, nézzük meg.

Agatha szótlanul követte a kanyargós felhajtón. Nem akart udvarházakat nézegetni, mert azok James Lacey világához és nem az övéhez tartoztak. A rododendronbokrokkal szegélyezett felhajtó hirtelen látni engedte az udvarházat. A köd kezdett felszállni, és az aranyló falak halvány napsütésben fürödtek. Az épület alacsony volt, zegzugos, nyugalmas és elbájoló. Évszázados békességet árasztott. Még Agatha is érezte, hogy a háborúk és a konfliktusok, a dögvész és a ragály elkerülték ezt a régi lakhelyet.

Összeillő pulóverbe, kardigánba és tweedszoknyába öltözött szögletes kis asszony jött elő, egy fekete labradorral a nyomában. – Miben segíthetek? – kiáltott oda.

– Csak megcsodáltuk a gyönyörű otthonát – felelte James, és közelebb ment.

– Igen, gyönyörű – ismerte el az asszony. – Jöjjenek be, és igyanak egy teát. Nyárig, amikor a rokonaimnak eszükbe jut, hogy ingyen szeretnének nyaralni, nem jönnek gyakran látogatóim.

James bemutatta kettejüket. A nő azt mondta, Bunty Vere-Dedsworthnek hívják. Bevezette őket egy sötét hallba, majd onnan át egy tágas, régi konyhába, amelyben rézserpenyők csillogtak, és az egyik falat elfoglaló tálaló tele volt kék-fehér porcelánokkal.

– Lacey – kapcsolt be egy villany vízmelegítőt az asszony. – Régebben ismertem Sussexben Laceyket.

– Onnan származik a családom – válaszolta James.

– Tényleg? – Az asszony vöröses arcában búzavirágkék szempár világított. – Az öreg

Harry Lacey?

– Az apám.

– Istenem, milyen kicsi a világ! Szokta látni…

Agatha, aki nem vett részt a felsőbb osztályok megfélemlítő beszélgetésében, amelyben nevek és felismerő felkiáltások repkedtek ide-oda, rosszkedvűen kortyolta a teáját, és érezte, ahogy James kisiklik a köréből. Elképzelte, ahogy egy ilyen házban lakik egy elegáns feleséggel, és nem egy hozzá hasonló, nyugdíjas píáros nővel, aki csak abból a förtelmes birminghami nyomornegyedből származóval tudná a közös ismerősök neveit felidézni, ahol felnőtt.

– Mi hozta ide önöket? – kérdezte végül Bunty.

– Carselyban meghalt az állatorvosunk, és felkerestük Mrs. Bladent, hogy a részvétünket nyilvánítsuk. De úgy látszik, nincs rá szüksége.

– Nincs – ismerte el Bunty. – Nagyon boldogtalan volt a házassága.

– Nőügyek? – kérdezte Agatha.

– Inkább pénzkérdésről volt szó, vagy annak a hiányáról. Greta Bladen gazdag volt, amikor hozzáment Paul Bladenhez, és úgy tűnt, Paul sok pénzét elköltötte. Amikor elhagyta a férjét, csak ezt a kopott kis házat engedhette meg magának. Greta igazán gyűlölte a férjét. Hallottam, hogy halt meg Bladen. Hát, ha azért halt volna meg, mert valaki fejbe verte egy serpenyővel, és ez a valaki Greta lett volna, cseppet sem lettem volna meglepve. De sokat kell tudnia valakinek az állatorvosi dolgokról ahhoz, hogy egy halálos adag szerrel teli injekciós tűt döfjön bele. Gondoljanak csak bele! A lakosságból hányan tudhatják, hogy az a szer halálos? Talán a partnere csak magának akarta a vállalkozást – nevetett Bunty.

James az órájára pillantott. – Sajnos mennünk kell.

– Muszáj? – mosolygott Bunty Agathára. – Akkor jöjjenek vissza, és látogassanak meg. Nagyon örülnék.

Agatha viszonozta a mosolyát, és érezte, hogy befogadják, és a társadalmi oda nem illéssel kapcsolatos gondjai elszállnak.

– Rátapintott valamire – jegyezte meg, amikor kihajtott a faluból. – Mármint Rice-szal kapcsolatban. Tényleg olyasvalakire volna szükség, aki rendelkezik állatorvosi ismeretekkel.

– Nem feltétlenül – válaszolta James. – Az állatorvosról szóló történet, aki azért halt meg tavaly, mert a ló megbökte a mellényzsebét, amiben a tűt tartotta, benne volt az összes helyi újságban. Én is olvastam. És bárki elolvashatta, és onnan meríthette az ötletet.

– De olyan emberre lett volna szükség, aki tudta, hova készül és mit csinál majd azon a napon.

– Bármelyik nőismerőse szóba jöhet. „Mit csinálsz holnap, Paul?” „Ó, csak elvágom Pendlebury egyik lovának a hangszálait”, valahogy így.

– Igen, de mondjuk, ezt nekem meséli el. Én biztos nem gondoltam volna rögtön az Immobilonra.

– Nem, de egy állatorvos esetleg megemlíti, például úgy, hogy mennyire halálos szer, és talán a tavalyi balesetről is beszél. Olyan érzésem van, hogy nő a tettes.

Agatha már majdnem felkiáltott: – Szóval tényleg azt hiszi, hogy gyilkosság történt! –, de aztán abban a reményben, hogy még több napig nyomozhatnak együtt, nem szólt egy szót sem.

BILL HÁZA MEGLEPETÉSKÉNT érte Agathát. Naivan valami… nos… keletiesebbet és egzotikusabbat várt. A Bükkös jellegzetes, készházakkal szegélyezett zsákutca volt, ahol mindegyik ház más, a kertvárosi gyepet szépen nyírják, és mindenből árad a tiszteletreméltóság és az unalom. Agatha tudta, hogy Bill apja hongkongi kínai, az anyja

gloucestershire-i, de nem is sejtette, hogy ennyire hétköznapi helyen lakik. Bill házát Clarendonnak hívták, a nevet a kapu mellett egy póznán lógó fatáblába égették bele. Felsétáltak a takaros ösvényen, a nett virágágyások között, és megnyomták a csengőt, ami az „Uralkodj, Britanniá”-t játszotta.

Bill nyitott ajtót. – Jöjjenek be, jöjjenek be – kiáltotta. – Bekísérem magukat a szalonba, és hozom az italt. Mama a konyhában van, és befejezi a vacsorát.

Agatha és James beültek a szalonba, és nem néztek egymásra. Volt egy kagylóforma támlás, háromrészes ülőgarnitúra, valami visszataszító szürkés gyapjúszövettel bevonva. A „panorámaablakok” előtt lehúzták a reluxát, és behúzták a fodros függönyöket. A faltól falig szőnyeg harsány, geometrikus vörös-fekete mintás volt. A tapéta fehér-arany csíkos, régenség korabeli mintával ékeskedett. Helyenként póklábas kis kerek asztalok álltak, az egyik falnál pedig egy spanyol babákkal és apró porcelán csecsebecsékkel megrakott vitrin. A gázkandalló, amiben műszén és fa világított, vajmi kevés meleget adott.

Agatha hevesen vágyott egy cigarettára, de sehol sem látott hamutartót.

Bill lépett be: egy kis tálcán három pici pohárban édes sherryt hozott.

– Nagy megtiszteltetésben van részük – mondta. – Nem sokat használjuk ezt a szobát. A legjobb vendégeinknek tartjuk fenn.

– Nagyon szép – dicsérte Agatha, aki furcsán és kínosan érezte magát, hogy az ő Billjét, aki szokás szerint dundi és keleties volt, ilyen fagyos angol kertvárosi környezetben látja.

– Használhatom a vécét? – kérdezte.

– Menjen fel a lépcsőn, de ne álljon a mosdóra.

Agatha felkapaszkodott a vastagon kárpitozott lépcsőn, és benyitott egy fürdőszobába, ami nílusi zöldben pompázott. A vécé fedelét zsenília takarta. A fürdőszobaajtón egy virágos felirat lógott e szavakkal: „Ha rápipiltél az ülőkére, kérlek, töröld tisztára!”

Agatha megrántotta a vécépapír-gurigát, és megriadt, amikor a tartó eljátszotta a „Skócia harangvirágait”.

– Kész a vacsora – jelentette Bill, amikor Agatha visszaért a földszintre.

Átvezette őket az előszobán egy másik kis helyiségbe, az ebédlőbe, ahol az asztalfőn az apja ült, egy kicsi, morózus kínai úriember, lekonyuló bajusszal, szürke, kinyúlt kardigánban, nagy kockás szövetpapucsban.

Bill mutatta be őket. Mr. Wong válaszképpen morgott valamit, felvette a kését és a villáját, és az asztal fényes, laminált lapját bámulta. Agatha lenézett a Tewkesbury-apátságot ábrázoló tányéralátétre, és azt kívánta, bárcsak ne jött volna el.

Felcsapódott a konyha és az ebédlő közötti tálalóablak, és egy gloucesteri akcentusú női hang süvített be: – Bill! A leves!

Bill behozta és kiosztotta a levesestányérokat. –Megvan az üveg Liebfraumilch, anya?

– A hűtőbe’.

– Hozom.

Megjelent Mrs. Wong. Masszív termetű, elégedetlen, gyanakvó képű asszony volt, aki láthatóan nem örült a vendégeknek. Bill bort töltött.

A leves felmelegített ökörfarkkonzervből készült. Háromszögletű kis kenyérdarabkákat kínáltak körbe. Még James Laceyt is némaságra kényszerítette a döbbenet.

– A marhasült a következő fogás – jelentette be Bill. – Senki sem csinálja úgy, mint anya.

– Az egyszer biztos – jelentette ki olyan váratlanul Mr. Wong, hogy Agatha összerezzent.

A marhasült hihetetlen rágós volt, a kések viszont életlenek. A teljes figyelmüket arra kellett összpontosítaniuk, hogy apró darabokat fűrészeljenek le belőle. A karfiolt sűrű fehér szósz borította, a sárgarépát túlfőzték és elsózták, a yorkshire-i puding olyan volt,

mint a sózott gumi, a zöldborsó az a fajta takonyszerű konzervzöldség volt, ami minden mást zöldre fest.

– Egyre hosszabbak lesznek a nappalok – jelentette ki Mrs. Wong.

– Az egyszer biztos – felelte Mr. Wong.

– Nemsokára beköszönt a nyár – folytatta Mrs. Wong, és vadul Agathára meredt, mintha őt okolná az évszakokért.

– Remélem, megint kellemes lesz a nyarunk – fűzte hozzá James.

Mrs. Wong nekitámadt. – Kellemesnek nevezi a múlt nyarat? Hallottad ezt, apa? A múlt nyarat kellemesnek tartja.

– Micsoda népek – morogta Mr. Wong, és vett még a karfiolból.

– Olyan forróság volt, hogy kis híján rám jött az ötperc – jelentette ki Mrs. Wong. – Ugye, apa?

– Az egyszer biztos.

Csend.

– Hozom a pudingot – szólalt meg Bill.

– Ülj vissza – förmedt rá az anyja. – A te vendégeid. Mondtam, hogy azt a kvízt akarom nézni a tévében, de te ragaszkodtál hozzájuk.

Nemsokára almakompótot és sodót csaptak le eléjük.

Haza akarok menni, gondolta Agatha… Édes jó istenem, segíts meg, hogy gyorsan véget érjen ez az este!

– Vidd át őket a szalonba – parancsolta Mrs. Wong, amikor a borzalmas vacsora véget ért. – Hozom a kávét.

– Igazán megmutathatná a kertet – kérte James. – Nagyon érdekel a kertészet.

– Nincs az az isten, hogy kimenjünk, hogy aztán az esti hűvösségben halálra fázzunk! – jelentette ki felháborodottan Mrs. Wong. – Ugye, apa?

– Fura ötlet – felelte Mr. Wong.

Agatha és James nagy megkönnyebbülésére a kávét csak Bill társaságában itták meg. – Úgy örülök, hogy el tudtak jönni! – áradozott Bill. – Igazán büszke vagyok az otthonomra. Mama valóságos kis palotát varázsolt belőle.

– Igazán barátságos – hazudta Agatha. – Egészen biztos benne, Bill, hogy Bladen halála körül nincs semmi szokatlan?

– Semmi, amire rábukkanhattunk volna – hagyta rá Bill, aztán felderült a képe. – Maguk ketten szimatoltak.

– Csak körbeérdeklődtünk – ismerte el Agatha. – Nem bánja, ha rágyújtok egy cigarettára, Bill?

– Én nem, de mama kitekeri a nyakát. Jöjjön ki a hátsó kertbe, és szívjon el ott egyet.

Kivezette őket a hátsó kertbe. James meglepetten kiáltott fel. Gyönyörűen alakították ki. A kert végében egy cseresznyefaliget nyújtogatta fehér és rózsaszín virágokkal borított ágait az esti égbolt felé. A konyhaajtót egy első leveleit bontogató lilaakác fonta körül. – Az én parcellám – jegyezte meg Bill. – Egy kis változatosságot visz a rendőri munkába.

James elcsodálkozott azon, hogy Bill, akinek kétségkívül jó szeme van a szépséghez, semmi kivetnivalót nem talál a szülei otthonában. Agatha eltűnődött, a fiatalember hogyan táplálhat csodálatot és szeretetet egy ilyen sivár házaspár iránt, és végül arra jutott, hogy csodálja érte.

James boldognak és élénknek látszott, amikor a növényekről beszélgetett, és Agathának ismét eszébe jutott a saját elhanyagolt kertje. Elhatározta, hogyha a nyomozás megfeneklik, a kertészet a közös hobbijuk lehet. Mire visszamentek a visszataszító szalonba, hogy igyanak még abból a borzalmas kávéból, amit Mrs. Wong a bevallása szerinti „legjobb kávés ibrikjében” szolgált fel, helyreállt köztük a fesztelen kapcsolat.

– Szeretem viszonozni a vendégszeretetet – mondta Bill Jamesnek. – Rendszeresen

beugrom Agathához egy kávéra, de ő még sosem járt itt. Most, hogy már ismerik az utat, bármikor szívesen látom önöket.

– Mostanában költöztek ide? – érdeklődött James.

– Tavaly – mesélte büszkén Bill. – Apa vett egy vegytisztító szalont Mircesterben, és remekül felfuttatta. Úgy bizony, szépen kapaszkodunk egyre feljebb! – Jó természete az otthonából olyan palotát varázsolt, amilyennek hitte, és Agatha meg James melegen köszönték meg Mrs. Wongnak a vendéglátást, mielőtt távoztak.

– Majd akkor jövök ide megint, ha piros hó esik – füstölgött Agatha, amikor elhajtott.

– Én is éhes vagyok. Felvágtam a marhahúst, és a zöldség alá csúsztattam, hogy úgy nézzen ki, mintha megettem volna – mondta James. – Megállunk valahol egy italra és egy szendvicsre. – Szinte szórakozottan tette ezt a megjegyzést, mintha egy régi barátnak mondaná, akinek a beleegyezését készpénznek veszi, és Agatha olyan képtelenül boldog volt, hogy azt hitte, örömében mindjárt elsírja magát.

A sör és a szendvics mellett úgy döntöttek, másnap folytatják a nyomozást. – Mit szólna Miss Mabbshez? – vetette fel hirtelen Agatha. – Bladen nagy szoknyavadász hírében állt. Miss Mabbs az a sápkóros nőszemély, aki a recepciósa volt. Vele mi a helyzet? Biztos tudott a lóra váró műtétről. Vajon hova tűnt Miss Mabbs?

– Holnap megkeressük. Ha akar, nyugodtan rágyújthat.

– Veszélyeztetett fajnak érzem magam – panaszkodott Agatha, miközben rágyújtott. – Az emberek olyan kíméletlenül kelnek ki a dohányzók ellen!

– Puritánok – vélte James. – Ki is mondta azt, hogy a puritánok nem azért ellenzik a medveheccelést, mert az fájdalmat okoz a medvének, hanem azért, mert élvezetet jelent a tömegnek? *[Thomas B. Macaulay mondása – a ford.]*

– Nem tudom. De le kellene szoknom róla.

– Bill valami különöset mondott, amikor eljöttünk – vetette fel James. – Azt, hogy „ne kavarják fel az állóvizet, mert igazi gyilkosság lesz a vége”.

– Á, csak viccelt. Imád tréfálkozni.

Öt

AGATHA IGENCSAK meg lett volna lepve, ha bárki is romantikus beállítottságúnak nevezi. Józannak és gyakorlatiasnak tartotta magát. Ezért is nem ismerte fel a szertelen álmok és képzelgések céltalanságát.

Azóta, hogy előző este elbúcsúzott James Laceytől, Agatha gondolatban már hozzáment feleségül. Álmodozásai leginkább szenvedélyes nászújukról szóltak – az álmokban az a szép, hogy mi írjuk a forgatókönyvet –, és James gyönyörű, szerelmes szavakkal becézgette őt.

Agatha tehát másnapra teljesen megfeledkezett a hűvös, tartózkodó viselkedésre tett fogadalmairól. James azt mondta, déltájban benéz érte, és esetleg egy kocsmában bekaphatnának egy falatot, mielőtt megpróbálják kideríteni, mi lett Miss Mabbsszel.

Agatha romantikus ebédet tervezett. Így amikor James megjelent az ajtóban, idegesen hőkölt vissza a mélyen kivágott blúzban, testhez álló szoknyában és tűsarkú cipőben feszítő, izzó tekintetű Agatha láttán. Nyugtalanul feszengett az előszobában, amikor a ház úrnője az ebédlő felé mutatott, és kijelentette, hogy arra gondolt, akár nála is ebédelhetnének.

Az ebédlő nyitott ajtaján át James rálátott az elegáns porcelánnal, kristálypoharakkal megterített asztalra, amelyen magas gyertyatartókban gyertyák égtek. Gyertyák délben!

Úrrá lett rajta a pánik. Kihátrált az ajtón. – Tulajdonképpen csak azért jöttem, hogy elnézést kérjek. Közbejött valami. Nem mehetek – hadarta el, majd sarkon fordult és elmenekült.

Agatha szinte hallotta, ahogy álmai tornya téglánként omlik rá. Szégyentől kivörösödve fújta el a gyertyákat, elrakta a porcelánt, aztán felment az emeletre, lesúrolta a vastag sminket az arcáról, felvett egy kényelmes régi ruhát, ami olyan volt, mint egy zsák, papucsot húzott, majd visszacsoszogott a földszintre, és szappanoperákat nézett a tévében, mialatt igyekezett elfelejteni a baklövését.

Előző éjjel jóformán le sem hunyta a szemét, ezért most a macskáival az ölében elszundított a tévé előtt, és egy órával később a csengetésre ébredt.

Reménykedett, hogy James visszajött – bárcsak azt tette volna! –, de csak Mrs. Bloxby, a lelkész felesége állt az ajtóban.

– Erre jártam – mondta –, és gondoltam, emlékeztetem, hogy a Carsely Hölgyegylet összejövetele ma este lesz. – Agatha fején átsuhant egy gonosz gondolat: csesszék meg a Carsely Hölgyeket!

– Remélem, eljön – folytatta Mrs. Bloxby. – Mrs. Huntingdon, az újonnan érkezettünk is ott lesz, és Miss Webster, akinek üzlete van. Valóságos tömeget várunk. És Miss Simms hoz a házi almaborából, így azt gondoltam, sajtot és kekszet eszünk mellé.

Agatha most eszmélt csak rá, hogy Mrs. Bloxby még a küszöbön áll. – Jöjjön be, kérem – hívta.

– Nem. Mennem kell. A férjem egy nehéz prédikációval küszködik.

Ennyivel kell majd beérnie, gondolta Agatha: a hölgyek körében eltöltött újabb estével. Még a tudat, hogy Mrs. Huntingdon is ott lesz, sem villanyozta fel annyira, hogy levesse a régi göncét és mást vegyen fel.

De a paplak felé menet eszébe jutott, hogy Josephine Webster, a szárazvirág-boltos, aki annyira csodálta az állatorvost, szintén eljön. James Lacey nem volt többé, de megmaradt az amatőr nyomozás izgalma.

A paplak nappaliját zsúfolásig megtöltötték a csevegő nők. Mrs. Bloxby Agatha markába nyomott egy korsó almabort. – Hol van Miss Webster? – kérdezte Agatha.

– Ott, a zongora mellett.

– Hát persze! – Agatha nagy érdeklődéssel vette szemügyre. Meghatározhatatlan korú, csinos nő volt, frissen dauerolt csinos frizurával, csinos kis vonásokkal, csinos kis alakkal. Freda Huntingdonnal beszélgetett, aki szintén nem vette a fáradságot, hogy kiöltözzön, jegyezte meg magának Agatha. Agatha ivott még egy kortyot, és pislogni kezdett. Az almabor nagyon erős volt. Egyszer csak Miss Simms bukkant fel mellette. – Honnan szerezte ezt az erős bort? – kérdezte Agatha.

Miss Simms kuncogott, és a fülébe súgta: – Elárulok egy titkot. Gondoltam, kicsit megbolondítom. – A korsójával az asztalon álló kis hordó felé intett. – Ezért beleöntöttem egy üveg vodkát.

– Lerészegít mindannyiunkat – rótta meg Agatha.

– Néhányunkra ráfér egy kis vidámság. Nézze csak Mrs. Josephset. Máris jobban néz ki. Már azt hittem, gyászba borul a macskája miatt.

Agatha leült Mrs. Josephs mellé. – Örömmel látom, hogy jobban néz ki – jegyezte meg udvariasan.

– Ó, sokkal jobban! – válaszolta pityókás hangon a könyvtárosnő. – Enyém a bosszú.

– Valóban?

– Megszerzem, ami jogosan megillet.

Agatha türelmetlenül pillantott rá. – Mire céloz?

– Csendet kérek, hölgyeim! – kiáltotta Mrs. Mason. – Kezdődik a gyűlés!

– Keressen fel holnap tízkor – jelentette ki hangosan Mrs. Josephs –, és mindent elmondok Paul Bladenről!

– Pszt! – figyelmeztette Mrs. Bloxby.

Agatha nyugtalanul várt, mialatt a gyűlés a végtelenségbe nyúlt. Ám mielőtt vége lett volna, Mrs. Josephs hirtelen felpattant és távozott. Agatha vállat vont, és odament Miss Websterhez. – Láttam Paul Bladen temetésén – jegyezte meg.

– Nem tudtam, hogy a barátja – felelte Miss Webster.

– Nem annyira a barátja voltam – helyesbített Agatha –, inkább úgy éreztem, részvétemet kell nyilvánítanom. Bizonyára nagyon szomorú, hogy elvesztette.

– Éppen ellenkezőleg – felelte a nő. – Azért mentem el, hogy megbizonyosodjak róla, meghalt. Ha megbocsát, Miss…?

– Mrs. Raisin.

– Mrs. Raisin. Ettől a sok csacsogó nőtől megfájdult a fejem.

Váratlanul felállt, és kiment a szobából. Egyre furcsább!, gondolta Agatha. A fene vigye Jamest! Mennyi izgalmas dolog, itt egy elejtett megjegyzés, ott egy elejtett megjegyzés. Felkeresi, mielőtt meglátogatja Mrs. Josephset.

James hallotta másnap háromnegyed tízkor a csengőt. Úgy érezte magát, mint egy vénlány, amikor leheletnyit félrehúzta az egyik homlokzati szoba függönyét és kilesett. Agatha Raisin állt az ajtó előtt. Visszatért az üldözöttség régi érzése. Hátrament a konyhába, és leült. A csengő egyre csak berregett, aztán áldott csend vette körül.

Agatha morcosan ballagott át a falun. Egy autó állt meg mellette, és Bill Wong vidám arca nézett ki. – Mi baj, Agatha? Hol van James?

– Semmi baj sincs, és nem tudom, hol van James, és nem is érdekel.

– Ami azt jelenti, hogy megint elijesztette – jegyezte meg vígan Bill.

– Semmi ilyet nem tettem, és szíves tájékoztatásul közlöm, hogy útban vagyok Mrs. Josephshez, a könyvtárosnőhöz. Valami fontosat akar mondani Paul Bladen haláláról.

Bill felsóhajtott. – Agatha, amikor ténylegesen gyilkosság történik, általában sok undorító botrányra derül fény. Sok embernek okoznak fájdalmat. Ha addig kutakodik egy angol faluban, hogy egy balesetet a gyilkosság színében tüntessen fel, akkor ugyanezt a

hatást éri el, éspedig indoklás nélkül. Ejtse az ügyet. Tegyen valami jót. Utazzon el ismét. Hagyja, hogy Paul Bladen békében nyugodjon.

Elhajtott. Miért ne mennék oda, gondolta konokul Agatha. Vár rám.

Mrs. Josephs egy sorházas utca végén lakott, a házak egykor munkásházak lehettek. Az övé takaros és rendezett volt, apró kerttel, ahol aranyfa ragyogó sárga virágesője bukott át a sövényen az útra. A tetőn egy feketerigó énekelt. A falu feletti mezőről vadászkürt hangja szállt, és amikor Agatha megfordult és felnézett a dombra, megpillantotta a mezőn át nyargaló vadásztársaságot: a szögből, ahonnan figyelte, az elébe táruló látvány furcsán hibás perspektívájának tűnt.

Ha Lord Pendlebury is köztük van, törje ki a nyakát, gondolta Agatha. Ezzel az istenfélő gondolattal nyitott be a kovácsoltvas kapun, felsétált a bejárati ajtóig, és becsöngetett. Senki sem nyitott ajtót. A vadászat zsivaja eltűnt a távolban. Egy lökhajtásos gép sikoltott a feje felett, és a hang feltépte a halványkék tavaszi eget.

Agatha ismét próbálkozott, és a sírás kerülgette, amikor elkeseredetten arra gondolt: talán Carsely összes lakója a kanapéja mögé bújik, amikor meglátják az ajtóban.

De Mrs. Josephs megkérte, hogy keresse fel. Mrs. Josephsnek nem volt joga semmibe venni. Agatha elfordította a bejárati ajtó gombját. Az ajtó könnyen kinyílt. Egy kis előtérbe lépett be, ahonnan keskeny lépcső vezetett fel az emeletre.

– Mrs. Josephs! – kiáltotta.

A kis háznak vastag falai voltak, és a csend nyomasztóan nehezedett Agathára. Körülnézett a földszinti helyiségekben: kis szalon, kis ebédlő, hátul kis teakonyha.

Milyen baljósan festett a félhomályos lépcső! Mrs. Josephs talán rosszul lett. Agatha a gondolattól felbátorodva kapaszkodott fel a fokokon. Fent jobbra egy hálószoba, bevetett ággyal, minden rendezett. Lomtár, törött, szánalmas porcelánnal, ócska bútorokkal és poros bőröndökkel. Semmi dráma.

Amíg itt vagyok, ki is mehetnék a vécére, gondolta Agatha. Ó, tudom már! Biztos azt akarta, hogy a könyvtárban keressem fel. Milyen ostoba vagyok! De őrültség elmenni hazulról, és tárva-nyitva hagyni a házat. Ez lehet a fürdőszoba. Benyomta a tejüveg betétes ajtót.

Mrs. Josephs a padlón feküdt, a szeme vakon meredt a mennyezetre. Agatha felnyögött. Kényszerítette magát, hogy lehajoljon, fölemelje Mrs. Josephs egyik karját, és kitapogassa a pulzusát. Semmit sem érzett.

Megfordult, és leszaladt a lépcsőn. A telefont kereste, talált is egyet a szalonban. A rendőrséget és a mentőket tárcsázta.

Fred Griggs biztos úr érkezett ki elsőnek, a falubeli fakabát. Úgy festett, mint egy mesekönyvben a rendőr: vörös képű volt és nagydarab.

– Halott – nyögte ki Agatha. – Fent. A fürdőszobában.

Követte az előtte kapaszkodó termetes férfit. Fred szomorúan nézett le a holttestre. – Igaza van – mondta. – Elég csak ránézni. Mrs. Josephs cukorbeteg volt.

– Szóval nem gyilkosság történt – morogta Agatha.

– Hogy támadt ez az ötlete? – A rendőr apró szeme ravaszul csillogott.

– Tegnap este a Carsely Hölgyegylet gyűlésén mindenki füle hallatára azt mondta, hogy mesélni akar valamit Paul Bladenről.

– A nemrég elhunyt állatorvosról! Annak meg mi köze szegény asszony halálához?

– Semmi – motyogta Agatha. – Inkább kint várok.

Amikor megint kiment a kertbe, már hallotta a szirénázást, aztán előbb a mentőautó, majd a két rendőrkocsi futott be. Wilkes detektív főfelügyelőt és Bill Wongot azonnal felismerte, de a másik két nyomozó és a rendőrnő ismeretlenek voltak.

– Maga talált rá? – kérdezte Bill. Agatha szótlanul bólintott. – Mikor?

– Tízkor – felelte Agatha. – Szóltam, hogy felkeresem majd.

– Menjen haza – utasította Bill. – Felkeressük, hogy felvegyük a vallomását.

JAMES LACEY AZ AJTAJÁBAN ÁLLT, és az utat fürkészte. Hallotta a szirénákat. Amióta nem nyitott ajtót Agathának, a „Második fejezet” alcímre meredt a számítógépe képernyőjén. Aztán meglátta Agathát, aki az úton vonszolta magát. Nagyon sápadt volt.

– Mi történt? – kiáltott oda, de Agatha csak legyintett.

– Később – vetette oda.

James csalódott volt. Úgy érezte, Agatha tud egy ürügyről, ami elvonná aznap az írástól. Nem kellett volna iskolás fiúként elmenekülnie az ebédmeghívásától.

Visszament a géphez, és dühösen bámult rá. Aztán hallotta, hogy egy autó fordul be a bekötőútra, és kirohant. Rendőrkocsi volt. Izgatottan nézte, ahogy Agatha házához hajtott és megállt. Ráismert Bill Wongra, aki egy másik rendőrtiszttel és egy rendőrnővel ment be.

Csak magának köszönheti, gondolta rosszkedvűen. Az a nyomorult Raisin nőszemély tudomást szerzett valamiről, és őt kihagyták belőle.

AGATHA AZ OTTHONA falai között válaszolt az összes kérdésre, amit feltettek. Milyen sokáig tartózkodott Mrs. Josephs házában? Csak pár percig? Látta valaki, mielőtt megérkezett? Wong nyomozó. A főfelügyelő bólintott, mintha Bill már igazolta volna.

– Mibe halt bele? – kérdezte Agatha.

– Meg kell várnunk a korboncnok jelentését – felelte Wilkes. – Úgy tudom, a találkozást tegnap este a paplakban beszélték meg. Pontosan mit mondott Mrs. Josephs?

Agatha gondolkodás nélkül válaszolt: – Azt mondta: „Keressen fel holnap tízkor, és mindent elmondok Paul Bladenről.”

– Mondott még valamit?

– Lássuk csak. Azt hiszem, megjegyeztem, hogy jobban néz ki, mire valami furcsát válaszolt. Azt mondta: „Enyém a bosszú.”

– Biztos ebben?

– A legteljesebb mértékben. Azután hozzátette… – Agatha az emlékezete megerőltetése közben a homlokát ráncolta: – „Megszerzem, ami jogosan megillet.”

– Nahát! – csóválta a fejét Wilkes. – Nagyon rejtélyes. Egészen olyan, mint egy regény.

– Nem találtam ki – csattant fel Agatha. – Nagyon jó az emlékezetem!

– Mrs. Josephs tehát azt mondta: „Keressen fel tízkor”, ön mégis a házához ment. Nem gondolta, hogy azt akarja, hívja fel telefonon?

– Nem – vágta rá Agatha. – A faluban nemigen használjuk a telefont, inkább személyesen keressük fel egymást.

– Mrs. Josephsnek a könyvtárban kellett volna dolgoznia. Miért nem oda ment?

– Mert nem *gondolkodtam!* – ordította Agatha. –Mi a fra… mi az ördögről van szó? Természetes halált halt, nem?

– Furcsa, hogy erre a következtetésre jutott, amikor Wong detektív őrmestertől úgy tudom, hogy kész volt Paul Bladen halálát gyilkosságnak vélni.

Agatha szemrehányó tekintetet vetett Bill Wongra.

– Érdekelt Paul Bladen halála, és csak néhány kérdést tettem fel – védekezett.

– Ki mindenki vett részt a paplakbeli teadélutánon?

– Nem teadélután volt. Almabort és sajtot ettünk. A legtöbb nevet megadhatom, de Miss Simms, a titkárunk feljegyzi a nevét mindenkinek, aki részt vesz a gyűléseken.

Wilkes felállt. – Egyelőre ennyi elég is lesz, Mrs. Raisin. Valószínűleg ismét beszélünk majd. Ugye, nem áll szándékában elutazni?

– Micsoda? – meredt rá Agatha. – Hogy én? Ne utazzak… Szóval mégis gyilkosságnak tartja!

– Ugyan, ugyan, Mrs. Raisin, pillanatnyilag egy cukorbeteg halála ügyében nyomozunk. Jó napot.

Bill rákacsintott Agathára a felettese háta mögött, és hangtalanul formálta a szavakat: „Ma este.”

Miután elmentek, Agatha újból megpróbálkozott Jamesnél. Felejtsük el a romantikát! Ez sokkal izgalmasabb, semhogy megtartsa önmagának, gondolta. De James nem nyitott ajtót, és Agathának csekély vigaszt nyújtott, hogy ezúttal a kocsija sem állt ott.

James bement autóval Mircesterbe. Az Agathával történt összeveszését virág vagy csokoládé felajánlásával gondolta rendbe hozni, aztán még jobb ötlete támadt. Ha megtudná Miss Mabbs címét, az sokkal jobb ürügy lenne, hogy felkeresse Agathát.

Agatha átment a Vörös Oroszlánba, és élénken megvitatta Mrs. Josephs halálát a helybeliekkel, de nem tudott meg semmit, amit már ne tudott volna. Spiccesen ment haza, elaludt, és ötig nem is ébredt fel, amikor is megszólalt a csengő.

Vörös szemmel, macskajajosan nyitott ajtót. Bill Wong állt ott.

– Jöjjön csak be! – hívta Agatha. – Mondjon el mindent, de előbb hadd főzzek egy erős kávét. Túl sokat ittam a kocsmában.

– Mivel ijesztette el Laceyt? – kérdezte a konyhába utánacsámborgó Bill.

– Nem is… Na, jó, szóval tegnap behívtam ebédelni, gyertyát gyújtottam az ebédlőasztalon, és megvillantottam a dekoltázsomat. Úgy húzta el a csíkot, hogy nyoma sem maradt.

Csengettek. – Majd én kinyitom – ajánlotta Bill.

Pár perccel később Jamesszel tért vissza.

– Ne emelje fel a hangját – tanácsolta Bill. – A mi Agathánk másnapos. A kocsmában italba fojtotta a bánatát. Kicsípte magát, mert Londonból egy régi szerelmét várta tegnap ebédre, és a pasi nem jött el, és egészen elfelejtette, hogy maga is benéz majd, de maga azért csak elszelelt.

– Ó! – vakarta a fejét James. – Szerencse, hogy nem vagyok hiú, különben azt hittem volna, az én kedvemért tette.

– Á, a mi Agathánk rendszerint nagyobb falatra feni a fogát, ugye, Agatha? Egyébként miért nem jött el a szerelme?

Hazugságban én sem maradok le mögötted, gondolta Agatha. – Cégfúzió fenyegeti – mesélte. – De elvisz a Savoyba vacsorázni, hogy kibékítsen.

James hülyének érezte magát. Tényleg nem szabadna folyton azt képzelnem, hogy ez a nő fut utánam, gondolta.

– Szóval – tette le a kávéscsészéket eléjük Agatha. – Mondjon el mindent, Bill. Miért nem szabad elhagynom Angliát?

– Mi ez az egész? – kiáltott fel elkeseredetten James. – Ugye, a könyvtárosnő haláláról van szó? Harveynál másról sem beszélnek.

Agatha elmesélte, hogy beszélték meg, hogy felkeresi Mrs. Josephset, és miként talált rá holtan. –Most maga jön, Bill. Gyilkosság történt?

– Még várjuk a kórboncnok jelentését – válaszolta Bill. – De nem hivatalosan mondanék valamit. Van valami különös.

– Mint például? – kérdezte Agatha.

– A helyszínelők vonszolásnyomokat találtak a lépcsőn, a szalonból fel egészen a fürdőszobáig. Mrs. Josephs barna bőr trottőrcipőt viselt. A lépcsőt nem fedi szőnyeg. A vonszolásnyomok származhattak a cipőjétől, ráadásul vastag harisnya volt rajta, aminek néhány szála beleakadt a lépcső repedéseibe.

Agatha szeme felcsillant. – Úgy érti, valaki meggyilkolta a szalonban, aztán felvonszolta és a fürdőszobában hagyta?

– Ezt nem értem – tűnődött James. – Ha valaki meg akarja ölni, miért vesződik azzal,

hogy felcipeli az emeletre?

– Csak spekulálok – mondta Bill. – A hivatalostól eltérő véleményen vagyok, és egyikük sem árulhat el egy szót sem abból, amit mondok.

Úgy bólintottak, mint a marionettfigurák.

– Mindenki tudta, hogy cukorbeteg, és inzulint ad be magának. Mi van akkor, ha valaki beadott neki valami halálos szert, aztán felvonszolta a fürdőszobába, ahol Mrs. Josephs az injekciós tűit tartotta, és abban a reményben hagyta ott, hogy majd azt hisszük, akkor halt meg, amikor a szokásos injekcióját adta be magának?

Agatha nagy bosszúságára James a fejét rázta. – Így sem tetszik – mondta. – Az emberek jól ismerik a mai helyszínelő-tudomány csodáit.

– Egy gyilkos általában kétségbeesett vagy tébolyult – vetette ellen Bill. – Meglepné, hogy mennyire nem gondolkodnak.

– A szomszédok nem látták, hogy bárki felkereste volna otthon? – kérdezte James.

– Nem, de a hátsó kertek végében egy ösvény van. A sorházak másik végén Mrs. Dunstable úgy hiszi, hallotta, hogy reggel nyolc körül egy autó megáll a hátsó út végén; ott nem lehet végighajtani kocsival. De Mrs. Dunstable süket! Azt mondja, csak a kocsi keltette rezgést érezte, ehhez mit szólnak?

– Furcsa lenne, ha kiderülne, hogy gyilkosság – mondta lassan James. – Azok után, amit a többi nő előtt Agathának mondott, mindez kétséget ébresztene Paul Bladen halálával kapcsolatban is.

– Lehet, hogy öngyilkos lett – mutatott rá Bill. –Mindenki azt mondja, hogy a macskája halála óta nagyon depressziós volt. A vonszolásnyomok akkor is keletkezhettek, amikor felvonszolta magát az emeletre. Hát ennyi hírem van eddig. És most vissza kell mennem dolgozni. Köszönöm a kávét, Agatha.

Miután Bill távozott, Agatha visszajött, leült a dohányzóasztal mellé, és lehunyta a szemét. – Elmenjek? – kérdezte James.

– Nem, csak töröm a fejemet. Ha én lettem volna Mrs. Josephs gyilkosa, és beadtam volna neki valamit, nem hagytam volna a halálos szert a fürdőszobában tartott üvegcséi és gyógyszerei között. Nem vagyok egy nagyon okos gyilkos. Gondoljon csak a vonszolásnyomokra. Szóval elhajtanék a kocsimon a zsebemben tartott üveggel vagy ampullával. Kiver a víz, pánikban vagyok. – Kinyitotta a szemét. – Kihajítanám a kocsi ablakán.

– Van benne valami – bólintott James. – És a hátsó út végétől egy másik út megy fel Lord Pendleburyhez. Gondolom, abból nem lehet baj, ha utánanézünk. Vihetnénk szemeteszsákokat, hogy azt higgyék, önkéntes szemétszedéssel igyekszünk a vidéket tisztán tartani. De ha talál valamit, hagyja ott, és hívja a rendőrséget, különben azt hiszik majd, hogy szándékosan tette oda.

Agatha kocsijával mentek. Agatha a hátsó út végéhez hajtott, aztán járó motor mellett csak ült, és elképzelte, hogy most követett el egy gyilkosságot. Aztán felhajtott a hegyre, és hirtelen megállt.

– Miért itt? – kérdezte James.

– Mert itt hajítottam volna ki, ha a gyilkos helyében lettem volna – szögezte le Agatha.

Keresgélni kezdtek az út jobb oldalán, ahova olyasmi eshetett volna, amit egy autós kidob a kocsijából. Cotswoldsban szerencsére az emberek nagyon vigyáznak, hogy ne szemeteljenek, így egyórányi keresés után alig tudtak valamit felmutatni; csak egy régi, törött töltőtollra és egy szandálra akadtak.

– Sötétedik, és éhes vagyok – panaszkodott James.

– Próbáljuk meg feljebb, a birtokhoz közelebb – kérlelte Agatha. – Csak még egy kicsit!

– Az ördögbe is, pár napja megígértem Freda Huntingdonnak, hogy ma hétkor

találkozunk egy italra a Vörös Oroszlánban. Különben is esteledik.

– A kocsiban van egy elemlámpám – mondta Agatha, aki eldöntötte, a szabadban tartja a férfit, amíg csak tudja.

– Na jó, csak még egy kicsit.

Feljebb hajtottak, megint kiszálltak, Agatha fogta az elemlámpát, James pedig céltalanul turkált a sövény alatt.

Amikor félórányi türelmes járkálás és keresgélés után Agatha felkiáltott, hogy „Heuréka!”, James mérgesen csak ennyit mondott: – Megint egy cipő vagy valami hasonló? Freda nagyon dühös le…

– Jöjjön ide! Nézze csak!

James odakocogott. Agatha levilágított az elburjánzott bokrok és csalán közé az árokba. Az árok alján egy kis barna orvosságos üveg volt.

– A teremburáját! – kiáltott fel James, és megölelte Agathát.

Agatha örült, hogy sötét van, mert örömében elpirult.

– Várjon meg itt, és őrizze! – utasította izgatottan Agatha. – Megyek, felhívom Billt.

James várt és várt. Az órájára pillantott, és a világító számlapon látta, hogy mindjárt nyolc óra. Azután arra gondolt, hogy nem kellene itt állnia. Fogott egy ágat, amit korábban a sövényről vágott le, hogy a földön turkálhasson, leszúrta az árokban fekvő üveg mellé, és rákötötte a zsebkendőjét, mint egy zászlót. Most már nyugodtan elmehet a kocsmába, és a rendőrség meg Agatha könnyen megtalálják a jelzését. Elindult, és kilépett, hogy hamar odaérjen.

Agatha az ajtajában várt, és a körmét rágta. Bill csak annyit mondott a telefonban: – Várjon meg ott, ahol van – így hát e szerint cselekedett. De James biztos idegeskedik, hogy hova lett.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel, amikor meglátta a bekötőútra beforduló rendőrautót, és elé szaladt. Bill és egy másik nyomozó ültek a kocsiban.

– Ugorjon be – mondta Bill –, és irányítson ahhoz a nyomhoz. Fred Griggset nem tudtuk előkeríteni. Ma éjjel nem ügyeletes.

Agatha nem hitt a szemének, amikor felhajtottak az úton, és Jamesnek nyomát sem látták. Ami ennél is rosszabb volt, hogy nem emlékezett pontosan, hol is találták az üveget, így hosszú ideig keresgéltek le és fel az út mentén, mire Bill rátalált a botra, a tetejére kötött zsebkendővel.

– Legalább megjelölte a helyét – mondta Bill, és leguggolt. Egy erős zseblámpával levilágított a botra.

– Itt semmi sincs, Agatha.

Agatha a válla mellett lekukucskált. – Pedig itt volt! – kiáltotta. – De hova az ördögbe lett James? Ha nyugodt lélekkel elvonult a kocsmába, hogy azzal a lotyóval találkozzon, isten bizony megölöm!

Bill és a másik detektív lassan és gondosan végigkutattak mindent, de nyoma sem volt az üvegnek.

Bill végül sóhajtva egyenesedett fel. – Gondolja, hogy Lacey a kocsmában van?

– Egészen biztos vagyok benne! – felelte dühödten Agatha.

Forgalmas este volt a Vörös Oroszlánban. Mintha az egész falu bezsúfolódott volna a helyiségbe. James meglepődött, amikor valaki megkocogtatta a vállát, és a fülébe súgta: – Rendőrség. Legyen kedves kijönni, Mr. Lacey!

Követte a kocsma elé a férfit, és bűntudatos képet vágott, amikor a szokatlanul komoly Bill Wongot és a fenyegető képű Agathát megpillantotta.

– Gondolom, nem lett volna szabad eljönnöm – hadarta –, de nem találták meg a botot a rákötött zsebkendővel?

– Azt megtaláltuk, de az üveget nem – felelte Bill. – Mikor ért a kocsmába?

– Kicsivel nyolc után. Fredával… Mrs. Huntingdonnal találkoztam.

– Említette Mrs. Huntingdonnak vagy a kocsmában valaki másnak, hogy mit talált?

– Háát… – James zavartan váltogatta a lábát.

A rendőr, aki kihívta a kocsmából, közben visszament, és éppen akkor lépett ki, amikor Bill utolsó kérdése elhangzott.

– Válthatnánk pár szót, uram? – Félrevonta Billt. James Lacey a földet bámulta.

Bill visszajött, és felnézett Jamesre. – Ha jól tudom, azt mondta Mrs. Huntingdonnak, hogy Mrs. Raisinnel találtak egy nyomot, ami Mrs. Josephs halálával kapcsolatos, és az árokban van egy orvosságos üveg, és a zászlóként kitűzött zsebkendőjével jelölte meg a helyét. Mrs. Huntingdon ezek után hangosan odaszólt a helybelieknek: – Egy detektív él közöttünk! Ugye, milyen okos, James? –, majd beszámolt az üvegről.

– Nézze – védekezett kétségbeesetten James –, nem vagyok rendőr. Az egészet játéknak tekintettem! De talán rossz helyre szúrtam le a botot. Menjünk vissza, és ellenőrizzük!

– Jöjjenek – hívta őket Bill. – Erre már én is gondoltam, és erősítést kértem.

Agatha egy szót sem szólt Jameshez, csak bemászott Bill kocsijának hátsó ülésére. – Kérem, uram – mondta a másik rendőr, és egy másik rendőrautóhoz kísérte Jamest.

Amikor visszaértek a hegyre, már mindenhol rendőrök nyüzsögtek, akik a sövényt kutatták át.

Azután hirtelen diadalmas kiáltás harsant. Az egyik rendőr, aki nem messze attól a helytől guggolt le, amit James megjelölt, izgatottan intett, hogy menjenek oda. És amikor a magas füvet félrehúzta, egy kis orvosságos üveg feküdt a földön.

Csipesszel finoman felemelték, egy tiszta ruhára tették, és megmutatták Agathának.

– Biztos, hogy más volt a formája – jelentette ki Agatha. – És ezen nincs címke. Azon, amit láttam, rajta volt a szakadt címke.

– Most már nyugodtan hazamehet, Mrs. Raisin – mondta Bill. – Majd hívjuk, ha szükségünk lesz magára.

– Rettenetesen sajnálom… – kezdte James elkeseredetten.

– És ön is mehet, Mr. Lacey. Majd keressük.

James Agatha felé fordult. – Biztos azt gondolja, hogy tökkelütött bolond vagyok.

Agatha szólásra nyitotta a száját, hogy azt mondja, igen, valóban bolondnak tartja, de élesen belehasított az emlék, ahogy James segített kimásznia a mosdóval kapcsolatos csávából, és inkább így szólt:

– Menjünk vissza hozzám, és egy kávé mellett gondoljuk át a dolgokat.

James az övéhez igazította a lépteit. – Akaratlanul is az jár a fejemben – kezdte Agatha hogy a gyilkos esetleg a kocsmában volt, és hallotta Fredát. Így aztán kioson, felmegy az úton, megszerzi az üveget, elrejtőzik a közelben, látja, amikor megérkeznek a rendőrök, megvárja, amíg elmennek a kocsmába, hogy kifaggassák magát, és ezalatt odatesz egy másik üveget, amivel bizonyítja, hogy az üvegben csak egy ártalmatlan szer volt.

– De egy okos gyilkos eleve nem oda dobta volna az üveget – tiltakozott James.

Csendben, gondolataikba merülve sétáltak tovább.

Már Agatha konyhájában üldögéltek és kávéztak, amikor a régóta hallgató Agatha hirtelen felkiáltott. – Gondolkodtam!

– Tessék?

– Az agyafúrt gyilkosok csak a regényekben szerepelnek. Ahhoz, hogy elvegyük valaki életét, őrültnek vagy átmenetileg tébolyultnak kell lennünk. Mi van akkor, ha egy nő tudta, hogy Paul aznap fent lesz Lord Pendleburynél? Dühtől félőrülten fejbe vágja Pault, aztán belenyomja az injekciós tűt anélkül, hogy tudná, hogy halálos szer van benne. Paul meghal, a nő elrohan. Gyilkosságot követett el, így most már tényleg elmegy az esze, és rettenetesen fél. Hallja, hogy Mrs. Josephs mit mond nekem a paplakban, és úgy érzi, el

kell őt hallgattatnia. Tudja azt is, hogy Mrs. Josephs cukorbeteg. Isten tudja, mivel beinjekciózza, aztán ismét pánikba esik, és azt gondolja, ha a fürdőszobában találnak rá a holttestre, arra a következtetésre jutnak, hogy természetes halált halt. A kocsmában van, és hallja, mit mond Freda. Újabb pánik. Elviszi az üveget. Megint pánikba esik. A helyére tesz egy másikat.

Még egy órát beszélgettek, és listát írtak a nőkről, akik ott voltak a paplakban, és azokról, akikre James a kocsmából emlékezett. Aztán megcsörrent a telefon. Agatha felvette, aztán visszajött, és fáradtan lehuppant az asztal mellé.

– Bill volt. Mrs. Josephset meggyilkolták. Valaki nagy adag adrenalint injekciózott a vénájába.

– De hogy jut valaki adrenalinhoz?

– Először Peter Rice-ra gondoltam, mert az állatorvosok tartanak, de a falunak a közelében sem járt. Bill azt mondta, a farmerek is tartani szoktak, bár az orvosságos szekrényeiket időről időre ellenőrzik, hogy biztosan zárva tartják-e.

– Miss Mabbs! – kiáltott fel váratlanul James.

– Mi van vele?

– Eleve ezért kerestem. Megtaláltam a címét. Leamington Spában lakik.

– Várjon csak! Nem volt a paplakban, sem ma este a kocsmában.

– Nem, de a közelben lapulhatott. Mindenesetre többet tudhat Paul Bladenről, mint a többség, hiszen együtt dolgoztak.

Agatha döntött.

– Holnap felkeressük.

Hat

AGATHA ÉS JAMES csak másnap későn tudtak elindulni Royal Leamington Spába, mert újabb dráma történt Carselyban. Betörtek az állatorvosi rendelőbe, és feltörték az orvosságos szekrényt. Tisztán, eredményesen dolgoztak. A hátsó bejáraton betörtek egy üvegtáblát, a tolvaj benyúlt és kinyitotta az ajtót.

– Szóval valószínűleg így szerezte az adrenalint – mesélte az agyonhajszolt Bill –, csakhogy Griggs az őrjáratain mindig ellenőrizte a rendelőt is, és tegnap este előtt nem volt nyoma a betörésnek.

– Biztos nem vette észre a betört üveget – vélte Bill.

– Arra gondol, hogy valaki azt szerette volna, ha a rendőrség azt hiszi, onnan származik az adrenalin? – kérdezte Agatha.

– Erről lehet szó. De miért komplikálták agyon a dolgot? És emiatt kétség támad Paul Bladen halálával kapcsolatban is. Egyszerűen nem akad senki, aki meg akarta volna ölni Mrs. Josephset.

Azután nagy aprólékossággal jegyzőkönyvbe vették Agatha és James vallomását az üveg megtalálásáról.

– A vegyelemzés szerint az üvegben nyugtató volt – mondta Bill. – Jártunk a helybeli háziorvosnál, és meglepődnének, ha elmondanám, hogy ebben a felvilágosult korban hány nő él nyugtatókon! De hadd mondjak még valamit. Lehet, hogy a rendőrség néha nagyon lassan és nehézkesen nyomoz, de ez biztonságosabb, mint ha amatőrök rohangálnának körbe-körbe, és felbolydulna minden. Kérem, mostantól ne avatkozzanak közbe!

– Ha, amint mondja, nem avatkoztunk volna közbe – heveskedett Agatha –, akkor továbbra is balesetnek hitte volna Paul Bladen halálát!

– És Mrs. Josephs még most is élne. Hagyja ezt ránk, Agatha.

A rendőrség távozása után James vonakodva jegyezte meg: – Úgy látszik, nem vagyunk népszerűek.

– Igen, talán tényleg jobb lenne, ha ejtenénk – válaszolta kelletlenül Agatha. – Talán nem ártana inkább a kertészkedéssel foglalkoznom.

– A háza előtti gyepnek jót tenne egy kis gondozás – vélte James. – Jöjjön, megmutatom, mire gondoltam.

Agatha lépett ki elsőként az ajtón. A tekintete végigsiklott az úton, és meglátta Freda Huntingdont, aki James ajtajában állt, és Agatha olyan sebesen visszakozott, hogy nekiszaladt Jamesnek.

– Meggondoltam magam – közölte, és becsapta az ajtót, aztán visszaterelte Jamest a konyhába. – Igyon még egy kávét, és mindjárt elmondom, mi jutott az eszembe.

– A következőképpen látom a dolgot… – kezdte, amikor helyet foglaltak.

Élesen és parancsolóan szólalt meg a csengő.

– Nem nyit ajtót? – kérdezte James.

– Dehogynem – állt fel kelletlenül Agatha. Kilesett a kukucskálón. Freda állt az ajtó előtt. Agatha visszament a konyhába, és leült.

– Dupla üvegezést áruló ügynök – jegyezte meg. – Olyan erőszakosak. Nem érdemes beengednem.

A csengő ismét felsikoltott, és Agatha összerezzent. – Megyek – állt fel James.

– Nem, üljön csak le, kérem. El kellene mennünk Leamingtonba, hogy beszéljünk Miss Mabbsszel. Hogy is lehetne ez a hatóságok akadályozása? Csak feltennénk pár kérdést. Ha többet tudnánk arról, milyen ember volt Paul Bladen, akkor rájönnénk, mi rejtőzik a halála mögött. Végtére is mi visz rá valakit a gyilkosságra?

– A szenvedély – felelte James. – Az egyik elhagyott barátnője lehetett.

– Vagy a pénz – jegyezte meg Agatha, a szerencsétlen londoni ügyére gondolva.

De James, akinek a magánjövedelme és a katonai nyugdíja kényelmes életet biztosított, megrázta a fejét. – Mai mércével mérve nem hagyott sokat maga után.

Ismét megszólalt a csengő.

– Nem – jelentette ki keményen Agatha. – Megvárjuk, hogy elmenjen, akárki is az. Miss Mabbs merrefelé lakik Leamingtonban?

A férfi elővett egy noteszt, és belelapozott. – Itt is van. Miss Cheryl Mabbs, huszonhárom éves, csak arra a kis időre volt alkalmazásban, míg a carselyi rendelő működött, a címe Royal Leamington Spa, Blackbird Street 43.

Agatha hegyezte a fülét, de nem hallott odakintről semmit, igaz, hogy a ház annyira jól szigetelt volt, hogy ritkán hallott bármit is. – Felmegyek, és megigazítom a sminkemet – mondta –, és aztán mehetünk is. Ha megint csengetnek, ne törődjön vele.

Az emeleten kilesett a hálószobaablakon, és elégedetten nézett Freda távolodó, karcsú alakja után.

Kicsit kifestette magát – nem kent fel sokat, nehogy megint elijessze Jamest –, magára fújt egy kis Rive Gauche-t, aztán lement a földszintre. Megetette a macskákat, és mivel nem volt nagyon hideg, kiengedte őket a hátsó kertbe.

– Miért nem szerez be egy macskaajtót? – kérdezte James.

– Megijedtem párszor – felelte Agatha –, és amikor a macskaajtón gondolkodom, mindig egy kis termetű betörő jut az eszembe, aki kígyózó mozdulatokkal kúszik be rajta.

– Ilyesmi nem fordulhat elő. Tudja, mit – vetette fel James, aki megmagyarázhatatlan módon úgy érezte, jóvá kell tennie, hogy előző este elhagyta az őrhelyét –, vegyen egyet, én meg felszerelem.

Agatha ragyogó arccal nézett fel rá. Milyen meghitt lett a kapcsolatuk! Egyszerű esküvő lesz a carselyi templomban. Öreg már, hogy fehér ruhában esküdjön. Talán egy selyemkosztüm és egy csinos kalap megteszi. Nászút valami egzotikus helyen. „Agatha Raisin, a híres detektív férjhez megy”, kürtölik majd világgá a helyi lapok szalagcímei.

James szorongva nézte. Agatha apró szemébe furcsa, üveges tekintet költözött. – Jól érzi magát? – kérdezte. – Olyan képet vág, mint én szoktam, amikor emésztési zavarok kínoznak.

– Jól vagyok – jelentette ki Agatha, aki nagy zöttyenéssel tért vissza a valóság talajára. – Menjünk.

Leamington, avagy Royal Leamington Spa, hogy a teljes nevén nevezzük, úgy, ahogy kevesen szokták, autóval viszonylag közel volt; egy órán belül oda is értek.

Szürke, felhős, de szokatlanul enyhe idő lett. Bár Leamington az ország belsejében volt, Agatha úgy érezte, mintha Eastbourne-ben vagy Brightonban volna, és a következő sarkon túl már azt képzelte, mindjárt megpillantja a tengert.

Nagy bosszúságára James kijelentette, hogy a detektívmunka előtt szeretné megnézni a közparkot. Agatha dühösen csörtetett mellette, miközben a férfi a növényeket és a virágokat csodálta. Agatha homályosan tudatában volt, hogy féltékeny a látványra, és azt kívánta, bárcsak őrá irányulna a férfi elragadtatása. A szeme sarkából végigmérte. James zsebre dugott kézzel, a világgal a legnagyobb harmóniában, fesztelenül sétált. Vajon mit gondol róla, töprengett Agatha. Vajon mit gondol bármiről is? Miért nem nős? Talán meleg? De hisz otthagyta azt a remek nyomot egy olyan ostoba tyúk miatt, mint Freda Huntingdon.

A férfi mámoros boldogsággal nézett fel egy cseresznyefa leomló virágesőjére, amikor Agatha hirtelen ráförmedt. – Egész nap bensőségesen csevegünk a természettel, vagy végre nekifogunk? – James egy félig nevetős, félig szomorkás pillantást vetett rá, és Agatha előtt felrémlett, ahogy egy olyan nőt kísér, aki osztja a természet iránti

lelkesedését, aki tisztában van azokkal a vidéki nevekkel, amiket James az udvarházban említett, és erőszakosnak, durvának érezte magát.

– Rendben van, menjünk – egyezett bele nyájasan a férfi.

Elővett egy kis várostérképet, és megnézte. – Gyalog is mehetünk – javasolta. – Nincs messze.

Elindultak. – Hol dolgozik? – kérdezte Agatha. – És hogy derítette ki, merre találja?

– Nem tudom, hol dolgozik, de Mircesterben Peter Rice-tól szereztem meg a címét. Miss Mabbs nem állatorvosi asszisztens, csak egyszerű recepciós.

Agathában felmerült, vajon odaérnek-e valaha is, mivel James elképzelése a „nincs messzéről" nem egyezett az övével. De végül elértek egy hosszú utcát, amelyben az üzletek felett lakások voltak. A boltok valószínűleg mindig is boltok lehettek. György kori épületek voltak, kopott, repedezett stukkóval és mocskos homlokzattal, még a levegőtisztasági törvény előtti időkből, amikor a korom mindent belepett.

Hat órára járt. A kis boltok többsége már bezárt, az utca csendes volt. Agatha még emlékezett azokra az időkre, amikor egy ehhez hasonló utcát gyermekzsivaj töltött be, a kicsik ugróiskolát játszottak, labdáztak, cowboyost és indiánost játszottak. Most valószínűleg mind bent ülnek, és tévét néznek vagy számítógépes játékokat nyüstölnek. Szomorú.

A 43-as szám egy lépcső volt, két üzlet között vezetett fel az emeleti lakásokhoz. Tetején, egy ütött–kopott ajtó mellett egy sor csengő volt, és mindegyik mellett egy kártyán a név szerepelt. Nem találtak egyetlen Mabbset sem.

– Biztos rossz címre jöttünk – vélte James.

– Nem azért gyalogoltam el idáig, hogy feladjam – vetette oda türelmetlenül Agatha, mert fájt a lába. Megnyomta a legelső gombot.

Pár perc múlva egy vérszegény, sovány lány nyitott ajtót, akinek szőke haja tüskésen meredezett a zselétől. – Mikéne? – kérdezte.

– Miss Cheryl Mabbset keressük – jelentette ki Agatha.

– A négyes csengő – felelte a lány –, de nem találja itthon. Elmentek Jerryvel.

– Hova? – kérdezte James.

– Honnét tuggyam, haver? Általában halat meg sült krumplit esznek, aztán diszkóba mennek.

– Hol ez a diszkó? – mosolygott James a lányra, aki visszamosolygott.

– Nem a maga stílusa – felelte a lány. – Mellesleg az út végén van. Dühöngő Diszkónak hívják. Könnyen megtanálják. Várjanak egy kicsit, és a zaj majd odavezeti magukat.

– Hát ennyi – mondta James, amikor megint kiértek az utcára.

– Nem – nézett fel rá Agatha. – Bekaphatunk valahol egy falatot, aztán mi is elmehetünk a diszkóba.

A férfi kissé visszahőkölt, és a semmibe révedt.

– Komolyan mondom, Agatha, én inkább hazamennék. Amint az ifjú hölgy is felhívta rá a figyelmet, a diszkó nem az én stílusom.

Agatha dühösen meredt rá. – Ahogy az enyém sem – mondta, és érezte, hogy fájdalmasan lüktet a lába.

A férfi udvarias zavarban álldogált és nézett le rá. Kétségkívül arra várt, hogy Agatha beadja a derekát.

– Vacsora, és meggondoljuk? – próbálkozott Agatha.

– Szó, ami szó, éhes vagyok. De vacsorához még korán van. Keressünk egy kocsmát.

Egy ital mellett, amit később egy indiai étteremben elköltött szerény vacsora követett, Agatha azon töprengett, hogy minél többet van James társaságában, annál kevesebbet tud kideríteni róla. A politikától a kertészkedésig a személytelen témák kimeríthetetlen

tárházával rendelkezett, de hogy mit is érez vagy gondol bármiről is, azt egy szóval sem mondta.

Azonban beleegyezett, hogy elmenjenek a diszkóba. Visszamentek a Blackbird Streetre. Ahogy közeledtek, hallották a zene düb-dübjét.

A diszkót Dühöngőnek hívták, és klub volt, de a szerény belépődíj kifizetése után könnyen bejutottak.

– Érezze jól magát, nagyi – mondta a kidobóember Agathának, aki dühösen rámeredt és visszavágott:

– Dugulj el! – Aztán látta, hogy James arcán ismét megjelenik az a zárkózott kifejezés.

Bent a lüktető fények alatt testek vonaglottak. Agatha James mögött verekedte át magát a sarokban álló, fekete műanyaggal bevont bárpulthoz.

James ásványvizet rendelt Agathának, mert ő vezetett, magának pedig whiskyt vízzel. – Mennyi lesz? – ordította a pultosnak, egy sápadt, beesett arcú, pattanásos fiúnak.

– Mi álljuk, biztos úr – mondta a pultos.

– Nem vagyunk rendőrök.

– Ez esetben perkáljon, tata. Négy font minden italért. Összesen nyolc font lesz.

– Ismeri Cheryl Mabbset? – kérdezte James. – A barátai vagyunk.

– Abban a bokszban ül – mutatta a fiú –, a narancs és rózsaszín hajú lány.

A villódzó fényeken és a tekergőző testeken át ki tudtak venni egy narancs és rózsaszín foltot az egyik távoli sarokban.

– Hajtsa fel – mondta James, és leküldte az italát.

– Inkább itt hagyom – ordította túl Agatha a zajt. – Sosem szerettem az ilyen pisit.

James tekintete megint kifejezéstelen lett, amit Agatha most már összefüggésbe tudott hozni a rosszallással. – Jobb, ha arrafelé táncolunk – jegyezte meg ettől függetlenül James. – Kevésbé feltűnő.

James csatlakozott a rángatódzókhoz: vidáman csápolt, és úgy táncolt, mint egy dervis. Agatha próbálta utánozni, de nevetségesnek érezte magát. A tinik abbahagyták a táncot, hogy Jamest biztassák.

Még hogy nem feltűnő, sóhajtott fel Agatha. Az egész istenverte hodály minket bámul!

Néhány pörgés és forgás után James megállt Cheryl boksza előtt, miközben a tinik zajosan megtapsolták.

Ez a Miss Mabbs merőben más volt, mint az a sápadt, csendes, fehér köpenyes lány, akivel az állatorvosi rendelőben megismerkedett. A haját rózsaszín és narancs festékkel fújta be, és csomókba rendezte, Agatha legalábbis nem tudott ennek a hajviseletnek más nevet adni. Szögekkel kivert fekete bőrdzsekit viselt, alatta sárga pólót, amin a félhomályban kivehetetlen felirat díszelgett. Bőrdzsekis fiatalember ült mellette, akinek az arca pityókás rókáéra emlékeztetett.

– Miss Mabbs! – kiáltotta Agatha. – Magát kerestük.

– Ki a franc maga? – kérdezte a lány, és felvette az italát, aminek ugyanolyan gusztustalan színe volt, mint a hajának, és az orrával arrébb lökött egy kis papírernyőt, majd a szívószálon át ivott egy kortyot.

– Agatha Raisin – nyújtott kezet Agatha.

– Na és? – motyogta Cheryl.

– Carselyban az állatorvosi rendelőben találkoztunk. A cicusomat vittem el.

– A cicusát? – kérdezte Cheryl kísérője. – És szerencsével járt?

Cheryl gúnyosan vihogott.

– Nézze – szólalt meg James a felsőbb osztályok tekintélyt parancsoló hangján. – Átmehetnénk egy csendesebb helyre, ahol beszélgethetünk?

– Kopjon le – közölte Cheryl, de a fiatalember a karjára tette a kezét. Ravasz rókaszeme Jamesre villant. – Mennyit érne meg magának?

– Egy tízest meg egy italt.

– Oké – mondta a fiú. – Gyere, Cher.

Hamarosan egy csendes, kopottas kocsmában ültek, azon kevesek egyikében, amelyekben Angliában nem voltak játékautomaták, wurlitzerek vagy háttérzene. Néhány öreg ücsörgött a sarkokban. Áporodott sörszag, öregemberszag és dohszag terjengett a levegőben.

– Mit akarnak tudni? – kérdezte Cheryl.

– Paul Bladen érdekel minket – felelte izgatottan Agatha. – Úgy tűnik, meggyilkolták.

Cheryl Mabbs arcán most tükröződött először érdeklődés. – És én még azt hittem, semmi érdekes nem történik abban a lepraházakban! A magam részről jobb szeretem a nagyvilági életet – tette hozzá, mintha Leamington Spa Párizs volna. – Ki csináta?

– Ezt szeretnénk kideríteni – vette át a szót James. – Van valami sejtése?

A lány rémesen ráncolta a homlokát, és nagyot húzott a vodkás Red Bullból. – Bárki lehetett – szögezte le végül.

– És ott van még Mrs. Josephs is – mondta Agatha, és elmesélte a gyilkosság történetét.

– Mondtam, hogy baj lesz, ha kinyírja azt a vén macskát – csóválta a fejét Cheryl. – Bladen nem szerette a macskákat, ez egyszer tuti. Utálta azokat a dögöket. De a dumájával az ujja köré tekerte a kedves öregeket. Hol egyiket, hol másikat vitte el vacsorázni.

– Miért? – kérdezte Agatha.

– Mi másért? – kérdezett vissza Cheryl. – Gondolom, a pénzükér'. Mi más oka lett volna?

– És miért volt szüksége a pénzükre? – kérdezte James, együtt érző pillantást vetve Agathára, akinek a savanyú képe most túltett Cherylén is.

– Csak ez volt a benyomásom. Amúgy odavolt Freda Huntingdonért. Rajtakaptam őket szex közben.

– Hol? – csapott le rá Agatha, és diadalmas pillantást vetett Jamesre.

– Ott helyben, a vizsgálóasztalon. A nő szoknyája a nyakában volt, a doktor nadrágja a bokájánál. Hogy nevettem! Majd' kiszakadt az oldalam. De a többiek? Csak a kezüket fogta, meg elvitte őket vacsorázni, asszem, csak ennyire jutott. Persze Mrs. Josephset is meg kellett puhítania. Megnehezítette a dógát a macska. Aztán ott volt még az a fura öreg spiné, a Webster is. Hát ennyit.

Agatha megint elfancsalodott. Úgy számolta, hogy a szárított virágokat áruló Josephine Webster valószínűleg fiatalabb nála.

– Egyik hölgy sem olyan idős – vette a védelmébe őket.

– Az én szememben mind hatvan és a halál között van – vonta meg a vállát Cheryl, az ifjúság szívtelenségével.

– Mircesterben is legyeskedett? – kérdezte James.

– Akkó' még nem ismertem – felelte Cheryl. – Láttam az állatorvosi asszisztensi álláshirdetést, és megkaptam a melót.

– És most mivel foglalkozik?

– Kennelekkel. Warwick felé. – Cheryl arca váratlanul ellágyult. – Szeretem az állatokat. Ezerszer jobbak az embereknél.

– Szóval csak annyit szedtünk ki ebből a nem túl rokonszenves párból – jegyezte meg James, amikor visszaindultak Carselyba –, amit már amúgy is sejtettünk. Elbűvölte a carselyi hölgyeket…

– És egyet dugott is – vigyorgott Agatha.

– Bevallom, nagyon meglepett, amikor Fredáról ilyesmit hallottam – jelentette ki mereven James. – Mit gondol, kitalálhatta ezt Miss Mabbs?

– Kizárt – felelte kajánul Agatha.

– Akkor hát összpontosítsunk Miss Websterre. És ott van Mrs. Mason is, akit felkereshetünk. Ki volt még a temetésen, akivel találkozott?

– Harriet Parr.

– Holnap mindegyikükkel beszélünk – jelentette ki James. – De jobb, ha nem hozzuk Bill Wong tudomására, hogy mit művelünk.

– Mégsem tudom leküzdeni azt az érzést – elmélkedett Agatha –, hogy az ügy kulcsa a volt feleség. Többet tud róla, mint bárki más. És ki lehetett az a nő, aki azon az estén felvette a telefont és a feleségének adta ki magát? Lefogadom, hogy a Nyakában a Szoknyája barátnőnk, Freda Huntingdon.

– Nem ejthetnénk Freda Huntingdon témáját? – vetette fel James. Agatha a szeme sarkából rásandított, ahogy egy körforgalom narancsos fényköréhez közeledtek. James arckifejezése zord volt.

A fene essen Fredába, gondolta keserűen Agatha, majd erősebben lenyomta a gázpedált, és a kocsi belefúrta magát a hazavezető út sötétjébe.

– Mit gondol, van Mr. Parr is? – kérdezte James, amikor másnap Agathával átsétáltak a falun, hogy folytassák a nyomozásukat.

– Nem hiszem. Szörnyen sok az özvegy. A férfiak nem élnek olyan sokáig.

– Valószínűleg csak a nős férfiak – jegyezte meg James.

Zsebre vágta a kezét, és valami bonyolult dallamot kezdett fütyülni; minden bizonnyal Bachot vagy egy másik unalmas vén fószert, gondolta Agatha.

Mrs. Parr egy modern, egyszintes házban lakott a falu szélén. Amikor a kapuhoz értek, Agatha hirtelen megszólalt: – Időpocsékolás az egész.

– Miért?

– Nem emlékszem, hogy találkoztam volna egy Mrs. Parr-ral a paplakban, és ha nem volt ott, hogy hallja, amit Mrs. Josephs nekem mondott, akkor hogyan lehet bármi köze a dologhoz?

– Lehet, hogy Mrs. Josephs már korábban is hangoztatott ilyesmiket.

– Hát jó, lássuk, mire megyünk.

Mrs. Parr maga nyitott ajtót. Agatha azzal kezdte, igaz, hogy még nem ismerik egymást, de Mr. Laceyvel szeretnének feltenni pár kérdést, és hamarosan egy kényelmes nappaliban találták magukat, ahol Agatha hat macskát számolt össze. Volt valami klausztrofóbiás abban, hogy egy helyiségben ennyi a macska. Homályosan olyan érzése támadt, hogy legalább néhánynak kint volna a helye.

Mrs. Parr apró termetű asszony volt, göndör fekete hajjal és furcsán régimódi, darázsderekú alakkal. Agatha bizonyosra vette, hogy fűzőt hord. Pirospozsgás volt az arca, és kicsi, vékony a szája, amiből beszéd közben hegyes fogak villantak ki.

Időbe telt, mire Agatha hozzáfoghatott Mrs. Parr kikérdezéséhez, mert előbb felváltva bemutatkoztak Jamesszel. Azután Mrs. Parr James körül sertepertélt, megkérdezte, elég kényelmesen ül-e, felrázta a párnákat, amiket a háta mögé tett, majd elsietett teáért és a „különleges fánkomért”.

– Nincs Mr. Parr – súgta oda Agatha.

– Lehet, hogy munkába ment – vélte James.

Mrs. Parr egy megrakott tálcával tért vissza. Miután kitöltötte a teát, és a vendégek megdicsérték, milyen könnyű a fánk, Agatha így szólt: – Valójában szeretnénk Paul Bladenről többet megtudni.

Mrs. Parr csészéje zörögni kezdett a csészealjon.

– Szegény Paul! – sóhajtotta. Letette a csészét, és egy gyűrött papír zsebkendővel törölgette a szemét. – Milyen fiatal volt, és milyen bátor!

– Bátor?

– Egy állatorvosi klinikát akart alapítani. Micsoda álmai voltak! Azt mondta, csak velem tud beszélgetni. Nekem volt csak annyi képzelőerőm, hogy osztozzak a látomásában.

Ekkor hallották, hogy nyílik a bejárati ajtó.

– A férjem – suttogta Mrs. Parr. – Ne…

Kinyílt a nappali ajtaja, és egy magas, sovány, középkorú férfi lépett be. Szürke volt az arca, kiugró ádámcsutkája le-fel mozgott a merev ingnyak felett.

– A faluból jöttek, kedvesem – mondta Mrs. Parr. – Mrs. Raisin és Mr. Lacey. Mindketten az Orgona közben laknak. Most csodálták meg a fánkjaimat.

– Mi szél hozta ide magukat? – kérdezte kertelés nélkül a férfi.

– Most kezdtünk kérdezősködni Paul Bladenről… tudja, az állatorvosról, akit holtan találtak.

– Mars ki innen! – sziszegte Mr. Parr. Szélesre tárta az ajtót. – Kifelé!

– Mi csak… – kezdte Agatha, de csak eddig jutott.

– MARS KI! – üvöltötte Mr. Parr torkaszakadtából. Sovány arca eltorzult a dühtől. – Be ne tegyék ide még egyszer a lábukat! Hagyjanak minket békén!

– Nagyon sajnálom, hogy ennyire felizgattuk – szabadkozott udvariasan James, miközben elsompolyogtak a felbőszült férj mellett.

– Menj a picsába, te előkelő faszfej! – ordította Mr. Parr, és James arcába köpött.

Döbbent csend lett, amit csak Mrs. Parr sírása tört meg. James lassan letörölte a zsebkendőjével az arcát. Mr. Parr most már remegett; megdöbbentette, milyen megbocsáthatatlanul viselkedett.

James Mr. Parr vállára tette nagy kezét, és előre-hátra rázta. Minden rázást e szavakkal nyomatékosított: – Soha… többé… ne… merje… ezt… megtenni… velem.

Azután hirtelen eleresztette, és Agathával a sarkában, nagy léptekkel távozott.

– Valójában csak felkavarjuk az állóvizet, Agatha – sóhajtott fel. Visszanézett a csinos villára. – Tudja, néha, amikor eltávozáson voltam, a vonatból néztem ezeket a kis házakat, és nyugodt, kellemes életeket képzeltem el. Micsoda szörnyű érzelmi drámák bújnak meg az olyan barátságos nevek alatti házakban, mint Mon Repos vagy Shangri-La. Micsoda melegágyai a gyilkosságnak!

– Ó, a vidék igazán izgalmas hely! – csacsogta vidáman Agatha. – Úgy érzem, végre jutunk valamire. Mrs. Parrnak biztosan viszonya volt Bladennel. Nézzünk be Josephine Websterhez.

– Mielőtt elmennénk hozzá, ugorjunk be Freda Huntingdonhoz.

– Micsoda? Ahhoz a kis cafkához? Hogy bír ránézni arra a szajhára pirulás nélkül? – háborgott Agatha.

James megtorpant, és kissé hátradőlve, zsebre dugott kézzel, a sarkán hintázva, gonoszkodó tekintettel nézett le rá. – Éppen ellenkezőleg, Agatha, kívánatosnak találom a képet: Freda Huntingdont felhúzott szoknyával!

Agatha továbbment. Végül is nyugodtan beugorhatnak Freda Huntingdonhoz, mert Agathát hirtelen eltöltötte az ösztönös bizonyosság, hogy Freda a gyilkos. Majd ő, Agatha Raisin bebizonyítja! Fredát elvonszolják a rendőrök, életfogytiglanra ítélik. Kizárják a társadalomból, és James soha többé nem láthatja.

– Miért rohan? – hallatszott a háta mögül James panaszos hangja. – Azt hittem, nem vágyik a látására!

– Úgy döntöttem, hogy mégis szeretném meglátogatni a drága Fredát – szólt vissza ingerülten Agatha.

A Droon villa, amit Freda megvásárolt, a falu végén állt egy magaslaton. György korabeli ház volt, amelynek pompás régensség kori ajtaját gyönyörű lilaakác fonta körbe, amelynek virágai most kezdtek kibomlani.

– Rossz a csengő – jegyezte meg James, és Agatha arca eltorzult a dühtől, hogy James ilyen jól ismeri Freda házának a működését.

Doris Simpson nyitott ajtót, aki Agathánál takarított.

– Mit keres itt? – esett neki Agatha, aki úgy hitte, ez a kiváló takarítónő a kizárólagos tulajdona, bár Doris most csak egyszer egy héten járt hozzá.

– Mrs. Huntingdonnál takarítok, Agatha – válaszolta Doris, és Agatha azt gondolta, legalább James előtt szólíthatta volna Mrs. Raisinnek.

– Itthon van? – kérdezte James.

– Nincs, James. Felment Lord Pendleburyhez. Van egy lova, és az uraság helyet adott neki az istállójában. Ja, és Bert köszöni a kölcsönadott könyveket.

– Felmegyünk Pendleburyhez, és beszélünk vele – mondta James.

– Nem is tudtam, hogy ismeri Bert és Doris Simpsont – zsörtölődött Agatha.

– Néha megiszom velük valamit a Vörös Oroszlánban. Mit szólna, ha felgyalogolnánk Pendleburyhez? Szép napunk van.

– Rendben – felelte Agatha barátságtalanul, és közben az járt a fejében, mennyire jellemző Fredára, hogy beférkőzik az arisztokrácia kegyeibe.

Mire felértek Eastwold Parkba, már szidta öregedő lábát. Lapos sarkú, fekete hasított bőr cipőt vett fel, ami addig a napig a kényelem tetőfokának tűnt. De az a lábbeli, amit csak otthon hordanak, vagy a kocsitól a boltig tartó pár lépésre vesznek igénybe, most olyan kemény élekkel és dudorokkal nyomta a talpát, amelyeket korábban nem érzett.

Amikor az udvarház ajtajához értek, Agatha munkásosztálybeli lelke visszarettent.

Az érzést csak fokozta a konyhából kiszivárgó szárazbabfőzelék-illat, ami élénken emlékezetébe idézte Birmingham nyomorúságos utcáit, a visító gyerekeket, a nagydarab, agresszív asszonyokat és a kis Agathát, aki azt az álmot dédelgette, hogy egy nap majd házat vesz Cotswoldsban. A szegények étele mindig babfőzelék volt hallal és sült krumplival, emlékezett vissza Agatha.

Mrs. Arthur nyitott ajtót. – Vannak nála – közölte. – Kint van az istállóban.

– Majd ott megkeressük – felelte James.

Agatha sántikálva követte.

Freda és Lord Pendlebury az istálló előtt álldogáltak és beszélgettek. Freda egy tweed lovaglókabátot, lovaglónadrágot és új lovaglócsizmát viselt. Úgy festett, mintha most lépett volna ki a *Vidéki Élet* fényes lapjain közzétett hirdetésről.

– James! – kiáltott fel Freda, amikor meglátta, aztán odafutott és arcon csókolta. Agatha arra gondolt, bárcsak ne jött volna el. Lord Pendlebury utána döcögött. – Mi az, fiatalember? Éppen ennek a csinos hölgynek a társaságát élveztem, amikor megérkezett! – mondta, és rajongó pillantást vetett Fredára, aztán megpillantotta Agathát. – Jesszusom, már megint ez a nő!

Freda kuncogott, és James karjába csimpaszkodva felmosolygott rá.

– Kérdezősködtünk Paul Bladen halálával kapcsolatban – szólalt meg Agatha túl harsányan és élesen. – Úgy tudjuk, dugott vele.

– Nahát! – Freda undorral tekintett Agathára, majd szótlan könyörgéssel nézett a két úriemberre.

– Menjen innen, maga borzalmas nőszemély! Hess! – hessegette Lord Pendlebury.

– Túl nyersen fogalmazott, Agatha – mormolta James. – Menjen csak haza, és hagyja ezt rám. Majd később benézek magához.

Agatha vörös képpel fordult sarkon, és elvonult. Érezte, hogy mind őt nézik. Miért beszélt ilyen udvariatlanul? A francba Fredával!

James valószínűleg ejti a nyomozást, és kizárólag e miatt a ringyó miatt.

Hasogatott a lába, fájt a szíve, és örült, hogy hazamehet a szerető, igénytelen macskáihoz.

Arra gondolt, el kellene feledkeznie Jamesről, és néhány kérdés erejéig fel kellene keresnie Josephine Webstert. Megszólalt a telefon.

Felháborodással és megdöbbenéssel ismerte fel Jack Pomfret hangját. – Nézze, Agatha – hízelgett. – Oké, rosszul fogtam hozzá. Igaza van, jól sejtette: tönkrementem Spanyolországban. De szereztem egy remek fejőstehenet, és…

Agatha lecsapta a kagylót. Érezte, hogy remeg a dühtől. Hogy merészeli! Már-már félt attól, hogy Jack nem adja fel, hogy pénzt csikarjon ki tőle. Valami másra kell gondolnia. Például Josephine Websterre. Aztán ott van Mrs. Mason. Ő is ott volt a temetésen.

De valamiért feldúltabb volt annál, semhogy tisztán gondolkozzon. Arra gondolt, tölt magának egy italt, ám aztán mégsem tette. Nem válik belőle olyan ember, aki mindig az alkoholhoz fordul, amikor valami felizgatja. Bekapcsolta a tévét, és vakon meredt egy amerikai szappanoperára, miközben érezte, hogy lassan ellazul.

Amikor egy órával később megszólalt a csengője, idegesen felugrott; attól félt, hogy Jack Pomfret idáig követte. Azonban James állt a küszöbön. – Bocsásson meg az előbbiekért – mentegetődzött. – De túlságosan nyers volt. Freda tisztában van vele, hogy maga nem kedveli, ezért nem örül, ha maga tesz fel neki kérdéseket.

– És kiszedett belőle valamit? – firtatta Agatha.

– Amikor megszabadultam az imádattal rajta csüngő Pendleburytől, elbeszélgettem vele. Freda azt mondja, volt viszonya Bladennel, de ennyi volt az egész. Amint arra helyesen rámutatott, szabad és egyedülálló, és azt tesz, amihez kedve van. Nyíltan beszélt az egész ügyről.

– De miért a rendelőben? – kérdezte Agatha. – Saját otthonuk, ágyuk magányában is tehették volna. Maga szerint ez nem inkább szenvedélyre, mint alkalmi kapcsolatra utal?

– Freda nem semmi lány – felelte James zavartan.

– Vagy inkább középkorú nő.

– Ne veszekedjünk miatta. Szerintem semmi sincs, amiért nyugtalankodnunk kellene. Próbáljuk meg inkább Josephine Webstert.

Agatha örült, hogy ismét vele lehet, és nem kell a telefon közelében rostokolnia, így elindult Jamesszel Josephine üzlete felé. Nem volt igazi bolt. A ház egy sorházban állt a főutcán, és Josephine a nappaliban tette közszemlére az áruját. Az üzlet sötét volt, a gyógynövényszappanok és parfümök erős gyömbér- és fahéjillata terjengett benne. A fagerendás mennyezetről szárítottnövény-csokrok lógtak.

Száraz virágokkal díszített szalmakalapok ékesítették a falakat.

A skatulyából kihúzott Miss Webster a szoba sarkában egy íróasztalnál ült, és könyvelt.

Agatha elhatározta, hogy tapintatosabb lesz: vett egy szantálfa szappant, beszélt a Carsely Hölgyegyletről, az időjárásról, végül kilyukadt Paul Bladenhez.

– Milyen sajnálatos haláleset! – kukucskált Miss Webster Agathára az aranykeretes szemüvege felett. – Milyen elszomorító baleset!

– De most – lépett közbe James –, Mrs. Josephs halála fényében a rendőrség arra a következtetésre jutott, hogy valaki esetleg meggyilkolta Paul Bladent.

– Nevetséges! Nem hiszem.

– A falun kívül felállítottak egy mozgó rendőrségi posztot – világosította fel James –, és aligha csak Mrs. Josephs kedvéért.

A nő arca megnyúlt és bezárult. – Nagyon sok a dolgom. Ha nem akarnak mást venni, kérem, távozzanak.

– De bizonyára nagyon közel állt Paul Bladenhez – kötötte az ebet a karóhoz Agatha. – Láttam a temetésén.

– Azért mentem el, hogy lerójam a kegyeletemet, bár nem kedveltem – felelte a nő. – Mi, falusiak elmentünk a részvétünket nyilvánítani. A kívülállók, mint maga, kétségkívül közönséges kíváncsiságtól hajtva voltak ott, és ha megfogadja a tanácsomat, a rendőrségre

hagyja a nyomozást.

– Kívülállók. Ezek vagyunk mi, most aztán lehet panaszkodni – jegyezte meg James. – Mást sem kapunk, csak sértéseket. És Mrs. Mason?

– Ott legalább szívesen fogadnak majd – vélte Agatha. – Az önkormányzati lakótelepen lakik.

– Hogy van a lába?

– Most már jól. Cipőt cseréltem.

Mrs. Mason valóban szívélyesen fogadta őket. Ismét teát és fánkot fogyasztottak. Pletykáltak a faluról. De Agatha már idegesen fészkelődött. A településen nagyszabású gyilkossági nyomozás folyik: mégiscsak furcsa, hogy Mrs. Mason nem is említi!

– Sok a rendőr – vetette fel Agatha.

– Igen. Szegény Mrs. Josephs! Nehéz elhinnem. Szerintem önkezével vetett véget az életének. Annyira feldúlta, ami a macskájával történt.

– Gonosz dolog volt Bladentől – szúrta közbe James. – A rendőrség most persze azt hiszi, hogy Bladent is meggyilkolták.

Hosszú csend lett. Mrs. Mason szótlanul meredt rá, matrónához méltó alakja megmerevedett. – Képtelenség! – bökte ki végül. – Mr. Bladent senki sem ölte volna meg.

– Miért?

– Nem volt az a fajta, akit megölnek. Céltudatos, nagy koncepciójú ember volt. Kedves, jó ember.

– Mrs. Josephs macskáját nem számított kedves dolognak megölni.

– *Kegyeletből* altatta el. Mondta nekem, hogy szegény macska szörnyű kínokat állt ki.

Agatha előrehajolt. – Gondoljon csak bele, Mrs. Mason. Tegyük fel, valaki mégis megölte Paul Bladent. Nem tud valami okot, hogy miért?

– Igazán nem tudok. És az ön helyében nem ártanám bele magam, Mrs. Raisin. Bizony nem! Nem illendő. A városban talán ezt teszik, de…

– Nem is akarja tudni, ki ölte meg Mrs. Josephset?

– De igen, azonban ez a rendőrség dolga.

Képtelenek voltak ennél többet kihúzni belőle.

Visszamentek Agatha házába.

– Szívesen megpróbálkoznék még egyszer a volt feleséggel, Mrs. Bladennel – mondta Agatha. – Csakhogy egészen biztos az orrunkra csapná az ajtót.

– Végül is visszamehetnénk Bunty Vere-Dedsworthhöz az udvarházba. Biztosan segítene szóra bírni Greta Bladent.

– Akkor induljunk! – csapott le rá Agatha élénken. Félt, hogyha tovább időznek Carselyban, Freda bukkan fel a színen.

Hét

MÁR ÉPPEN INDULNI AKARTAK, amikor megcsörrent a telefon. Agatha összerezzent, és úgy nézett rá, mint egy sziszegő kígyóra. Vajon Freda telefonál? Vagy Bill Wong, aki figyelmezteti őket, hogy törődjenek a maguk dolgával, és bízzák a rendőrségre a nyomozást? Bill valami furmányos módon mindig kitalálta, miben sántikál.

Felvette a kagylót, és óvatosan beleszólt:

– Halló…

– Ide figyeljen, Agatha – szólt rá szigorúan Jack Pomfret. – Ez egyszerűen képtelenség. Én…

– Menjen innen, és hagyjon békén! – visította Agatha, és lecsapta a kagylót.

Aztán csak állt, és a szoknyájába törölte izzadt tenyerét. – Őrült – motyogta maga elé. – Meg tudnám ölni!

– Kicsodát? Jól van, Agatha?

Agatha megrázta a fejét, mintha ki akarná tisztítani, és felsóhajtott. – Egy régi ismerősömet. Pénzt próbál szélhámossággal kiszedni belőlem. Új vállalkozást indít. Én adom a pénzt. Tudja, rájöttem, hogy megpróbált becsapni. De teljesen eszelős. Telefonon zaklat. Úgy érzem, megaláz. Fenyegetve érzem magam.

Megint megszólalt a telefon. Agatha felugrott.

– Majd én – intette le James. Felvette a kagylót, és hallgatta a hívó felet. Aztán jeges hangon így szólt:

– Itt Agatha férje beszél. Én intézem a pénzügyeit. Ha még egyszer háborgatni meri telefonon, szólok a rendőrségnek, hogy folytassanak alapos vizsgálatot az üzleti ügyei terén.

James a kagylóra pillantott, mielőtt letette, és elmosolyodott.

– Mit mondott? – kérdezte Agatha.

– Rémülten felkiáltott, és letette a kagylót. Többé nem hall majd felőle.

– Hogy lehet olyan biztos benne?

– Azért, kedves Agatha, mert régimódi világban élünk, bármilyen függetlenné és keménnyé váltak a nők. Most azt hiszi, hogy egy dühös férjjel van dolga. Jöjjön. Zaklatott ahhoz, hogy maga vezessen.

Amikor Agatha beszállt James kocsijába, melegség öntötte el. James azt mondta, a férje! Ezt valahogy tudomására kell hoznia Fredának!

Erősen szeles nap volt, a felhők hatalmas árnyékai suhantak át a mezőkön, ahol a frissen sarjadt kukorica hullámzott. Agatha lelke dalra fakadt. Aztán ő is: – Ó, milyen csodálatos reggel!

– Délután van – igazította helyre James. Bekapcsolta a rádiót – célzott rendreutasításként –, és Agatha ismét hallgatásba süppedt.

Az udvarház pontosan úgy festett, mint első alkalommal: nyugalmas és kellemes volt, inkább a tájba illeszkedett, és nem egy épület volt, amit ráerőszakoltak.

– Á, szóval visszajöttek! – kiáltott fel Bunty örömmel. – Éppen kávézni készültem.

– Szükségünk van a segítségére – kezdte James, amikor mindannyian helyet foglaltak a kényelmes konyhában.

A férfi tömören vázolta a történteket, majd elmagyarázta, miért bizonyosak abban, hogy Greta Bladen segíthet nekik.

Bunty figyelmesen hallgatta, a szemében érdeklődés csillogott.

– Mint már említettem, ismerem Gretát – mondta. – Mindenki nagyon jól ismeri egymást ebben a kis faluban. Felhívom, és megkérem, hogy jöjjön át.

Kiment, és nem sokkal később azzal jött vissza, hogy Greta úton van. – Hadd beszéljek én – ajánlotta fel. – Nagyon tüskés tud lenni.

Greta valóban tüskésnek látszott, amikor belépett a konyhába, és Jamest meg Agathát megpillantva hirtelen megtorpant.

– Nem futhatsz el olyanok elől, akik kérdéseket akarnak feltenni Paul halálával kapcsolatban – szögezte le határozottan Bunty. – Igaz, hogy nem kedvelted Pault, de azt sem akarhatod, hogy a gyilkos szabadon futkosson Cotswoldsban. Ülj le, Greta, és igyál egy kávét. Meglátod, mind úgy érezzük majd, hogy ha kicsivel többet tudunk meg Paul Bladenről, akkor talán kideríthetjük, melyik gyanúsított tette.

– Engem is beleértve – mondta keserűen Greta, de leült, és egy mozdulattal kibújt rövid kabátjából.

– Szomorú történet – kezdte. – Valószínűleg sejtik, hogy tíz évvel idősebb voltam Paulnál, amikor megismerkedtünk. Állatorvos volt Leamington Spában, ahol laktam. Volt egy kutyám, akihez nagyon ragaszkodtam, ahogy csak a szeretet nélkül élők tudnak egy állathoz ragaszkodni.

Agatha a macskáira gondolt, és lebámult a kávéscsészéjébe.

– Elvittem a kutyámat az állatorvoshoz, hogy megkapja az oltásait. Paul elbűvölő volt. Elképedtem, mekkora szerencsém van, amikor randevúzni hívott. A szüleim meghaltak, egy házat és egy kényelmes megélhetést biztosító összeget hagytak rám. A szerelmes regényekben ezt nevezik viharos udvarlásnak. Nem sokkal azután, hogy összeházasodtunk, egy reggel holtan találtam a kutyámat. Előtte való nap még egészségesnek és erősnek látszott. Paul csupa részvét volt. Felboncolta az állatot. Azt mondta, a kutya szívrohamban halt meg. Csak évekkel később ébredt bennem a gyanú, hogy megmérgezte. Furcsa egy állatorvosnál, de gyűlölte a kutyákat és a macskákat. Mesélt arról, hogy az álma egy állatkórház alapítása. Azt mondta, majd rólam nevezi el. Jelentős pénzösszeget adtam a kezdéshez.

– A következő évben történetekkel traktált a telekről, amit vásárolt, majd arról, hogyan fogtak hozzá az építkezéshez. Izgatott voltam, kértem, hadd nézzem meg, de azt válaszolta, szeretné, ha meglepetés lenne. „Legalább mondd meg, hol van!”, kérleltem, mire azt felelte, hogy Mircester kertvárosában, a Chimley Roadon. Kezdett nagyon későn hazajárni. Azt mondta, munka végeztével mindig átmegy megnézni az építkezést. Azután azt, átköltözünk Mircesterbe, hogy az új kórház közelében legyünk. Nem kért tőlem pénzt. Azzal kecsegtetett, vár minket egy ház, de meg kell ígérnem, hogy nem megyek a Chimley Road közelébe, amíg készen nem áll, hogy meglepjen.

Greta felsóhajtott. – Olyan szerelmes voltam bele. Amíg csak nem találkoztam egy partin a partnerével, Peter Rice-szal. Egyébként korábbról már ismertem Petert. Régi barátok voltunk. Természetesnek találtam, hogy megkérdezzem: együtt dolgoznak-e továbbra is a rendelőben, miután felépül az új állatkórház.

– „Miféle állatkórház?”, kérdezte. Elmeséltem mindent. Szánakozó pillantást vetett rám, és azt tanácsolta, menjek ki a Chimley Roadra, és nézzek körül. Rémülten indultam útnak másnap. Hosszú sorházat láttam, de építkezést egyet sem.

– Paul szemére vetettem. Azt állította, hogy azon a helyen nem ment a dolog, így most Leamingtonban építkezik, és amikor nem hittem neki, végül előrukkolt az igazsággal. Szerencsejátékos volt, szenvedélyes szerencsejátékos. Nemcsak arra költötte a pénzt, amit kapott tőlem, de még többre volt szüksége, hogy visszafizesse az adósságait. Nem adtam neki. Feldühödött, csúnyán viselkedett. Azt mondta, csak a pénzéért vett el egy ilyen vén banyát, mint én. Igen, akkor meg tudtam volna ölni! De szabadulni akartam tőle, ezért rávettem, hogy egyezzen bele egy különköltözésbe, majd az azt követő válásba. Ha nem megy bele, mondtam, akkor mindent elmondok róla Peter Rice-nak.

– Szóval az egyik barátnője is meggyilkolhatta, mert pénzt csalt ki tőle – vélekedett

James.

– Az aligha indíték a gyilkosságra – tiltakozott Bunty.

– Dehogynem! – jelentette ki Agatha, Jack Pomfretre gondolva.

– Most, hogy megtudták, amire kíváncsiak voltak, elmehetek? – kérdezte fáradt hangon Greta.

– Hát persze, kedvesem – nyugtatta meg Bunty. – De tudnia kell, mennyire létfontosságú, hogy kiderüljön, ki tette ezt a szörnyűséget.

Greta felállt. – Miért? Miért olyan fontos? Fájdalommentesen halt meg. Kegyetlen és haszontalan ember volt.

– Csakhogy ott van még Mrs. Josephs végzete – emlékeztette halkan Agatha. – Bizonyára olvasott róla.

– Igen, de annak mi köze Paul halálához?

– Mrs. Josephs azt mondta, hogy mindent elmond nekem róla – mesélte Agatha. – Másnap már halott volt.

Greta döbbenten csóválta a fejét. – Képtelen vagyok elhinni, hogy Paul halála más volt, mint baleset. Nem ismerem ezt a Josephs nevű nőt, illetve nem ismertem. Valószínűleg nem függ össze a két haláleset – jegyezte meg remegő hangon. – Megtettem maguknak, amire képes voltam. Kérem, ne zaklassanak többé – azzal távozott.

Sokáig hallgattak, miután elment. – Szegény asszony – szólalt meg végül Bunty.

– Lehet – fonta szorosan a bögre köré az ujjait Agatha. – Ugyanakkor biztos neki volt a legtöbb oka megölni Paul Bladent. Ismerhette az Immobilont. Talán hozzáférhetett adrenalinhoz, ha Paul otthagyta nála némelyik gyógyszerét, amikor elköltözött tőle.

– Elfelejti, hogy betörtek a rendelőbe – mutatott rá James.

– A rendőrség szerint azt Mrs. Josephs halála *után* tehették.

– Hány asszony! Hány gyanúsított! – kesergett James. – De elég idejét raboltuk, Bunty.

Köszönetet mondtak, és távoztak.

– Van azért valami – kezdte Agatha, amikor elhajtottak. – Az ügy hátterében a pénz és nem a szenvedély rejtőzik. Jack Pomfret nem tudott kiszedni belőlem pénzt, igaz? De a tény, hogy megpróbált átejteni, hogy volt mersze telefonálni, gyilkos indulatot, vad gyűlöletet és félelmet ébreszt bennem. Meg tudja érteni?

– Igen. Ha bármelyik nő, vagyis Gretát leszámítva akármelyik gyanúsítottunk fizetett neki, máris van indítéka. Átmehetünk Mircesterbe, és megkérdezhetjük Peter Rice-t, mi lett Paul Bladen betétkönyvével.

Agatha beleegyezett; örült, hogy tovább lehet James társaságában.

Mircesterben az esti állatorvosi rendelés a végéhez közeledett. Peter Rice ezúttal elég barátságosan üdvözölte őket, de gúnyosan fölnevetett, amikor megkérdezték, nála van-e Paul Bladen valamelyik betétkönyve.

– Minden papírját kidobtam, és tüzet raktam velük – közölte. – Eladásra kínáltam a házát. Nem tudnám eladni azzal a sok szeméttel. Megkérdeztem Gretát, szüksége van-e valamire, de nem volt, így a ruháit egy segélyszervezetnek adtam, a bútorait pedig a házzal együtt adom el.

– Melyik bankban tartotta a pénzét? – kérdezte James.

– A Cotswolds and Gloucesterben. De ha jól tudom, a bankigazgatók nem adnak felvilágosítást az ügyfeleik számláiról még az után sem, hogy meghaltak.

– Nem tűnt fel önnek véletlenül, hogy Paul kapott-e mostanában nőktől nagyobb összeget? – puhatolódzott Agatha.

A férfi vidáman felkacagott. – Nem volt már olyan fiatal, hogy kitartsák! Az ügyvédek csak azt adják át nekem, ami a számláik kiegyenlítése és a temetési költségek kifizetése után maradt. Attól tartok, a banki ügyei vele szálltak a sírba. De miért kérdezik? Csak nem kopasztotta meg magukat is?

– Csupán kíváncsiak vagyunk – felelte Agatha. – Igazán különös azok után, hogy kiderült, valaki meggyilkolta Mrs. Josephset. Kifejezetten úgy fest, hogy Paul Bladen halála is gyilkosság volt.

– Én nem annak látom – vonta meg a vállát Peter Rice. – Pendlebury megkért, hogy végezzem el a műtétet, de azt mondtam, soha többé nem nyúlok Immobilonhoz.

– Kapjunk be egy falatot valahol – javasolta James, amikor kiléptek a rendelőből.

Egy közeli kocsmába mentek be, nem oda, ahol Agatha kiszakította a mosdót a falból, és nekiláttak megvitatni a gyanúsítottakat, vagyis inkább Agatha vitatta meg őket, miközben a szórakozott James összeráncolt szemöldöke alól a sörébe meredt.

– Szerintem egy szót sem hall abból, amit mondok – jegyezte meg mérgesen Agatha.

– Fél füllel hallottam. Egy bűncselekmény elkövetésén törtem a fejemet.

– Maga?

– Igen. Arra gondoltam, hogy be kellene törni a Cotswolds and Gloucester bankba.

– De hát az lehetetlen! A legmodernebb riasztóberendezések, lézersugaras érzékelők, beépített, nyomásra riasztó készülékek és isten tudja, még mi lehet ott.

– Lehet, hogy nincs. Fejezzük be az evést, és nézzünk körül.

A bank az egyik mellékutcában, egy üzletből átalakított épületben működött, ahol a régi, Tudor korabeli házak a kiugró ereszeikkel kirekesztették az éjszakai égboltot.

– Természetesen van riasztó – hümmögött James. – Nézzünk körül hátul, ha oda tudunk jutni.

Találtak egy gyalogösvényt, a boltok és a bank háta mögött kanyargott. Több lelakatolt bódé, garázs és magas fakerítés állta útjukat, amelyek zárt, áthatolhatatlan jelleget kölcsönöztek a környéknek.

James számolt. – Ez a bank hátsó bejárata – jelentette ki –, ami régen a kert volt. Biztos nem kötötték be a riasztórendszerbe ezt a faajtót.

Elővett egy hitelkártyákkal teli kis tárcát a zsebéből. Agatha magába fojtotta a türelmetlen megjegyzést, ami a szájára kívánkozott, hogy a filmektől eltekintve még sosem látott senkit, aki hitelkártyával nyitott volna ki egy ajtót. James kiválasztott egyet.

Agatha elfordult, és végignézett az ösvényen, amit nátriumgőz lámpák világítottak meg, és a fényüktől minden valószerűtlennek tűnt, a szája pedig – gondolta gyakorlatiasan – minden bizonnyal lila ebben a megvilágításban.

Kattanás hallatszott, mire visszafordult. A falba vágott ajtó nyitva állt.

– Elképesztő! – esett le Agatha álla.

– Menjünk be, mielőtt meglát valaki – suttogta James.

Agatha követte az épületbe. James becsukta az ajtót, aztán előhúzott egy pici zseblámpát. – Nem először csinálja – jegyezte meg vádaskodón Agatha.

James nem válaszolt, hanem mutatta az utat a két keskeny pázsitcsík közötti kis ösvényen. – Nézze, hátul van egy konyha – mutatta.

– Minek egy bankban konyha?

– Teát főznek az alkalmazottaknak. Abból az időből maradt, amikor ez még üzlet volt. Lássuk csak…

A lámpa keskeny sugara le-fel bukdácsolt az épület falán. – Nem látom semmi nyomát a riasztónak – mormolta. – Próbát teszek, de készüljön fel arra, hogy futnunk kell.

– Megeshet, hogy nem is halljuk a riasztó szirénáját – vetette fel idegesen Agatha. – Lehet, hogy csak a rendőrségen szól!

– Hova lett a kalandvágya? – gúnyolódott James.

Megint elővette a hitelkártyát. Agatha azért fohászkodott, hogy ne tudja kinyitni az ajtót. Elképzelte, ahogy rendőrautók hajtanak végig az ösvényen. Rendőrök hangosbeszélőkkel, Bill Wong szemrehányó tekintete. De csak James halk hangját

hallotta: – Nyitva van. Jöjjön.

Agatha szíve most már úgy dörömbölt, hogy attól félt, mérföldekre elhallatszik. Becsukódott mögöttük a konyhaajtó, az elemlámpa fénye gyorsan jobbra-balra villant. James kinyitotta a konyhából kivezető ajtót, és előrement.

Egy négyzet alakú szobába kerültek, ahol több íróasztal és számítógép volt. – Az iroda – állapította meg James –, és nekünk csakis erre van szükségünk. Szerencsések vagyunk. Nézze azt az ajtót. Az vezet az ügyféltérbe, ahol a pénzt tartják.

Agatha megborzongott. Az ajtó mellett a riasztó kapcsolószekrénye volt, és a megszakítás nélkül égő vörös lámpa olyan, mint egy dühös szem.

– És most helyezze magát kényelembe. Időbe telhet. Ebben a szobában nincs ablak, csak az az egy, ami az ügyféltérbe nyílik, de nem is baj, mert a számítógép képernyőjének a fényét megláthatnák kívülről.

Agatha leült egy sötét sarokba, és várt. Jobban félt annál, hogy figyelje, mit művel James, bár látta, hogy egy képernyő kivilágosodik, fiókok nyílnak és csukódnak.

Hosszú nap volt, és a felfokozott rettegés mindig elálmosította Agathát. Lecsukódott a szeme.

Arra ébredt, hogy James rázza a vállát, mire felkiáltott: – Elkaptak minket! A rendőrség!

– Pszt! Megtaláltam a számláját – sziszegte James.

– Rendben. Ki tudunk innen jutni?

– Igen. Jegyzeteltem. De csendesen!

Amikor Agatha végre James nyomában kiért a kerti ösvényre, bizonyos volt abban, hogy a szomszédos üzletek felett emberek laknak, akik lebámulnak a kertben bóklászó két alakra, és máris nyúlnak a telefon után. Riadtan visszanézett, de minden ugyanolyan sötét és csendes volt, mint azelőtt.

Csak amikor gond nélkül kiértek, akkor jött rá, hogy a félelemnek testi kihatásai is vannak. – Muszáj egy… női vécét találnom… de gyorsan! – lihegte.

– Hányingere van?

– Nem, *pisilnem* kell! – suttogta Agatha. – Szétrobban a hólyagom!

– Visszamegyünk a kocsmába – nyugtatta James. – Nincs messze.

Agatha átkozta a faragatlanságát, de szinte futott vissza a kocsmába.

– És most mi legyen? – kérdezte felajzottan, mert megszűnt a félelme, és a kocsma vécéjében is járt.

– Nem akarja tudni, mit derítettem ki?

– Dehogynem!

– Hallgassa csak. A rövid idő alatt, míg Paul Bladen Carselyban volt, több összeg is érkezett a számlájára: egyszer húszezer font, egyszer tizenötezer, azután kilencezer, négyezer, ötször ötezer, és egyszer ötszáz. Mindez a fizetésén felül.

– Ki fizette ezeket?

– Éppen ez itt a bökkenő. Nem írták az összegek mellé. Arra gondoltam, hogy szeretnék bejutni a házába. Ma éjjel meg is próbálhatnánk.

– Ha lehetne, kérem az utolsó rendelést, hölgyeim és uraim! – kiabálta a csapos.

– Ilyen későre jár! – próbálkozott Agatha. – Holnap korán kezdhetnénk, és…

– Nem, ma éjjel csináljuk. – James Agatha cseresznyepiros kabátjára pillantott. – Sötét ruhát kell húznunk.

Miféle szörnyeteget engedtem szabadon?, gondolta Agatha, amikor James felhevült arcába pillantott. Mondhatta volna, hogy menjen egyedül. Igaz viszont, hogy ott a kaland izgalma, ami odavezethetne, hogy… Paul Bladen házának sötétjében motoszkálnak. – Mi az? – kiált fel most James, és megragadja őt. – Semmi – mormolja aztán, de nem ereszti

el. – Isteni a parfümje illata. Ó, Agatha! –, és odahajol, hogy megcsókolja…

– Agatha! Ne álmodozzon, hanem lássunk hozzá – reccsent rá éles hangon James, és az asszony egy pislogással elengedte a rózsás képet, a lelke mélyén pedig dühös volt, hogy hamarabb riasztotta fel, mint hogy képzeletében megcsókolta volna.

Agatha odahaza fekete nadrágot és pulóvert húzott. Vajon az arcát is bemázolja feketére?, töprengett. De jobb, ha megvárja, mit mond James.

James hajnali egykor csengetett be. Ő is fekete pulóvert és nadrágot viselt. – Iszonyú botrány lesz – jegyezte meg vidáman. – Csak abban reménykedem, hogy senki sem lát meg, amikor éjnek évadján becsöngetek magához.

Agatha Fredára gondolt, és szívből vágyott arra, bárcsak valaki meglátta volna Jamest.

A férfi, aki az utolsó kocsmai látogatásuk alkalmával csak ásványvizet ivott, ismét a kormány mögé ült. Agatha kényelmesen befészkelődött az anyósülésre, és arról álmodozott, hogy a nászútjukra suhannak.

– A biztonság kedvéért egy utcával arrébb parkolunk – mondta James –, és onnan sétálunk oda.

Paul Bladen háza némán, lehúzott redőnyökkel állt a viktoriánus villákkal teli utcában. Agathának eszébe jutott az utolsó látogatása, és örült, hogy akkor elmenekült.

James mindkét irányban végignézett a csöndes utcán, amit teljes virágjukban pompázó cseresznyefák szegélyeztek. Szellő suhant a fák között, és virágsziromeső hullott. – Milyen szomorú – bánkódott James –, hogy ez a szépség ilyen múlandó!

– Nagyon igaz – felelte Agatha idegesen. – De ha még sokáig áll itt és a virágokat csodálja, valaki biztosan meglát minket.

James röpke sóhajjal válaszolt, és Agatha azon tűnődött, nem azt kívánja-e magában, hogy olyasvalakivel lenne, aki osztozik vele a szépség szeretetében.

– Mivel senki sincs a közelben, menjünk egyenesen a bejárati ajtóhoz – javasolta suttogva James. –A veranda sötét, és ha egyszer odajutunk, már rejtve vagyunk.

– Minek vesződtünk a sötét ruhákkal, ha nem settenkedünk hátra? – kérdezte Agatha.

– Mert beletelhet egy kis időbe, amíg kinyitom az ajtót, és ha sötét ruhában vagyunk, kisebb az esélye, hogy az utcáról egy járókelő észrevesz.

Amint a veranda védelmébe értek, James rávillantotta a kis elemlámpája fényét a zárra, majd rögtön ki is kapcsolta. – Yale zár – jelentette ki elégedetten. – Pompás színes üvegbetét az ajtóban. Vajon Peter Rice tudja-e, hogy manapság sok pénzt megadnak a viktoriánus színes üvegablakokért?

– Lásson hozzá – sürgette Agatha, és idegesen hátrapillantott.

Aztán lassú lépteket hallottak közeledni, és megmerevedtek.

– Ne mozduljon a sarokból, fordítsa el az arcát az utcától, és ne mozogjon! – súgta oda James.

Megdermedtek.

A léptek egyre közeledtek, és időnként meg-megálltak. – Gyerünk, Spot! – hallatszott egy férfi türelmetlen sürgetése. Valaki a kutyáját sétáltatta.

Agatha érezte, hogy veríték csorog az arcán.

Aztán elszörnyedve hallotta a mancsok könnyű kocogását a háta mögött, majd azt, ahogy a kutya megszaglászta a bokáját, végül a nyomában közeledő gazdi lépteit.

– Gyere ki onnan – kiáltotta élesen a gazdi. Kérlek, Uram, fohászkodott Agatha, húzz ki a csávából, és soha többé nem viselkedem rosszul!

A kutya elkocogott. – Most már pórázra kapcsollak – hallatszott a gazdi hangja. Fémes kattanás követte, majd a léptek lassan távolodtak a kertből, és elindultak ismét a járdán.

– Fú! – fújta ki a levegőt Agatha. – Nem sok híja volt. Szerelmespárnak is kiadhattuk volna magunkat – tette hozzá reménykedve. – Ha meglátott volna minket, elkotródott volna.

– Éppen ellenkezőleg, semmi sem bosszant úgy fel egy kertvárosi lakost, mint a más birtokán összebújó szerelmesek – válaszolta James, és elővett egy csomó fémszerszámot.

– Honnan szerezte ezt? – kérdezte Agatha. – Csak nem nyugdíjazott betörő?

– Egy fickótól a seregben. És most maradjon csendben, amíg dolgozom.

Agatha álldogált és feszengett. Remélte, hogy az agyonreklámozott dezodor, amit használt, jól beválik. James egyik szerszámot a másik után próbálta ki, míg a zár halkan kattant.

Agatha egy pillanattal később a hallban állt, ahol Paul Bladen előtt pánikba esett. – És most – jelentette ki James immár a suttogást mellőzve – elég fény szűrődik be az utcai lámpáktól, és a függönyöket sem húzták össze. Keressük meg a dolgozószobát meg az íróasztalt.

Agatha kinyitott egy ajtót. – Megpróbálom ezen az oldalon – mondta. – Maga meg tegye a másikon.

Halványan fény derengett abban a szobában, amelybe jutott; az ablakok a hátsó kerten túli vonatsínekre néztek. Agatha óvatosan körbetapogatódzott az ujjaival, miközben az íróasztalt keresgélte a sötétben. Nappalinak tűnt; kanapé, dohányzóasztal, kárpitozott fotelok. A kert végében hirtelen átdübörgött az Oxfordba tartó késő éjszakai személyvonat, majd lassan megállt. Agatha a padlóra kuporodott. A vonatablakok fénye egyenesen besütött a szobába. Egyesek a könyvükbe mélyedtek, vagy csak a semmibe bámultak. A szerelvény nagyot szusszant, majd csigalassúsággal elindult, gyorsítani kezdett, és eldübörgött az éjszakába.

Agatha felállt, reszkető lábbal az ajtóhoz botorkált, átesett valamin, és hangos átkozódással a földre zuhant.

James lépett be. – Igyekezzen csendben maradni, Agatha! – szólt rá türelmetlenül. – Egyébként megtaláltam a dolgozószobát. Kövessen. A hall másik oldalán nyílik.

– Minden rendben. Nem ütöttem meg magam – jelentette ki Agatha gúnyosan. – Csak feldöntöttem valamit.

Az elemlámpa sugara a padlóra döfött. Egy újságtartó állvány feküdt az oldalán, a papírok és a magazinok szétcsúsztak a padlón. – Az ember azt gondolná, Rice kidobta ezeket – elégedetlenkedett James, mialatt felszedte és helyre rakta őket, azt követően, hogy felállította az állványt. – Aligha növelik a ház értékét.

Átosontak a hallon, be a dolgozószobába. James odament az ablaknál álló íróasztalhoz, és halkan kihúzta a fiókokat. – Semmi – mormolta. – Talán lejjebb. – Kihúzta a legalsó fiókot, aztán keresgélő ujjai beleütköztek valamibe a fiók végében. Kirángatott egy dossziét. – Jöjjön ki a hallba, hogy az elemlámpával rávilágíthassak.

A hallban a lámpa keskeny sugara betétkönyvekre, egy takarékbetétkönyvre és banki bizonylatokra hullott, amelyeket egy kemény kartonpapír dossziéba csúsztattak. – Mehetünk is – mondta James. – Vigyük ezt haza.

– Nem keresik majd? – kérdezte Agatha.

– Nem. Rice azt mondta, hogy az összes papírt elégette. Ez a dosszié beszorult a legalsó fiók és az íróasztal közé. Biztos nem vette észre.

Agatha, aki boldog volt, hogy ismét a szabadban lehet, a friss levegőn, vidáman szedte a lábát az ösvényen, amikor megbotlott, és teljes hosszában végigvágódott. Káromkodott, amit egy kutya fájdalmas nyiffantása követett, és a már ismert, átkozott hang: – Spot!

A kutya visszakocogott a gazdájához. James felsegítette Agathát.

– Mi folyik ott? – hallatszott a kutya gazdájának a hangja.

A kertkapuhoz mentek. Egy férfi állt az utcai lámpa alatt, és egy kis fehér kutyát tartott a karjában. Az arcát eltorzította a gyanakvás. – Megrúgták a kutyámat? – támadt nekik mérgesen.

– A feleségem elbotlott a sötétben a kutyájában – felelte hűvösen James.

– Valóban? És mit keresnek éjnek idején odabent? – kérdezte a kutyatulajdonos.

– Nem látom be, hogy bármi köze lenne hozzá, de a feleségemmel az új otthonunkat néztük meg. Most tettünk ajánlatot a házra, ezért szeretném megragadni ezt az alkalmat, hogy elmondjam: a kutyáját nem ártana pórázon tartania, hogy ne mászkáljon be mások kertjébe. Gyere, Agatha.

Agatha, aki kínosan tudatában volt annak, milyen furcsán festhetnek talpig feketében, zavart mosollyal oldalazott el a kutyatulajdonos mellett.

Érezte, ahogy a gazdi tekintete gyanakvóan fúródik a hátukba, ahogy a kocsihoz mentek.

– Menjünk haza – javasolta James. – Alig várom, hogy egy pillantást vethessek ezekre a banki bizonylatokra. Micsoda borzalmas ember! Miféle alak mászkál éjnek évadján az utcán a kutyájával? Csakis egy szexmániás!

Agatha kuncogott. – Valószínűleg csak egy álmatlanságban szenvedő, tiszteletre méltó kertvárosi lakos, vagy inkontinens a kutyája, és most azon töri a fejét, miféle népek indulnak éjszaka háznézőbe.

– A maga hibája – vádaskodott James. – A lába elé kellene néznie.

– Honnan tudhattam volna, hogy az az átkozott kutya ott lesz? – háborodott fel Agatha.

– Nem tudom. Soha nem visel normális cipőt, mindig ide-oda sántikál, és hasra esik mindenben.

– Ez lenne az első veszekedésünk? – kérdezte Agatha mézesmázosan.

Hosszú csend következett. – Sajnálom – mondta végül James. – Egy kicsit feszült voltam. Nem lett volna szabad magán levezetnem. Bevallom, nem szoktam hozzá a betöréshez.

– Meg van bocsátva.

– Nem kértem bocsánatot – fortyant fel James. – Csak magyarázattal szolgáltam.

– Akkor miért mondta, hogy sajnálja?

Hazafelé egész úton veszekedtek, de egyikük sem tudott sértődötten hazatérni az otthonába, amíg a dosszié tartalmát át nem nézték.

Végül Jameshez mentek, aki begyújtott a már megrakott kandallóba, és leült egy karosszékbe, amely a kandalló egyik oldalán állt. Agatha vele szemben foglalt helyet.

– Itt is van a betétkönyv! – húzta elő James. – Szent ég!

– Mi az? Mit talált?

– Egy csekket Fredától… húszezer fontot fizetett ki neki!

– Női egyenjogúság – jegyezte meg Agatha rosszmájúan. – A nők nem fizetnek gyakran a férfiaknak.

– A többiek… lássuk csak… a következő összegekkel szerepelnek: tizenötezer font Mrs. Josephstől, kilencezer Miss Webstertől, ötezer Mrs. Parrtól, további négy ötezer fontos csekk Fredától, ötszáz Miss Simmstől. Ó, és négyezer Mrs. Masontól.

– Freda! – csapott le rá Agatha diadalittasan. – Felfogta, hogy a Bladennek fizetett összegek negyvenezer fontra rúgnak? Egy nőt, akitől ennyi pénzt csaltak ki, biztos gyilkos indulat fűt.

James kínosan feszengett. – Elég jól ismerem Fredát. Nagyon gazdagnak tűnik…

– Senki sem ennyire gazdag – szakította félbe Agatha.

James nyújtózkodott és ásított. – Elfáradtam. Ma éjszaka ne bolygassuk tovább. Átadjuk a paksamétát holnap a rendőrségnek?

Agatha elszörnyedt. – És magyarázzuk meg, hogy jutottunk hozzá?

– Mondhatnánk, hogy megnéztük a házat.

– Micsoda?! Hajnali kettőkor? És az ingatlanügynök rögtön elárulná, hogy sosem kerestük fel.

– Rendben van – adta be a derekát James. – Holnap beszélünk a károsultakkal. Fredát

hagyja csak rám.

Agatha dühösen törte a fejét, hogyan tántoríthatná el Jamest attól, hogy egyedül keresse fel Fredát, ám aztán arra gondolt, alszik rá egyet.

De mint kiderült, mégis ő vonta hamarabb kérdőre Fredát.

MÁSNAP MÉLY ÁLOMBÓL, a fülében visszhangzó kitartó csengetésre ébredt öntudatra.

Köntösbe bújt, papucsba dugta a lábát, és ajtót nyitott. Freda állt előtte, karjában harsány kutyájával. – James itt van? – kérdezte élénken. – Nem nyit ajtót a csengetésre.

– Nincs – felelte Agatha –, de jöjjön be, és tartsa távol a kutyáját a macskáimtól.

– Tényleg szeretnék magával pár szót váltani – egyezett bele Freda, és követte Agathát a konyhába. Agatha futólag megpillantotta a tükörképét az előszobában: kócos haj, festetlen arc. Freda olyan nyugodt és törékeny volt, mint egy Fragonard-festmény nőalakja. Leült a konyhaasztal mellé, letette a földre a kutyáját, és keresztbe vetette hosszú lábát. Agatha kinyitotta a hátsó ajtót, és kiengedte a macskáit a kertbe.

– Összevissza mászkál Jamesszel – fogott bele Freda. – James túlságosan lágyszívű. Ne éljen vissza a jóindulatával.

– Mit akar ez jelenteni?

– A falu összes vén banyája őt üldözi, nem? Figyelmeztettem, hogy ezek a rémes, klimaxos nők gyakran rosszul értelmezik a dolgokat. Szálljon le róla.

– Ide figyeljen, maga gyilkos! – sziszegte Agatha. – Csak azért, mert Paul Bladen a vizsgálóasztalon baszta meg, maga még nem Kleopátra! Egyébként is fizetett érte, nem? Pontosan negyvenezer fontot.

Megszólalt a csengő, Freda felpattant és kifutott, a sarkában ott ugatott a kutyája. Agatha még időben utolérte, hogy lássa, amint Freda James karjába veti magát, és azt zokogja: – Ez a rémes nőszemély! Gyilkossággal vádolt!

– Ugyan, ugyan, nyugodjon meg – csitította James. – Senki sem vádolja semmivel. – Kibontakozott Freda öleléséből, és Agathára nézett. – Kérdezte a pénzről?

Freda felsikoltott. – Nincs joguk a magánügyeimbe ütni az orrukat! Jelentem a rendőrségnek! – Kifutott az ajtón, végig az ösvényen, a kutyájával a sarkában.

– Mit mondott neki, Agatha? – fordult ellene James.

– Sértegetni kezdett. Azt mondta, hogy… – Agatha az ajkába harapott. Nem akarta James fülébe tenni a bogarat, hogy ő is a klimaxos, képzelgő nők egyike. – Mindenesetre alávalóan viselkedett. Így aztán a szemére vetettem a pénzt. Aztán maga becsöngetett, ő pedig kirohant ajtót nyitni.

– Az ördögbe is! Öltözzön fel, Agatha, és jobban tesszük, ha hivatalosan is felkeressük Bladen házát, aztán magunkkal visszük a dossziét Bill Wongnak, mintha csak most találtuk volna.

Mircesterbe menet Agatha hirtelen megjegyezte: – Vajon Bladen zsarolta őket? Minden befizetés viszonylagos. Miss Simms számára ötszáz font például valóságos vagyonnak számít.

– Igen, de Miss Simms egyedülálló, ahogy Miss Webster is, Freda pedig özvegy. Fredát nem rázta meg, hogy kiderítettük, viszonya volt Bladennel, akkor meg hogy zsarolhatta volna?

Az ingatlanügynökségen nem kapták meg a kulcsokat, hanem egy Wendy nevű fiatal lány kijelentette, hogy elkíséri őket. Vidám, felső középosztálybeli típus volt, akinek lélegzetvétel nélkül járt a szája, mialatt körbevezette Jamest és Agathát, akik azon törték a fejüket, hogy szabadulhatnának meg tőle, hogy úgy tegyenek, most akadtak rá a dossziéra. Végül James így szólt: – Szeretnénk négyszemközt beszélni – mire Wendy, Agatha nagy megkönnyebbülésére, azt felelte: – Hát persze, adják csak be a kulcsokat az irodába, ha végeztek! – És elhúzott.

Úgy döntöttek, alaposan átkutatják a házat, hátha találnak még leveleket vagy iratokat, de semmire sem bukkantak. A hátsó kertben állt egy olajos hordó, aminek lyukak voltak az oldalában, és amit kétségkívül a kerti hulladék elégetésére használtak. James rosszkedvűen piszkálta a tartalmát egy bottal. – Rice itt égette el a papírokat – mondta –, de nincs szerencsénk. Alapos munkát végzett. Még egy papírfecni sincs, ami ne pörkölődött volna meg, és olvasható lenne. No, nem baj. Menjünk át Bill Wonghoz.

A rendőrségen Bill Wong átnézte a banki iratokat, a betétkönyvet, majd vesékbe látó tekintetét rájuk emelte. – Egy férfi telefonált, és bejelentést tett, hogy két feketébe öltözött ember éjnek idején Paul Bladen házában járt, neki viszont azt mondták, hogy megvették. Ugye, nem maguk voltak?

– Micsoda? – háborodott fel James. – Ha mi lettünk volna, és megtaláltuk volna ezt a dossziét, akkor azonnal idehoztuk volna.

– Ezt erősen kétlem. Hagyjanak fel a nyomozás akadályozásával. Igen, tudom! Ezért hálás is vagyok, és ezeket a nőket ki fogjuk hallgatni, de csak mi, a rendőrség. Ha rájövök, hogy folytatják az amatőr nyomozást, akkor valóban kénytelen leszek kivizsgálni, hogy ki járt múlt éjjel Bladen házánál. Világosan beszéltem?

– Igen, nagyon is – felelte sértődötten Agatha.

– Hát csak ennyi köszönetet kaptunk! – panaszkodott, amikor James hazafelé indult.

– Bizonyos szempontból nagy kő esett le a szívemről – ismerte be. – És most visszatérek az íráshoz.

Sokáig hallgattak. – Be kell fizetnem a tagdíjamat a Carsely Hölgyegyletbe, és emiatt fel kell keresnem Miss Simmst – próbálkozott Agatha. – Kedve van velem tartani? Végtére is Bill nem akadályozhatja meg, hogy jó szomszédként feltegyünk egy-két kérdést. Az ördögbe is, nem gátolhatja meg, hogy egyáltalán beszéljünk a falubeliekkel!

– Különben is honnan tudná meg? – vetette fel James. – Hiszen Carselyban mindenki beugrik mindenkihez!

– Miss Simms estig dolgozik – tűnődött Agatha.

– Próbáljuk meg előbb Mrs. Masont.

Nyolc

JELLEGZETES ANGOL NAP VOLT. Állhatatosan dobolt az eső, az Orgona közben csordogáló patakocskákon lehullott cseresznyevirágok bukdácsoltak. James és Agatha kávéból és szendvicsekből merítettek erőt, és a lelkesedés olyan hiányával, amit az ember sosem vallana be a másiknak, elindultak, hogy még egyszer beszéljenek Mrs. Masonnal.

Mrs. Mason olyan szívélyesen fogadta őket, és láthatóan annyira abban a hitben volt, hogy társasági vizitről van szó, hogy nehezen tudtak a tárgyra térni. – Muszáj megkóstolnia a híres fánkomat, Mr. Lacey – kínálta Mrs. Mason. – Ez pedig *igazi* eperdzsem, nem üzletben vásárolt! Hamarosan megint itt az eperszezon. Igazán remélem, kitisztul ez a pocsék idő, nem? – Ravaszkásan Jamesre pillantott. – Az egész falu önről és Mrs. Raisinről beszél. A minap éppen azt mondtam a lelkész úrnak, hogy nemsokára a kihirdetésüket hallgathatjuk a templomban!

James leplezetlen elszörnyedéssel nézett rá, és majdnem elfelejtette, miért is jöttek. – Mrs. Mason – ragadta magához a kezdeményezést Agatha –, igazán nem akarunk további kényelmetlenséget okozni, de nagyon kíváncsiak vagyunk, miért adott Mr. Bladennek olyan nagy összeget.

Mrs. Mason sebesen pislogni kezdett. – Semmi közük hozzá!

Agatha körülnézett a nappaliban. Egy olyan asszonynak, mint Mrs. Mason, négyezer font hatalmas összeg lehet, gondolta.

– Azért jöttünk, hogy figyelmeztessük, a rendőrségnek köze van hozzá – jegyezte meg James.

– Akkor, majd ha idejönnek, beszélek velük. De hogy jöttek rá?

– Agathával körülnéztünk Paul Bladen házában, amit most árulnak, és véletlenül rábukkantunk a régi banki bizonylataira és a betétkönyvére. Átadtuk őket a rendőrségnek.

Mrs. Mason váratlanul éles tekintettel fürkészte James arcát. – Szóval Mrs. Raisinnel együtt házat néztek! Hm, hm, úgy látszik, szerelem van a levegőben! Milyen üdítő hír! Ebből is kitűnik, hogy az ember sosem túl öreg.

Ahogy akarta, a megjegyzése elérte a kívánt hatást: James felugrott és az ajtóhoz sietett.

Agatha rosszkedvűen követte. A férfi úgy szállt be a kocsiba, hogy nem nyitotta ki Agatha előtt az ajtót, és leverten meredt ki a szélvédőn lecsorgó esőre. Agatha beszállt az anyósülésre.

– Az ördögbe a pletykás asszonyokkal! – ütött egyet a kormányra James. – Maga meg én… igazán képtelenség!

– Valóban nevetséges – értett egyet Agatha, bár a szíve sajgott. – Csak azért mondta, hogy megszabaduljon magától, és sikerrel is járt.

James arca felderült. – Ó, hát ezért tette! Milyen naiv vagyok!

– Túlérzékenyen reagál erre a témára – tette hozzá Agatha. – Ha nem tévedek, azt képzeli, minden nő, akivel találkozik, maga után fut.

James zavartan fölnevetett. – Próbáljuk meg a Webster nevű nőszemélyt.

Josephine Webster két ázott amerikai turistával vitatkozott, akik egy szárított virágkompozíció árán alkudoztak. – Rajta van az ára – ismételte Miss Webster elkeseredetten. – Ez nem egy keleti bazár.

– A régiségboltokban lehet alkudozni – világosította fel kedvesen James az amerikaiakat –, de a legtöbb helyen a jelzett árat kell kifizetniük.

– Ne mondja!

Az amerikai férfi és nő barátságos beszélgetésbe merültek Jamesszel a látogatásukról,

Miss Webster ismét az íróasztalához ült, Agatha pedig kibámult az ablakon a főutcára. Nem volt kedve Miss Webstert faggatni, míg a turisták a boltban tartózkodtak.

– Nincs időm amerikaiakkal bajlódni – zsémbelt Miss Webster, amikor a házaspár távozott. – Mindig panaszkodnak.

– Nem az ő hibájuk – mondta James. – Úgy érzik, hogy meg kell védeniük magukat. Sokan azt képzelik, hogy az amerikai turisták tele vannak pénzzel. Ez a pár például egy életen át kuporgatott erre az utazásra. Gondosan be kell osztaniuk a pénzüket, odahaza pedig valószínűleg azt hallották, hogy a külföldiek mind be akarják csapni őket.

– De mi nem vagyunk külföldiek! – háborodott fel Miss Webster. – Mi britek vagyunk.

James elmosolyodott. – Ha már a pénzről beszélünk, kíváncsiak lennénk, miért fizetett olyan nagy összeget Paul Bladennek?

Miss Webster elsápadt, aztán elvörösödött. – Mars ki innen! – visította fültépő hangon. – Kifelé! – Felkapott egy csokor száraz virágot, és úgy lengette előttük, mint egy háziasszony, aki a seprűvel akarja kikergetni a házból a macskát.

– Semmire sem jutunk – morogta rosszkedvűen James, amikor Agathával kimenekültek a boltból. – Fel akarja még egyszer keresni Mrs. Parrt?

– Ha az a rémes férje nincs a közelben – felelte Agatha.

De Mrs. Parr nem nyitott ajtót. Az ablaknál látták egy pillanatra meglebbenni a függönyt, és egy elmosódott arcot is megpillantottak, ám az ajtó zárva maradt.

– Kezdünk kifogyni a lehetőségekből – jegyezte meg James. – Talán meg kellene próbálkoznom Fredával. Ha egyedül keresném fel…

– Nem! – tiltakozott gyorsan Agatha. – Próbáljuk meg előbb Miss Mabbset! Mondjuk azt, hogy tudunk arról, hogy ezek a nők fizettek Bladennek. Tegyünk fel még kérdéseket.

– Rendben van. De nem akarok addig várni, míg a diszkó kinyit.

– Megtalálhatjuk ott is, ahol dolgozik. Azt mondta, hogy „Warwick felé” egy kennel a munkahelye. Kikeresem az Aranyoldalakból, mielőtt indulunk.

Végül a Leamington Spa és Warwick között található kutyatenyésztő telep címével fölszerelkezve útnak indultak.

Lassan elállt az eső, és halvány, sárgás napsütésnek adta át a helyét.

Viszonylag könnyen rábukkantak az ebtelepre. Ugatás hallatszott, szívet tépő vonítás, és az esőtől nedves levegőben ázott kutyaszag terjengett.

Az irodába mentek, ami egy fakunyhóban volt, és Cheryl Mabbs után érdeklődtek. Az íróasztal mögött ülő férfi felkapta a fejét. – A barátai?

– Igen – felelte James.

A férfi felpattant. Zömök, kis termetű, őszülő hajú férfi volt, aki keret nélküli szemüveget viselt.

– Akkor nagyon jól tudják, hol találják – mondta. – Kifelé!

– Ha tudnánk, hol találjuk – védekezett James –, akkor nem érdeklődnénk itt utána. Itt dolgozik vagy sem?

Agathának hirtelen remek ötlete támadt. James elé furakodott, és szelíden így szólt: – Bocsásson meg, hogy félrevezettük, de nem szeretjük világgá kürtölni a kilétünket. Szociális munkások vagyunk.

– Ó! – zöttyent vissza a férfi. – Miért nem ezzel kezdték? Bár ettől még alaposan felbosszantottak! Ajánlást kaptam maguktól, hogy jó útra tért.

Agatha fásultságot színlelt, bár a szíve pörölyként vert. – Ezúttal mit követett el?

– Még nem értesítették magukat? Áh! Ennyit a bürokráciáról. Angliát tönkreteszik az idióta aktatologatók. Feltörte az orvosságos szekrényt.

– Tartottak benne adrenalint? – csapott le rá élénken James.

– Hát persze, de a lényeg az, hogy jobban járt volna egy orvos vagy egy patikus kifosztásával, hacsak nem akarta elejét venni a szopornyicának. Azonnal értesítettem a

rendőrséget. Kimentek az albérletébe, és meg is találták a szereket. Vagy ami maradt belőlük. Leamingtonban, valami diszkóban árulta a cuccot; azt állította, új partidrog. A leamingtoni fiatalok mostanra teljes és alapos féregtelenítésen estek át.

James és Agatha oldalát furdalta a kíváncsiság, hogy Cheryl Mabbs priuszáról többet is megtudjanak, de mint állítólagos szociális munkások, tisztában kellett lenniük vele.

– Ostoba teremtés – csóválta a fejét a férfi. – Egyébként Bob Picks a nevem. Bámulatosan értett az állatokhoz. Akkor meg miért tette tönkre a karrierjét? Nem is értem a mai fiatalokat.

Még akkor is a fejét csóválta az ifjúság romlottsága felett, amikor kijöttek tőle.

– Szóval innen származhatott az adrenalin – vonta le a következtetést Agatha. – A fenébe is, nem kérdezhetjük meg a rendőrséget, különben Bill Wong fülébe jut, hogy még mindig nyomozunk.

– Milyen sok gyanúsított! – kesergett James. – Tudja, mit, próbáljuk meg az albérletében. Lehet, hogy óvadék ellenében kiengedték, vagy ott találjuk azt a visszataszító barátját.

Agatha bólintott, bár hirtelen nyomott lett a kedve. Akaratlanul is eszébe jutott, hogy James mennyire elszörnyedt és megdöbbent, amikor felmerült, hogy lehet köztük valami. A nap erős sugara kiemelte a férfi sötét hajában támadt ősz foltokat és az orra melletti mély ráncokat, s abban a pillanatban közel sem volt olyan jóképű, mint máskor. Agathát némileg megvigasztalta a látvány.

Elhajtottak a Blackbird Streetre, és megálltak a ház előtt, amelyben Cheryl Mabbs lakott.

Fölmentek a lépcsőn, és ezúttal mindjárt a megfelelő csengőt nyomták meg. Sokáig várták, aztán hallották, hogy valaki közeledik az ajtóhoz. Végül résnyire nyílt az ajtó.

– Ja, maguk azok! – szólt ki Jerry, Miss Mabbs barátja. – Mikéne?

– Hol van Miss Mabbs?

– A sitten.

– Bejöhetünk? Szeretnénk feltenni pár kérdést.

Az ajtó szélesebbre tárult, és a fiú rókaképe jelent meg. – Nem lesz ingyen.

James felsóhajtott. – Egy tízes. Akárcsak legutóbb.

– Rendicsek. De nem itt. Találkozzunk lenn a kocsmában. A Nyuziba'.

– A hol? – kérdezte James, amikor lementek a lépcsőn és kiértek az utcára.

– A Nyuszira gondolt – magyarázta Agatha.

– Az öregek kocsmájára. Ahova legutóbb mentünk. Elegem van az ásványvízből! Most paradicsomlevet rendelek.

A kocsma ugyanúgy festett: fáradt és poros volt. Az ablakokon beszűrődő napsugárban porszemek lebegtek. A sarokban egy öregember szundított a söre mellett.

James rendelt magának egy paradicsomlevet, Agathának pedig egy gin tonikot.

Lassan telt az idő, ahogy ötletszerűen a gyanúsítottakról beszélgettek. Agatha szívesen taglalta volna az eshetőséget, hogy Freda a gyilkos. Elvégre ő fizette ki a legnagyobb összeget. De James arca már Freda nevének említésére is elutasítóan merev lett.

A férfi rendelt még egy kört, és odahozta az asztalukhoz. – Szerintem a fiatal barátunk nem jön el – mondta. – Talán vissza kellene mennünk, és még egyszer próbát kellene tennünk.

Abban a másodpercben nyílt a kocsmaajtó, és hat fiatal lépett be. Fekete bőrdzseki, farmer, kopaszra nyírt fejek, sunyi, nyúzott képek. A vezér meglátta őket, és a fejével intett a többiek felé.

– Baj van – mormolta James.

– Nem tetszik a pofátok – jelentette ki a vezér. Tetovált kezében biciklilánc lógott. – Kicsit átszabom. – Agatha segítséget remélve riadtan körülnézett. A csaposnak nyoma

veszett, az öreg tovább aludt.

James hátravetette a fejét, és elordította magát:

– *Segítség! Segítség! Gyilkosok!* – Iszonyatos, fülsértő és megrendítő bömbölés volt. A hatása pedig olyan, mintha kézigránátot dobott volna a banda közé. Az ajtó felé iramodtak, és egymást lökdösve rohantak ki, miközben James tovább ordított. Az öreg felébredt, és döbbenten bámult rá.

– Minden rendben – csitította a holtsápadt Agatha. – Elmentek.

James rámosolygott. – Mindig mondom, semmi sem olyan hatásos, mint egy jó kis segélykiáltás. Menjünk, tegyük helyre az ifjú Jerryt.

– Neki mi köze ehhez? Értem már! Azt hiszi, hogy Jerry tudja, hogy Cheryl gyilkolt, és utánunk küldte a barátait, hogy hallgattassanak el minket.

– Romantikus elképzelés. De szerintem Jerry felhívta a barátait, és azt mondta, valami gazdag seggfej van a kocsmában, akit meg lehet szabadítani egy csomó pénztől. Alig várom, hogy viszontlássam.

ISMÉT A KOPOTT AJTÓ előtt álltak, és James megint megnyomta a csengőt. – Ki az? – hallatszott Jerry óvatos hangja.

– Kiszettük a zsét abból a faszfejbő' – felelte nyers hangon James.

Szélesre tárult az ajtó. Jerry meglátta őket, és megpróbálta rájuk vágni, de James a vállával belökte. Keményen arcon vágta Jerryt, aztán visszakézből lekevert neki még egyet. Elkapta a grabancát, és így szólt: – A lakásodba menjünk. Ideje, hogy elbeszélgessünk.

– Ne báncson! – nyüszítette Jerry. – Nem csinátam semmit!

– Hol van? Melyik az ajtód? – követelte James.

Jerry egy nyitott ajtóra mutatott. James belökte. – És most, mielőtt igazán megdolgozlak, mondd meg, miért küldted ránk a barátaidat, hogy összeverjenek?

– Én nem is…

Az üres kandalló előtt egy egyszálas fűtőtest izzott. James hátracsavarta Jerry karját, és az arcát az izzószálhoz közelítette. – Beszélj, míg van arcod!

– Rendben, elmondom.

James egy székbe lökte Jerryt, és fölé magasodott.

– Felhíttam Sidet, és aszontam, mongya meg a fiúknak, hogy megkopaszthatnak egy párt a Nyuziba'. Ennyi az egész! Cherylről semmit sem tudok. Nem, tényleg! – kiabálta Jerry, amikor James még jobban fölé hajolt. – Az igazat mondom, úgy éljek! Az ő ötlete vót, hogy fújjuk meg a drogokat a kutyatelepről. Hogy legyen egy kis pénzünk. Aszonta, a narkósok a diszkóban bármit megvesznek. Esküszöm!

Csak mondta, mondta, magyarázkodott és könyörgött. Kiderült az is, hogy nem ismerte még Cherylt, amikor az Carselyban dolgozott.

James végül undorral fordult el.

Agatha az ajtón kívül idegesen nézett az utcán jobbra-balra. – Hívnunk kellene a rendőrséget – jegyezte meg.

– Nem ajánlom – nyitotta ki a kocsiajtót James. – Minden kiderülne. Mi több, jó lesz, ha sietünk innen, hátha a kutyatelepen dolgozó férfi rájön, hogy szélhámosok vagyunk.

– Készítek valami harapnivalót – javasolta James, amikor visszaértek Carselyba. – Utána kifaggatjuk Miss Simmst.

Agatha felderült. – Addig hazamegyek, megetetem a macskákat, aztán kiengedem őket. Majdnem egész nap be voltak zárva.

A macskák kitörő örömmel fogadták. Agatha hirtelen leült, és nézte, amíg esznek. Elgyöngült, remegett, és a sírás fojtogatta. Rettenetesen megijedt a kocsmában. Bill Wongnak igaza volt. A rendőrségre kellene hagynia ezt az egészet. De ha ejti a

nyomozást, akkor James őt ejti, és folytatja az írást.

Kiengedte a macskákat a kertbe, és egy pillanatig elnézte, ahogy bolondoznak, majd átment James házába.

– A konyhában terítettem meg – mondta a férfi, amikor beengedte. – Jöjjön csak.

Agatha izgatottan nézett körül. Vidám, barátságos helyiség volt. Az ablakpárkányon nagy csokor nárcisz állt. A konyha közepén egy négyszögletes gyalult asztal állt, elegáns, létrás támlájú székekkel. A vacsora hideg sonka és egy kiváló saláta volt, hozzá egy üveg behűtött, fehér Mâcon.

Agatha titkon Jamest leste, mialatt olyan elmélyült figyelemmel evett, mint amit mindenre és mindenkire fordított, kivéve őt, Agathát. – Ideje – mondta végül James, és eltolta a tányérját –, hogy külön-külön leírjunk mindent, amit mindenkiről tudunk. Bárki ölte is meg Paul Bladent és Mrs. Josephset, félelmében vagy dühében tette, és a pillanat hatása alatt cselekedett. De előbb lássuk, mit tudunk kiszedni Miss Simmsből.

Miss Simms az önkormányzati lakótelepen élt, nem messze Mrs. Parrtól. Ajtót nyitott, és vidáman így szólt: – Most fürdettem meg a gyerekeket. Egy perc, és itt vagyok.

– Nem is tudtam, hogy gyerekei vannak – súgta oda Agatha, amikor magukra maradtak.

– Biztosan egyedülálló szülő – válaszolta James. – Manapság elég gyakori.

A nappaliban nagy volt a rendetlenség: szétdobált játékok és képeskönyvek mindenütt. Az egyik sarokban egy régi tévékészülék villódzott. A bútor az a fajta volt, amit részletre szoktak árulni, de mire az utolsó részletet is kifizetik, már ócska és kopott lesz.

Miss Simms olyan lehetetlenül magas sarkúban tipegett vissza, amit mindig viselt.

– Ital? – kínálta őket.

James és Agatha megrázták a fejüket. Agatha Jamesre nézett, James meg Agathára, és végül Agatha szólalt meg. – Véletlenül megtudtuk, hogy ötszáz fontot fizetett Paul Bladennek. Miért?

– Ezt igazán nem tartom rendes dolognak, nem bizony – panaszolta Miss Simms. – Egyébként is mi közük hozzá?

Agatha felsóhajtott. – Csak azt szeretnénk tudni, ki ölte meg Paul Bladent és Mrs. Josephset. Úgy gondoljuk, ha tudnánk, miért adott neki pénzt, az segíthetne kideríteni. A többiek több ezret adtak, de nem beszélnek.

Miss Simms átható tekintettel nézett rá. – Mások is voltak?

Agatha bólintott.

Miss Simms felsóhajtott, aztán hátradőlt az alacsony kanapén, és keresztbe vetette a lábát. A szoknyája felcsúszott, és kivillant vörös csipkebugyija. Milyen keveset tudok a faluban lakókról, gondolta Agatha. Még azt sem tudtam, hogy Miss Simmsnek gyerekei vannak. Az autó az oka. A faluban élők már nem helyhez kötöttek, így kevésbé kíváncsiak a szomszédjaikra. És persze a televízió. Mégis, milyen furcsa, hogy az emberek a régi szép időket idézik vissza, amikor maguk gondoskodtak a szórakozásukról. Ha olyan nagyszerű volt, miért rohantak és vettek tévét, amint megtehették?

Miss Simms hangja rántotta vissza a földre. – Végül is elmondhatom, de halálosan feldühít, amikor eszembe jut, hogy az a gazember hogy átvert. Elvitt Broadwaybe, egy menő étterembe. Mesélt az állatkórházról, amit létre akart hozni. Azt mondta, ha adok pénzt, rólam nevezi el. És Károly herceg nyitja majd meg. Túl sokat ittam, és mielőtt észbe kaptam volna, már ki is állítottam egy csekket az összes pénzről, amit a postatakarékbankban tartottam. Aztán kis idő múltán, amikor nem keresett meg, aggódni kezdtem. Nem kellemes, ha így ejtik az embert. Kérdeztem a kórházról, mire azt felelte, hogy most nem ér rá beszélni róla. Visszakértem a pénzemet, erre undok lett, és azt mondta, hogy szabad akaratomból adtam oda. Hülyén éreztem magam. Eveshamben egy komputeres üzletben dolgozom. A fizetésemből jelentős összeget költök arra, hogy

vigyázzanak a gyerekekre. Elmeséltem Mrs. Bloxbynak. Azt mondta, imádkozzam Istenhez útmutatásért. Így is tettem, és tudják, mi történt?

– Nem, mi? – kérdezte James.

– Mindjárt másnap Isten küldött egy új barátot, akinek remek állása van a kárpitosiparban, és tartásdíjfélét fizet nekem.

– Nemsokára összeházasodnak majd – tette hozzá James.

Miss Simms felkacagott. – Nős, ami nincs ellenemre. Nem szeretem, ha egy férfi folyton láb alatt van.

– Mrs. Bloxby tud arról, hogy az imája meghallgatásra talált? – kérdezte kíváncsian Agatha.

– Ó, hogyne! Azt mondta, hogy Isten útjai kifürkészhetetlenek.

A papné az örök tapintatos lélek, gondolta Agatha.

– Olyan dühös voltam Paul Bladenre, hogy meg tudtam volna ölni – mesélte Miss Simms. – De nem tettem meg, és sok szerencsét annak, aki viszont igen.

– Csakhogy ott van Mrs. Josephs is.

Miss Simms elszomorodott. – Meg is feledkeztem róla. Drága, öreg angyal volt. Mit szólnának most egy italhoz?

Most, hogy már nem fenyegetett a veszély, hogy kihajítják őket, vidáman elfogadták, és Miss Simms kiváló malátawhiskyt vett elő, amit a tehetős szeretője hozott. Agatha befizette a Carsely Hölgyegyletbe a tagdíját, Miss Simms pedig gondosan beírta a főkönyvbe.

– Szóval maguk ketten összeházasodnak? – kérdezte jókedvűen.

James letette a poharát. – Nem fenyeget ez a veszély – jelentette ki. – Megrögzött agglegény vagyok.

Miss Simms felkacagott. – Erre azért nem esküdnék! Amikor a mi Mrs. Raisinünk képtelen kiverni valamit a fejéből, akkor lehetetlen megállítani. A boltban Mrs. Harvey azt mondta, hogy nemsokára szólnak majd az esküvői harangok.

– Biztos másra értette – mondta Agatha zavarában elvörösödve.

Amikor elbúcsúztak Miss Simmstől és kimentek, feszültség érződött köztük. Agatha fáradt volt, sírós.

– Azt hiszem, jobb, ha hazamegyek és lefekszem – mondta elhaló hangon, ami egyáltalán nem emlékeztetett korábbi erőteljes voltára.

– Ne izgassa magát annyira – vigasztalta kedvesen James. – A szájukra vesznek minket, de amikor majd semmi sem történik, a pletyka is elül.

Csakhogy én azt szeretném, ha történne valami!, jajdult fel Agatha szíve, és elszörnyedve érezte, hogy egy nagy könnycsepp csordul ki a szeméből, és legördül az orrán.

– Pocsék napja volt – nyugtatta James. – Tudja, mit? Elsétálunk a Vörös Oroszlánba, és fizetek magának egy lefekvés előtti, mellbevágós italt.

Agatha bágyadtan rámosolygott.

A kocsmában áldott nyugalom volt, csak néhány törzsvendég állt a pultnál. Az italukat a kandalló melletti egyik asztalhoz vitték.

Ám egyszer csak Freda sétált be, egy férfi társaságában. Halványzöld, egyenes szabású kosztüm volt rajta, fehér selyemblúzzal, és olyan friss és hűvös látványt nyújtott, mint egy saláta. A kísérője egy pirospozsgás, középkorú férfi volt ezüstös hajjal, blézert és flanelnadrágot viselt. Italt rendeltek. Freda félig elfordította a fejét, és megpillantotta Jamest meg Agathát. Odasúgott valamit a kísérőjének, aki nyihogva felvihogott, és pimaszul gusztálta őket.

Agatha felfigyelt arra, hogy James arca kifejezéstelenné válik, a teste megfeszül. Jaj, istenem, ne engedd, hogy féltékeny legyen!, fohászkodott magában, ugyanakkor felmerült

benne a kérdés, miért imádkozik folyton Istenhez, akiben nem igazán hisz.

– Fáradt vagyok, azt hiszem – szólalt meg váratlanul James.

Együtt távoztak, szótlanul sétáltak haza. Agatha szomorúan kívánt jó éjszakát, és a házához ment. A macskái legalább örülnek majd neki.

Kinyitotta az ajtót és belépett, majd felgyújtotta a hallban a lámpát.

A lábtörlőn egy négyszögletes fehér boríték hevert. Agatha feltépte. Egyetlen lap volt benne, rajta egy egyszerű gépelt üzenet.

„Ne üsse az orrát olyasmibe, ami nem tartozik magára, különben sosem látja viszont a macskáit."

Agatha nyöszörögni kezdett félelmében. Beszaladt a konyhába, és kinyitotta a hátsó ajtót. – Hodge, Boswell! – kiabálta, de csak sötétség és néma csend volt. Felkapcsolta a külső világítást. A kert négyszöge ott feküdt előtte. Nem volt egyetlen macska sem.

Bement, és fölemelte a kagylót, aztán a rendőrséget tárcsázta.

JAMES HÁLÓSZOBÁJA a ház frontján volt. A férfi levetkőzött, bebújt az ágyba és leoltotta a lámpát. Már éppen lehunyta volna a szemét, amikor kék fény kezdett villódzni a mennyezetén, és hallotta, hogy egy autó rohan el a bekötőúton.

Újra felkapcsolta a lámpát, és visszavette a ruháját. Amikor kilépett az ajtaján, újabb rendőrautó érkezett.

Agatha házához futott, s közben azt remélte, hogy Agathának nem esett baja. Nyugtalanság töltötte el, hogy gyilkosvadászatba hajszolta, és ezzel esetleg veszélybe sodorta.

Griggs biztos teljesített őrszolgálatot a ház előtt.

– Bemehet, Mr. Lacey – biztatta. – Szüksége van segítségre.

– Mi történt?

– Valaki ellopta a macskáit.

James annyira megkönnyebbült, hogy Agatha él és virul, hogy majdnem azt mondta: – Csak ennyi? – de aztán idejében lenyelte a kikívánkozó szavakat.

Agatha nappalija tele volt rendőrökkel. Egyenruhásokkal és polgári ruhásokkal vegyesen.

Bill Wong felpillantott, amikor James belépett. Átfogta Agatha vállát, aki halkan zokogott. Agatha sosem tartotta magát macskabarátnak. Az igazat megvallva bánta, hogy a macskákról való gondoskodás felelőssége ránehezedik. De most másra sem tudott gondolni, mint arra, hogy vagy lemészárolták őket, vagy bezárták valahova, rosszul bánnak velük és rémültek.

– Üljön le – parancsolt rá Bill –, és mondjon el mindent, amit ma csináltak. Agatha nincs olyan állapotban, hogy összefüggően elmesélje. Kezdje az elején, fejezze be a végén, és ne hagyjon ki semmit.

James csak azt az egyet hagyta ki, hogy mindketten szociális munkásoknak adták ki magukat. Szenvtelen hangon számolt be a kihallgatásokról, amiket tartottak, a Leamingtonba tett útról és arról, hogy kiderítették: Cheryl Mabbs lopta el a gyógyszereket, köztük az adrenalint. Említette a kocsmában történt támadást is.

Azután elhallgatott, és várta a kioktatást, de Bill csak ennyit mondott: – Le kell gépelnünk a vallomását, és holnap alá kell írnia. Mindenkit ki kell kérdeznünk az Orgona közben, hogy láttak-e valakit, vagy hallottak-e autót, mialatt a kocsmában voltak.

Bill Agathához fordult, és őt is tapintatosan kikérdezte. Jegyzetelt, miközben Agatha megerősítette James verzióját.

James kiballagott a konyhába, és kávét főzött. Rendőrök kerestek ujjlenyomatokat Agatha bejárati ajtaján, végigvizsgálták az utat, hogy nem akadnak-e autógumi nyomaira, és átkutatták az utcára néző kertet is. James a konyhaasztalnál ült, hallgatta a másik

helyiségből átszűrődő hangokat, és azon tűnődött, hogy eredetileg a békesség és a csend miatt költözött vidékre.

Végül felállt, és visszament a saját házába, előásott egy hálózsákot, egy szatyorba tette a pizsamáját, fogkeféjét és a borotválkozókészletét, és visszament Agathához.

Bill meg a többiek éppen távozni készültek. – Idelent alszom ma éjjel – mondta James, és Bill bólintott.

Mrs. Bloxby, a lelkész felesége Agatha mellett ült a nappaliban, amikor James belépett. – Az a kedves Mr. Wong felhívott – mondta. – Milyen szörnyű ügy! Agathát most nem lehet magára hagyni.

– Nem is hagyjuk – felelte James. – Ma éjjel idelent alszom. Ne sírjon, Agatha. A macskák nagy túlélők.

– Ha még élnek – zokogta Agatha.

– Örülök, hogy itt marad, Mr. Lacey – mondta Mrs. Bloxby. – De hívjon fel, ha segítségre van szüksége.

James kikísérte, aztán visszament Agathához. – Gyerünk az ágyba – noszogatta gyengéden. – Hozok valamit, amitől majd elalszik.

Agatha megdörzsölte a szemét, és felvonszolta magát a lépcsőn. Egy halk hang arra emlékeztette, hogy nem is olyan régen még azt hitte, érdemes bármilyen áldozatot hoznia, hogy Jamest a házában tudja, és a férfi törődjön vele, de a lelke az elveszett kedvencei után sírt.

Miután lefeküdt, nyílt az ajtó, és James jött be egy tálcával. – Whisky, forró víz és két aszpirin – jelentette ki. – Lent leszek. Igya meg az utolsó cseppig. – Leült az ágy szélére, a poharat Agatha szájához tartotta, és megvárta, míg lenyelte az aszpirint.

Amikor kiment, Agatha még ébren feküdt, és a szeme sarkából könnyek csorogtak. Mindenki, még James is fenyegető fényben tűnt fel előtte. Végtére is mit tud róla? Megérkezett a faluba, és azt állította, hogy nyugdíjazott ezredes, és ezt mindenki szó nélkül elfogadta. Igaz, hogy Bunty ismerte a családját, és ő, Agatha egy éve találkozott a húgával. De milyen félelmetes és ijesztő volt, amikor felpofozta azt a nyomorult Jerryt. Kíméletlen: ez volt rá a megfelelő kifejezés.

Lassan álomba merült, de lidérces álmok gyötörték. Freda kínozta a macskákat, és kacagott, miközben James csak nézte. Bill Wong meghívta vacsorázni, de a cicáit tálalták fel, akiket egy tálon sütöttek meg, Miss Webster pedig szorgosan tevékenykedett az íróasztalánál, és előtte a két kitömött, talpazaton álló macska díszelgett.

Agatha későn ébredt. Napfény sütött be az ablakon, kávéillat csapta meg az orrát, és hangok moraja hallatszott fel. Az órára pillantott. Délelőtt tíz volt!

Megmosakodott, felöltözött és lement. A konyhájában nők nyüzsögtek: a többségük a Carsely Hölgyegyletből, Mrs. Harvey a vegyesboltból és Mrs. Dunbridge, a hentes felesége. James kávét szolgált fel nekik.

Amikor belépett, mind körülvették, és együtt érző szavakat mormoltak. A konyhapultján ajándékba hozott torták, lekvárok és virágok zsúfolódtak össze. Még Miss Simms is ott volt. – Szabadnapot vettem ki – mesélte.

– Nagyon kedves – hálálkodott Agatha –, de fogalmam sincs, mit tehetnének.

– Mr. Laceynek volt egy kitűnő ötlete – válaszolta Mrs. Bloxby. – Megszervezzük a keresést. A macskáit bizonyára kitették valahol a faluban, így háztól házig végigkutatunk mindent. Maga üljön csak itt nyugodtan Mr. Laceyvel, és jelentjük, ha találunk valamit.

Agatha rögtön kifordult a konyhából, felment a fürdőszobába, és kisírta a két szemét. Világéletében csak előre akart jutni, könyökölt, tűzön-vízen át igyekezett a piárszakma élére kerülni, és egész életében mindig egyedül volt. A barátság és a segítség elgyöngítette.

Amikor kivörösödött szemmel, de nyugodtabban újra lement, csak James és Mrs. Parr

ültek ott.

– Mrs. Parr többé-kevésbé ugyanazt a történetet mesélte most el, mint Miss Simms – számolt be James. – Bladen beszélt neki az állatkórházról, és megígérte, hogy róla nevezi el. A férje rájött, hogy hiányzik a pénz, és iszonyú botrányt csapott.

– Bizonyára én is ezt tettem volna – mondta lassan Agatha, amikor eszébe jutott a görög étteremben elköltött vacsorájuk. – Ecsetelte a terveit, mire azt mondtam, én is hozzájárulok, de egy húszfontos csekkre gondoltam. Ő viszont kész volt lefeküdni velem, csakhogy én pánikba estem és elrohantam. Önnel is viszonya volt, Mrs. Parr?

Az asszony megrázta a fejét. – Nem tennék ilyet. Nem ezzel csapott be. Végtelenül hízelgőnek találtam, amikor azt mondta, én vagyok az egyetlen, aki megérti. Boldogtalan a házasságom, mellette azonban vonzónak éreztem magam. Már korábban el kellett volna mondanom, de úgy éreztem, hogy nagyon ostobán viselkedtem. Még akkor is kicsit szerelmes voltam belé, amikor meghalt, de a temetés után tisztábban kezdtem látni, és felismertem, mit tett.

– Mrs. Mason hasonlókat mesélt, míg maga fent volt, Agatha – tette hozzá James. – Szenvedélyes szerencsejátékos volt, Mrs. Parr, ezért volt szüksége a pénzre.

– Furcsa – jegyezte meg Agatha. – Ugyanis nem költötte el a pénzt. Még a számláján volt, amit a carselyi hölgyektől kicsalt.

– Megyek, csatlakozom a keresőkhöz – mondta Mrs. Parr. – Ez a legkevesebb, amit tehetek.

– Köszönök mindent, James – rebegte Agatha, amikor kettesben maradtak. Megint könny szökött a szemébe.

– Ugyan már, elég a sírásból. Üljünk le, és beszéljük meg, mit tudunk. Ahelyett, hogy arra gondolnánk, hogy – mondjuk – Freda tette, mert ő fizette ki a legtöbbet, olyasvalakit kellene keresnünk, akinek a *személyiségével* összeegyeztethető a gyilkosság.

– Ki tudja, mire képes valaki, ha felpiszkálják?

– Azért ön senkit sem ölne meg, Agatha, nem?

Csak Fredát, gondolta Agatha.

– A következőt kellene tennünk – folytatta James. – Listát kellene írnunk a gyanúsítottakról, és aztán fel kellene osztanunk őket, és mindegyiket követnünk kellene, és meg kellene figyelnünk, mit csinálnak napközben, kivel találkoznak, és nem tesznek-e valami gyanúsat. A nők, akik pénzt adtak Bladennek, Mrs. Parr, Mrs. Mason, Freda, Miss Webster, Mrs. Josephs és Miss Simms voltak. Vegyük számításba Gretát, Paul volt feleségét is. És van az ügynek még egy vonatkozása, amit eddig figyelmen kívül hagytunk. Bladent fent ölték meg, Lord Pendlebury istállójában. Bob Arthur találta meg a holttestet, és ezzel rohant ki: „Úgy tűnik, valaki kinyírta!” Miért mondta ezt? Miért nem vélte szívrohamnak vagy hasonlónak? És van még valami érdekes, amire Bladen banki bizonylataival kapcsolatban felfigyeltem. Nem vett fel jelentős összeget, így biztos készpénzzel fizetett az ételért és a szórakozásért. Hogy fizette a számlát a görög étteremben?

– Készpénzzel.

– Úgy van. És mi a helyzet Mrs. Arthurral? Rajta is érdemes elgondolkodni.

– Egyre rosszabb lesz. Hol kezdjük? – kérdezte Agatha.

– Én Fredával kezdem. No, no, ne vágjon olyan bosszús képet. Merőben nyomozási szándékkal keresem fel. Maga kezdje Mrs. Parr megfigyelésével.

– Ugyan már! Az a nő egy légynek sem tudna ártani!

– Retteg a férjétől. Bladen talán tudott erről. Lehet, hogy nem mondott el nekünk mindent. Lehet, hogy Bladen zsarolta. Mindenesetre lesz valami, amivel lefoglalhatja magát. Ugye, vissza akarja szerezni a macskáit?

Agatha fájdalmasan összerezzent.

– Szóval nekifogok a magam részének, és itt találkozunk, mondjuk, este hatkor. A cselekvésnél semmi sem űzi el jobban a sötét gondolatokat.

Miután James elment, Agatha kábultan tett-vett a konyhában. Elrakta a szekrényekbe az ajándékokat. A tortákon és a lekvárokon kívül egy nagy szárítottvirág-csokor is volt, de aligha Miss Webster hozta. Agatha egy vázába dugta, aztán felment az emeletre, hogy a könnyektől elmázolódott sminkjét megigazítsa.

Már kifelé tartott, amikor megtorpant a hallban. A bejárati ajtót még az ujjlenyomatok kereséséhez használt fekete por borította. A napsugár megcsillant egy apró, színes tárgyon, ami a lábtörlő durva kókuszrostjai közül kandikált ki. Lehajolt, megnézte, aztán fölemelte. Értetlenül forgatta ide-oda. Aztán felderült az arca. Egy apró, száraz szirom volt. Arról a csokorról eshetett le, amit valaki hozott. Lepöckölte az ujjhegyéről, és kinyitotta az ajtót.

Azután sóbálvánnyá vált.

Hirtelen visszacsöppent az előző éjszakába, amikor felemelte a borítékot a lábtörlőről, feltépte, kivette a levelet, és kisimította. Biztos volt benne, hogy valami kicsi és színes hullott ki belőle.

Kilenc

AGATHÁN ÉRTHETETLEN és különös érzés lett úrrá, amikor kábultan kisétált a verőfénybe. Két rendőr kérdezgette a szomszédos házakban lakókat az Orgona közben. Az emberek odaintettek neki, odakiáltottak, amikor elment mellettük, de meg sem hallotta őket.

Agatha Raisin már nem azon törte a fejét, ki ölte meg az állatorvost vagy Mrs. Josephset, csak vissza akarta kapni a macskáit.

Amikor Josephine Webster boltjához közeledett, egy fehér kezet pillantott meg: éppen megfordította az ajtón lógó „Nyitva” táblát, hogy a „Zárva” felirat látsszon. Hát persze, a félnapos munkaidő a faluban! Ha ilyen nagy kutatás folyik, Miss Webster biztosan nem a boltban vagy a felette levő lakásban tartja a macskáit.

Agatha hazament, és beszállt a kocsijába. A bolttól kissé távolabb leparkolt, és várt. Észre sem vette az utcán járó-kelő embereket, csak Miss Webstert leste.

Josephine meg is jelent, csinosan és rendezetten, mint mindig, és beszállt a kocsijába, ami a bolt előtt állt. Azután elhajtott. Agatha komoran követte Moreton-in-Marshba. Aztán a Fosse mellett haladtak. Agatha hagyta, hogy egy autó megelőzze, és beálljon közé és az üldözött kocsi közé. Miss Webster Mircesterbe tartott, kis piros autója le-fel bukdácsolt a cotswoldsi dombok között a régi római úton, amely olyan egyenesen fúrta be magát a tájba, mint egy nyílvessző.

Agatha követte egy többemeletes parkolóházba, tőle kicsit távolabb leparkolt, megvárta, míg Miss Webster kiszáll, bezárja az autóját, aztán ő is kiszállt.

Josephine Webster először a Bootsba, az illatszerboltba tért be, több parfümöt is kipróbált, aztán az egyiket megvette. Innen egy ruhaüzletbe ment. Szokatlanul hűvös volt az idő, és Agatha reszketett, míg kint várt. Végül megkockáztatta, hogy bekukkantson a kirakaton át. Miss Webster egy tükör előtt forgolódott. Mély kivágású vörös ruha volt rajta. Mondott valamit az eladónőnek, aztán bement a próbafülkébe. Tíz perccel később kilépett az üzletből. A kezében egy bevásárlószatyor volt. Innen egy fehérneműboltba ment. Agatha ismét az üzlet előtt fagyoskodott és toporgott, amíg Miss Webster a bolt logójával díszített szatyorral ki nem lépett az utcára.

Amikor továbbment és befordult a közkönyvtár magas, György korabeli oszlopcsarnoka alá, Agatha kezdett elkeseredni. Olyan ártatlan volt minden! A macskáiért érzett aggodalom összezavarta. Az a kis szirom biztos a ma reggeli csokorból esett ki. De erősebb volt a kitartása, a célratörése és a konoksága, mindaz, ami a pályáján sikeressé tette. Fél órát várt kint, majd körültekintően beóvakodott. Miss Webstert sehol sem látta.

Talán Josephine észrevette, és kimenekült egy hátsó ajtón? Miközben kétségbeesetten kereste a hátsó kijáratot, majdnem nekiütközött Miss Websternek, aki az egyik benyílóban egy bőrfotelban ült, és nyugodtan olvasott. A bevásárlószatyrai mellette álltak a földön.

Agatha bement a következő benyílóba, találomra levett egy könyvet a polcról, és úgy tett, mintha olvasna. A gyomra hangosan korgott. Ennie kellett volna valamit, de nem merte elhagyni a könyvtárat.

Két órával később a szomszédos benyílóból hallatszó szatyorzizegés figyelmeztette, hogy a célszemély távozni készül.

Várt pár másodpercig, majd óvatosan felállt, és kikukkantott a benyílóból. Josephine Webster éppen a kijárat felé tartott. Most, hogy a hajsza folytatódott, Agatha ismét dobogó szívvel követte.

Miss Webster vidáman tipegett, mintha a világon semmi gondja nem volna. Belépett a mircesteri Palace szálló ajtaján.

Az ajtóban toporgó Agatha látta, ahogy végigmegy a recepció melletti folyosón a

„Mosdók” felirat felé.

Agatha vett egy lapot a bejáratnál az előcsarnokban levő újságárusnál, leült egy karosszékbe, és elbújt az újság mögött. Időnként leengedte, és ellenőrizte, hogy Miss Webster nem szökött-e meg.

Egy óra telt el, mire megpillantotta a mosdóból kilépő Miss Webstert. A nő felvette az új ruhát, és erősen kifestette magát. Kétségkívül a ruhatárban hagyta az eredeti holmiját és a bevásárlószatyrait. Agatha az arca elé kapta az újságot, amikor Miss Webster illatfelhővel körülvéve átvonult az előcsarnokon, és amikor megint visszaeresztette, még látta, hogy a nő bemegy a bárba.

Agathának minden tagja fájt, és éhes volt. Félredobta az újságot, és óvatosan benézett a bár ajtaján, majd rögtön vissza is rántotta a fejét.

Miss Webster Peter Rice-szal, a rút, vörös hajú Peter Rice-szal, Paul Bladen partnerével beszélgetett. Úgy látszik, a férfi közben megérkezett, és egyenesen a bárba ment, mialatt Agatha osztatlan figyelme Josephine Webster megfigyelésére összpontosult.

Agatha ismét az előcsarnokban foglalt helyet. A gondolatok egymást kergették az agyában. Ártatlan találkozás is lehet. De várjunk csak! Miss Websternek van egy macskája. Lehet, hogy Mircesterbe vitte kezelésre, és összebarátkozott Peter Rice-szal. Ebben még nincs semmi kivetnivaló. De… Greta Bladen azt mesélte, hogy Peter Rice régi barátja volt.

Körülnézett. Egy táblán nyíl mutatott a szálloda étterme felé. Odament. A személyzet éppen vacsorára terített, de a főpincér ott volt. Agatha megkérdezte, hogy egy bizonyos Mr. Rice foglalt-e estére asztalt. A főpincér utánanézett. Igen, Mr. Rice két személyre foglalt asztalt. Agatha az órájára pillantott. Még csak fél hét volt. A pár nem hagyja el a szállodát. Fel kell keresnie Greta Bladent, mielőtt visszajön a szállodába, hogy tovább figyelje őket.

A parkoló felé menet belépett egy telefonfülkébe, és felhívta Jamest, de ő nem vette fel a kagylót. Elhajtott Mircesterből, és magában azért fohászkodott, hogy Greta otthon legyen.

Greta ajtót nyitott, és a homlokát ráncolta, amikor látta, hogy a látogatója Agatha.

– Beszélnem kell önnel – kérlelte Agatha. – Megfenyegettek. Ellopták a macskáimat, hogy leállítsák a nyomozást, és azt hiszem, tudom, ki lehetett az.

Greta felsóhajtott, de kitárta előtte az ajtót. – Jöjjön be. Nem egészen értem, mit akar mondani. Úgy gondolja, valaki azt szeretné, ha nem nyomozna Paul halála ügyében?

– Igen.

– Hát nálam ugyan nincsenek a macskái.

– Elmesélné, mit tud Peter Rice-ról?

– Peterről? Ó, neki nem lehet köze ehhez! Ezer éve ismerem.

– Azért csak meséljen róla.

– Nem sokat tudok. A régi időkben tőlem pár házzal arrébb lakott Leamingtonban. Barátok voltunk, együtt teniszeztünk, de soha nem voltunk szerelmesek. Úgy értem, sosem hittem, hogy bárki is olyan szemmel nézne rám, így örültem Peter társaságának. Aztán megismertem Pault.

– Azt hittem, Peter örül majd, hogy végre megtaláltam a boldogságot, de nagyon csúnya jelenetet rendezett. Azt mondta, ő akarta megkérni a kezemet. Olyan szerelmes voltam Paulba, hogy emiatt valahogy szívtelenné váltam. Csak a jól ismert Petert láttam benne, aki igen különösen viselkedett. Amikor legközelebb találkoztunk, elnézést kért a viselkedéséért, és azt mondta, hogy Mircesterbe költözik.

– És soha többé nem látta?

– Ó, dehogynem. Találkoztunk, amikor Paul partnere lett, és mint már említettem, ő javasolta, hogy nézzek körül az állítólagos állatkórház építkezésén. Jóval később

elmeséltem, hogy Paul hogy csapott be. A válásom után párszor elmentünk vacsorázni, de nem történt semmi, és valóban az a véleményem, hogy soha nem is volt köztünk semmi.

– Akkor hogy magyarázza azt a jelenetet, amikor elmondta neki, hogy hozzámegy Paulhoz?

– Ja, azt? Szerintem Peter olyan ember, akit féltékennyé tesz, ha egy közeli barátja – legyen az férfi vagy nő – megházasodik. Nagyon társtalan. És ha jól belegondolok, én voltam Leamingtonban az egyetlen barátja.

– Miért döntött úgy, hogy Carselyban nyit rendelőt? – kérdezte Agatha. – Számos, ráadásul nagyobb falu is van Mircesterhez közelebb.

– Hadd gondolkodjam. Mondott erről valamit, amikor egy nap a téren találkoztam vele. – Találtam a volt férjednek valami hasznos tennivalót – mondta. – Azt hiszem, jobb, ha külön dolgozunk. Mondtam neki, hogy nyisson rendelőt Carselyban. Nem zavarja a köreimet. – Mire ezt kérdeztem: – Miért Carselyban? –, ő pedig azt felelte, hogy egy barátja, akinek üzlete van ott, a sikeres vállalkozás szempontjából jónak tartja.

– Josephine Webster – bökte ki Agatha. – Hát ez a kapcsolat. És azt hiszem, tudom, hol vannak a macskáim.

Felállt, és távozni készült. Eszelős volt a tekintete, az arca rángatódzott.

– Ha bármire gyanakszik, a rendőrséghez kellene fordulnia – figyelmeztette Greta.

Agatha csak megvetően felhorkant, és kiment a kocsijához.

Mircesterig dühösen törte a fejét. Josephine Webster adhatta az ötletet Peter Rice-nak Mrs. Josephsszel kapcsolatban. Lehet, hogy a kocsmában volt, amikor Freda szétkürtölte az orvosságos üveg megtalálását, és figyelmeztette Rice-t, vagy akár ő maga is elvihette onnan az üveget.

Agatha egy pillantást vetett a kocsija műszerfalára. Nyolc óra. Peter Rice most ül le vacsorázni.

Egyenesen az állatorvosi rendelőhöz hajtott, és leparkolt. Kiszállt, és kivette a kerékszerelő vasat a csomagtartóból. A rendelő egy alacsony épület volt egy kis parkoló végében. Az ajtó fölött égett a villany. Agatha az épület oldala mellé húzódott, ahol sötét volt, de azért odaszűrődött annyi világosság, hogy ki tudja venni az üvegezett oldalajtót. Nem volt ideje, sem szaktudása, hogy versenyre keljen James Lacey betörési technikájával. A kezében tartott szerszámmal beverte az üveget. Hisztérikus kutyaugatás üdvözölte. Komoran eleresztette a füle mellett, kesztyűs kézzel kirángatta a maradék üveget, benyúlt, és elfordította a zárat.

A sötétben szemek csillogtak, és az ugatások és vakkantások között panaszos nyávogást is hallott.

– Aki á-t mond, mondjon b-t is – mormolta Agatha, és felkapcsolta a villanyt.

– Pszt! – suttogta elkeseredetten a ketrecekbe zárt állatoknak. A tekintete végigfutott rajtuk. És megpillantotta egy közös ketrecben Hodge-ot és Boswellt.

Örömteli sikollyal nyitotta ki a zárat és a ketrec ajtaját.

A vonítás és a csaholás hirtelen abbamaradt. Agatha, aki éppen benyúlt a macskáiért, megérezte a súlyos, fenyegető veszélyt. Halk lépteket hallott, és megfordult.

JOSEPHINE WEBSTER FELMOSOLYGOTT a pincérre, aki kihúzta az étteremben a székét. Peter Rice leült vele szemben. A főpincér odahajolt hozzájuk, átnyújtotta a menüt, és javaslatokat tett.

Amikor az egyik beosztottja felvette a rendelést, összeszedte a hatalmas, bőrkötéses étlapokat, majd hirtelen megkérdezte: – És a másik hölgy is csatlakozik önökhöz?

– Milyen másik hölgy? – érdeklődött Peter Rice, mire Miss Webster kuncogott, és megjegyezte:

– A háremed tagja, Peter.

– Korábban itt járt egy hölgy, és megkérdezte, hogy foglalt-e asztalt ma estére.
– Hogy nézett ki? – kérdezte az állatorvos.
– Középkorú, egyenes barna hajjal, drága szabású, igazán elegáns ruhákban.
– Nem vacsorázik velünk – válaszolta Peter. –Még ne szolgálják fel a vacsoránkat. El kell intéznem valamit a rendelőben. Hozzon egy italt Miss Websternek, és gondoskodjon róla, míg vissza nem érek.

JAMES LACEYT NYUGTALANSÁG gyötörte. Többször is hívta Agathát otthon, de ő nem vette fel a kagylót. Fredától sem tudott meg semmit. Az ősz hajú barátja folyton vele volt, és James nem tudott négyszemközt beszélni vele.

Úgy döntött, a könyvén dolgozik, így üti agyon az időt, míg Agatha visszatér, de egyszer csak azt vette észre, hogy erről az esetről ír. Folytatta az írást, aztán felkiáltott, majd kiemelt egy figurát, és próbálta hozzá alakítani a rendelkezésére álló bizonyítékokat.

A csengő szakította félbe a munkálkodását. Bill Wong állt az ajtó előtt Wilkes felügyelő társaságában. – Hol van Agatha? – szegezte neki a kérdést Bill.

– Még nem jött vissza? Úgy volt, hogy hatkor találkozunk. Nincs itt az autója?

– Nincs, és kezdek aggódni. Körül kell érdeklődnünk, és ki kell derítenünk, nem látta-e valaki, hogy elhagyja a falut.

– Megyek, és igyekszem megtalálni – ígérte James. – Mellesleg vessen egy pillantást a jegyzeteimre, Bill, hátha maga is ugyanarra a következtetésre jut.

James egyenesen Josephine Webster boltjához ment, ahol teljes sötétség honolt, ahogy a felette levő lakásban is, és se a kopogására, se a dörömbölésére nem érkezett válasz. Az üzlet feletti lakás mellett egy ablakon kikukkantott valaki, és egy férfihang lekiáltott: – Semmi értelme, hogy csöngessen és verje az ajtót, amivel a holtakat is felébreszti. Mircesterbe ment, mer' csak fél napot dógozott.

James hazament, kiállt az autójával, és szólt Billnek, hogy azt hiszi, Agatha Mircesterben van. Egyszeriben tudta, hol találja Agathát, és reménykedett, hogy nem ér oda későn.

AGATHA LASSAN FÖLEGYENESEDETT.

Peter Rice állt az ajtóban, és rá függesztette a tekintetét. Agathát megint megdöbbentette a férfi ereje, az aránytalanul kicsi fejet tartó izmos test látványa. Agatha a betört ajtó mellett hagyta a szerelővasat. A tekintete fegyvert keresve ide-oda cikázott.

– Eszébe ne jusson – szólalt meg Rice. Elővett egy kis automata fegyvert a zsebéből. – Menjen át a vizsgálóba, Mrs. Raisin – parancsolt rá. – Ott nem zavarnak.

Bár Agatha lába elgyöngült a félelemtől, és úgy érezte, rögtön összepisili magát, amikor elment a ketrec mellett, amiben a macskái voltak, megrúgta, és igyekezett telepatikus úton üzenni nekik, hogy meneküljenek. Rice leoltotta a villanyt abban a szobában, ahol Agatha macskái és a többi állat volt, és felkapcsolta a kis vizsgálóban.

– Honnan tudta, hogy én voltam? – kérdezte Agathára szegezve a pisztolyt.

– Nem tudtam – felelte Agatha –, de sejtettem, hogy Josephine Webster vitte el a macskáimat és hagyta ott a levelet. Követtem, és megláttam magukat együtt. Nem lőhet le. A rendőrség rátalál majd a holttestemre, és tudni fogják, hogy maga volt.

– Betört a rendelőmbe, Mrs. Raisin. Fényt láttam, és egy alakot, aki mintha rám támadt volna. Lelőttem. Csak az életemet és a tulajdonomat védtem.

– Hagytam levelet, amiben megírtam, hova megyek – próbálkozott Agatha.

A férfi az arcát fürkészte, aztán elmosolyodott. – Szó sincs róla, különben az a Lacey nevű fickó már itt lenne. Egyébként… – emelte fel egy centit a pisztolyt.

– Greta miatt történt, ugye? – kérdezte Agatha.

– Bizonyos fokig. De akkor még nem gondoltam arra, hogy megölöm Pault. Még csak

meg sem fordult a fejemben, amikor Greta elmesélte, hogy csapta be. Valójában akkor kezdtem feldühödni, amikor engem csapott be. Az a híres állatkórháza! Milyen jól át lehetett vele verni a rászedhető nőket! Volt itt egy recepciósunk, egy rendes lány. Paul őt is behálózta. A lánynak rá kellett vennie az ügyfeleket, hogy amikor csak lehet, fizessenek készpénzzel, és a pénzt köteles volt átadni Paulnak. Hogy kapott-e belőle részesedést? Természetesen nem. Paul mindent a kórházra „költött", amit természetesen a lányról akart elnevezni. Hosszú horgászszabadságra mentem. Ez egy gazdag praxis. Felvettem egy fiatal állatorvost, hogy helyettesítsen, amíg távol vagyok, és együtt dolgozzon Paullal, mert ő jobbára csak a lovakkal és a háziállatokkal foglalkozott. Amikor visszajöttem, megjegyeztem, hogy jelentősen csökkent a forgalom. A helyettesre gyanakodtam, de egy nap összefutottam a téren az egyik ügyféllel, és az adókat, általában pedig a vállalkozási adót szidtuk. „Gondolom, ezért kérnek olyan sok készpénzt", mondta a nő. „Hogy elkerüljék az adózást. A lány mindig készpénzt kér." Természetesen kérdőre vontam őt, aki megtört, és bevallotta, hogy a szent cél, vagyis az állítólagos kórház javára lopott. Kidobtam a lányt, de Pault nem. De nem ám! Vissza akartam vele fizettetni. Viszont azt akartam, hogy hagyjon békén. Josephine azt mondta, hogy Carsely jó hely. Megmondtam Paulnak, hogy nyisson ott rendelőt, és ha kedve tartja, verje át az ottani hölgyeket a meséivel, de minden fillért nekem fizessen, és arra az esetre, ha vele bármi történne, végrendeletet írattam vele, amelyben engem kellett megneveznie örököseként. Azt mondtam, ha nem fizet vissza mindent, a rendőrséghez fordulok.

Agatha mereven állt, de a szeme sarkából látta, hogy a macskái besurrantak mellette a szobába.

– Még akkor sem öltem volna meg. De az egyik nő, akit becsapott, Miss Josephine Webster volt, akibe beleszerettem. Sírva, zokogva keresett fel, és kitálalta az egész történetet. Tudtam, hogy Paul fent van Lord Pendleburynél. Le akartam hordani, ki akartam rúgni, orrba akartam vágni, ennyi az egész. Az istállóban egy lélek sem volt rajta kívül. Láttam a kezében az injekciós tűt, tudtam, mi van benne, milyen műtétre készül. Valami elhatalmasodott rajtam, és mielőtt észbe kaptam, már halott volt. Úgy surrantam ki, hogy senki sem vett észre. Azt hittem, biztonságban vagyok. Majd' felrobbantam, amikor rájöttem, hogy dupla jelzálogkölcsönt vett fel a házára, így ahelyett, hogy nyertem volna a halálával, csak veszítettem. Josephine-nel a felfordulás elülte után akartuk bejelenteni az eljegyzésünket. Josephine tudta, mit tettem. Aztán az a Josephs nevű nőszemély idejött. Azt mondta, hogy Paul becsapta, és el fogja mondani a rendőrségnek az igazságot. Elmondása szerint Paul közölte vele, hogy én buzdítottam arra, hogy csalja ki a nőkből a pénzüket. Megígértem, hogy visszafizetem a pénzét. Aztán pánikba estem, amikor Josephine telefonált, és elmesélte, hogy maga, maga Mrs. Kotnyeles Dög, hamarosan mindent megtud majd Mrs. Josephstől. Josephine-től tudtam, hogy Mrs. Josephs cukorbeteg. De még akkor sem akartam vele semmit sem tenni, ha hajlandó lett volna belátóan viselkedni. Próbáltam visszaadni a pénzét, de az ostoba vén tehén nem fogadta el. Azt mondta, miután beszélt magával, a rendőrségre megy. Belenyomtam az adrenalint. Amint meghalt, teljesen elvesztettem az eszemet, úrrá lett rajtam a pánik. Felvonszoltam abban a reményben, hogy ha a fürdőszobában holtan találják, öngyilkosságnak vagy balesetnek hiszik. Az üveget kidobtam a kocsiból, mintha azzal, hogy megszabadulok tőle, a gyilkosság bélyegétől is megszabadulhattam volna. De magának megint bele kellett ütnie az orrát. Magának és annak a Laceynek. „Vidd el a macskáit", tanácsolta Josephine. „Akkor majd befogja a száját." Micsoda káosz! Micsoda istenverte felfordulás! De elveszem Josephine-t, és ebben semmi sem akadályozhat meg.

Hodge felugrott a vizsgálóasztalra, és leült. A tekintete egyikükről a másikukra vándorolt.

Agathát hirtelen megcsapta a félelme avas és keserű bűze, és a macska is megérezte. A

farkán felállt a szőr, és bozontos lett, mint egy mókusé.

– Szóval, Mrs. Raisin, túl akarok esni ezen. Azt tanácsolom, maradjon veszteg, és törődjön bele az elkerülhetetlenbe.

Az ujja kezdte meghúzni a ravaszt. Agatha az asztal alá bukott, és a lövés ártalmatlanul süvített el a feje fölött.

A férfi lapáttenyerével kirángatta az asztal alól, aztán lihegve a falhoz lökte. Hodge egyenesen az arcába ugrott, karmolta, ahol érte, és fújt. A pánikba esett állatorvos megpróbálta lelőni az állatot, hogy megszabaduljon tőle, de a lövés célt tévesztett, és egy üvegekkel teli vitrint tört szét.

Agatha megkísérelte nekilökni a férfi hasának a vizsgálóasztalt, mialatt az letépte az arcáról a macskát, és a szoba másik végébe hajította. Filmekben látta már, hogyan csinálják, de az asztalt a padlóhoz csavarozták. Agatha oldalra vetette magát, amikor eldördült a következő lövés, de esés közben kificamította a bokáját, és a padlóra zuhant.

Lehunyta a szemét. Ennyi. Itt van hát a vég. Azután Bill Wong hangja, mint egy mennyei hang szólalt meg: – Adja ide a fegyvert, Mr. Rice!

Még egy lövés dördült, és Bill kiáltott. Agatha felsikoltott: – Jaj, ne! –, és érezte, hogy erős karok ragadják meg, és James Lacey hangját hallotta: – Minden rendben, Agatha. Ne nézzen oda. Rice agyonlőtte magát. Jöjjön velem. És fordítsa el a fejét.

Agatha feltápászkodott, Jamesbe kapaszkodva a tweedzakója durva szövésű anyagába temette az arcát.

AGATHA HÁROM ÓRÁVAL KÉSŐBB már megfürdött, és pongyolában ült a nappalijában. A két macska az ölébe kucorodott, és James ott sertepertélt körülötte.

– Bill Wong benéz hozzánk – újságolta a férfi. – Azt hiszi, hálás nekünk, amiért megoldottunk helyette két gyilkossági ügyet? Cseppet sem!

– Nekünk? – kérdezte Agatha. – Én derítettem ki, hogy Rice a gyilkos!

– Nagyjából én is erre a következtetésre jutottam – vallotta be James. – Bár időbe telt, mire rájöttem, hogy Josephine Webster is érintett. Mi keltette fel a gyanúját?

Agatha elmesélte, hogy talált rá a száraz sziromra a lábtörlőjén.

– Hozzám kellett volna fordulnia, vagy Bill Wonghoz! – kiáltott fel James.

– Csak a macskáimra gondoltam – válaszolta Agatha. – Furcsa, nem? Azt hittem, megszakad a szívem, amikor elrabolták őket, de most itt dorombolnak, két állat, akiket etetni kell, akikről gondoskodni kell, és most csak örökös nyűgnek érzem őket.

– Bár abból, amit elmondott, Hodge mentette meg az életét – emlékeztette James. – Kíváncsi vagyok, hogy elfogták-e Josephine Webstert? Vajon ott ül-e még a szálloda éttermében, és vár? Bill a főnökével egyenesen odament, mialatt nekünk a rendőrségre kellett mennünk, és vég nélküli vallomásokat tennünk.

– Szóval rájött mindenre egyedül? – kérdezte Agatha.

James még egy hasábot dobott a tűzre, aztán leült.

– Amikor leírtam, hogy mindenki mit tett és mondott, Peter Rice tűnt a kézenfekvő gyanúsítottnak. Elég erős volt, hogy felvonszolja Mrs. Josephset a lépcsőn, tudta, hol lesz Bladen azon a napon, amikor meggyilkolták, tudott a lóra váró műtétről. Az ember mindig úgy gondol a gyilkosokra, mint akik mindent tudományos alapossággal megterveznek, de Rice esetében csak a pánik, majd a szerencse játszott közre. Nem kellett mást tennie, mint meghúznia magát, és hagynia, hogy Mrs. Josephs előálljon a rendőrségen a vádjaival. A rendőrség nem hitte volna, hogy Paul Bladen szoknyavadász és szélhámos trükkjeinek bármi közük lenne Peter Rice-hoz. Azt hiszem, a mi szaglászásunk borította ki.

– Ne mondjon ilyet! – kérlelte Agatha. – Akkor ez azt jelenti, hogy közvetlenül felelősek vagyunk Mrs. Josephs haláláért.

– Nos, valószínűleg egyébként is pánikba esett volna.

Megszólalt a csengő. – Ez biztos Bill lesz – mondta James –, hogy lelki fröccsöt tartson nekünk.

Bill egyedül érkezett. – Nem hivatalos látogatás – jelentette ki, amikor fáradtan lerogyott Agatha mellé a kanapéra. – Igen, elfogtuk Webstert. Biztos egy örökkévalóságnak tűnt, Agatha, mialatt megpróbálta megölni magát, de Josephine Webster békésen martinit iszogatott ott, ahol Rice hagyta.

– Természetesen tagadott mindent, de amikor bevittük a rendőrőrsre, és elmondtuk, hogy Rice mindent bevallott magának, megtört. Kegyetlenség, tudom, de még nem árultuk el neki, hogy Rice meghalt.

– Pár hónapja volt viszonya Rice-szal, mielőtt Paul Bladen Carselyba érkezett. Rice előtt még szűz volt. Gondoljanak csak bele: ebben az életkorban és ebben a világban! A Rice-szal folytatott viszonytól „femme fatale”-nak érezhette magát, így amikor azt tapasztalta, hogy Bladen is udvarol neki, az ostoba fejébe szállt ez a „dicsőség”. Azon a havas estén, amikor úgy volt, hogy maga Eveshamben találkozik Bladennel, Miss Webster Bladen házába ment, és átadta neki a csekket. A hálás Bladen lefeküdt vele. Még ha nem is havazott volna, valószínűleg akkor sem megy el a találkájukra, Agatha. Miss Webster vette fel a kagylót, amikor maga telefonált.

– De Bladen a régi trükkjeihez folyamodott. Még több pénzt kért tőle, Miss Webster erre megrémült, és azt felelte, nincs mit adnia. Bladen elvesztette iránta az érdeklődését, és a bűnbánó Josephine visszatért Peter Rice karjaiba, és mindent bevallott Paul Bladenről. Rice szemében a történelem megismételte önmagát. Abból, amit a vallomásában mondott, Agatha, azt vettem ki, hogy Rice halálosan szerelmes volt Gretába. Paul elvette tőle Gretát. Most ugyanezt tette Josephine-nel is. De mi vezette a nyomukra?

– Találtam egy száraz virágszirmot a lábtörlőmön – válaszolta büszkén Agatha. – Rájöttem, hogy csakis a macskákkal kapcsolatos levélből eshetett ki, és persze azt is, hogy a száraz virág Josephine Webstert jelenti.

Bill zavartan nézett rá. – Biztos nem siklottunk el ilyesmi felett!

– Nekem is ez a véleményem – erősítette meg James. – Valaki másnap délelőtt hozott magának egy csokor száraz virágot, Agatha. Valószínűleg abból esett ki.

– Miért nézték volna át alaposan a lábtörlőt? – dühödött fel Agatha. – Az emberei kint keresgéltek, ahol az állt, aki a levelet kézbesítette, és a hátsó kertben, mert aki elvitte a macskákat, annak ott kellett bemásznia a kertembe. Biztos nem törődtek a lábtörlővel.

– Szerintem rájön majd, Agatha, hogy mégis a csokorról esett le. Mázlija volt, és kitalálta. És ez majdnem a vesztét okozta. De ma este nem pirongatom meg a kotnyeles amatőrök dőreségével kapcsolatosan. Istenem! – nevetett fel. – Egyszerű amatőrök egyszerű amatőrt fogtak!

Agatha dühösen meredt rá.

– Mellesleg boldog vagyok, hogy lezárult az ügy. Különleges kiképzésre utazom, így pár hétig nem találkozunk – állt fel Bill. – Megvizsgálta már az orvos, Agatha?

Agatha megrázta a fejét.

– Nem árt, ha holnap felkeresi. Összeomlik majd, amint a késleltetett reakció fellép.

– Nem lesz semmi bajom – felelte Agatha, és imádattal nézett fel Jamesre.

James riadt tekintettel viszonozta a pillantását, aztán felállt. – Hívjam el Mrs. Bloxbyt, Agatha, hogy töltse itt az éjszakát?

– Nem – válaszolta Agatha. Csalódott volt, amiért James nem ajánlotta fel, hogy áthozza a hálózsákját. – Egy jó alvás rendbe hoz majd.

Miután a két férfi elment, Agatha felállt, és felvonult a hálószobájába. A két macska ott ügetett a nyomában. Mosolygott, mielőtt elszunnyadt. Vége volt. Túlélte. Nagyszerűen érezte magát. Szükségtelen orvoshoz mennie. Egy gyilkos kevés ahhoz, hogy Agatha Raisinnel elbánjon!

Tíz

A KÖVETKEZŐ PÁR NAP valóságos diadalmenet volt Agatha számára, jóllehet James bedobott egy levelet, miszerint néhány hétig bezárkózik, és ír.

Sokan keresték fel, hogy meghallgassák, miként oldotta meg Paul Bladen és Mrs. Josephs meggyilkolásának ügyét, és Agatha kiszínezte a történetet, kicifrázta a részleteket. Így mire a Carsely Hölgyegyletnek számolt be róla, igazi rémregénnyé vált az egész.

– Milyen izgalmasan hangzik a maga előadásában! – áradozott Mrs. Bloxby. – Különösen azt a részt szerettem, amikor azt mondta Peter Rice-nak: „Ha van mersze, lőjön le, maga gonosz démon!”

– Nos – motyogta a lábait váltogatva és a lelkész feleségének a tekintetét kerülve Agatha –, egy kis költői szabadság igazán megengedett.

Mrs. Bloxby elmosolyodott, és felé nyújtotta a tálat: – Vegyen egy szelet máktortát.

Attól a pillanattól fogva Agathán rendkívüli nyugtalanság vett erőt. Az események általa kreált változata, ami egy erősen kiszínezett kalandregénnyé dagadt, időközben valóságos színezetet nyert. Amikor hazafelé sétált a paplakból, feltűnt, milyen *sötét* a falu, és hogy a buszmegálló várópavilonjában megint kiégett a fénycső.

Az Orgona közben virágba borultak az orgonabokrok, és susogtak az esti szélben, bokrétás fejükkel bólogattak, mintha Agatháról pletykáltak volna, aki alattuk sietett haza, és arra gondolt, hogy az illatuk temetésekre emlékezteti.

Bement a házába. A macskák nem siettek elő az üdvözlésére, és Agatha félelmében nyöszörögni kezdett. A konyhába futott. A cicái összegömbölyödve feküdtek a kosarukban a tűzhely előtt. Boldogok voltak egymás társaságában, mélyen aludtak, és fütyültek megrémült gazdijukra, aki fel akarta kelteni őket, hogy enyhítsék a magányát.

Odanyúlt, hogy bekapcsolja az elektromos vízforralót, és az összes fény kialudt.

Agatha elemlámpát keresve vakrémületben tapogatódzott körbe a konyhában, mígnem a józanság hangja megszólalt a fejében, és azt súgta, hogy csak a faluban megszokott áramkimaradások egyikéről van szó. Nyugalmat erőltetett magára, és mindjárt eszébe is jutott, hogy gyertyákat tett a konyhafiókba. Egyet meg is gyújtott az öngyújtójával. Fölemelte, és keresett egy gyertyatartót. Akár le is fekhetnék, gondolta.

Így feküdtek le a régi időkben, amikor ez a ház is épült. Az emberek így mentek fel ugyanezen a lépcsőn, az árnyékok előttük ugráltak a lengő gyertyalángban. Hány, de hány nemzedék! És hány halott generáció. Ha belegondolunk, hányan lehelték ki a lelküket ebben a hálószobában. Az ajtóra akasztott köntöse akasztott embernek látszott. Arcok meredtek rá a kellemes, virágos tapétáról. Agathát kiverte a hideg veríték.

Kényszerítette magát, hogy lemenjen a hallba telefonálni. A gyertyát letette a földre, maga is letelepedett mellé, a telefonkészüléket az ölébe vette, és James számát tárcsázta.

A férfi hangja élénk és gyakorlatias volt, amikor belehallózott a kagylóba.

– Át tudna jönni, James? – kérlelte Agatha.

– Éppen jól megy az írás. Fontos?

– Megijedtem, James.

– Mi történt?

– Semmi. Csak éppen beállt a reakció, amitől mindenki óvott.

– Ne aggódjon – nyugtatta James. – Úton van a segítség.

Agatha nem mozdultja helyéről. Most, hogy Jamest várta, elszállt a félelme, de úgy érezte, jobb, ha olyan rémültnek mutatja magát, mint az előbb volt. Talán a karjába veti magát! Lehet, hogy a férfi magához szorítja, és azt suttogja: – Adjunk alapot a pletykának, Agatha, és házasodjunk össze! – Lehet, hogy meg is csókolja. Milyen is lenne?

Akkor tért magához a rózsás álmodozásból, amikor ráébredt, hogy sok idő telt el. Persze, James biztos a pizsamáját és a borotválkozókészletét csomagolja be, de akkor is…

Megszólalt a csengő, és Agatha összerezzent. Igen, a karjába veti magát…

– Ugyan, ugyan, Mrs. Raisin! – nyugtatta szelíden Mrs. Bloxby. – Tudtam, hogy ez lesz a vége.

Agatha szeme felpattant, és zavartan kezdett hátrálni.

Egy sötét alakot látott a küszöbön, és Jamesnek hitte.

Egy táska volt a lelkész feleségének kezében. – Mr. Lacey felhívott, és jöttem, ahogy tudtam. Az orvos is elindult.

Agatha szinte rosszul volt a csalódottságtól, de hagyta, hogy Mrs. Bloxby bevezesse a konyhába. Visszatért az áram. Minden a legnagyobb rendben volt.

Mire a nyugtatóval teletömött Agatha ágyba került és az orvos is elment, Mrs. Bloxby pedig a vendégszobában aludt, Agatha kábultan arra gondolt, hogy James egy szemétláda és egy disznó.

AGATHÁRA HOSSZÚ ÉS NYOMORÚSÁGOS időszak köszöntött, tele pánikrohamokkal és lidérces álmokkal, amikor örült, ha valaki napközben rányitotta az ajtót, éjjel pedig a Carsely Hölgyegylet tagjai aludtak felváltva a vendégszobájában. Egyikük sem említette James Laceyt, és Agatha szíve sajgott a visszautasítástól.

Azután a félelmei lassan csitultak, és a hosszú, napsütéses napok alatt a hangulata is javult.

Egy ilyen kis faluban elkerülhetetlen volt, hogy ismét összefusson Jamesszel. A férfi kedvesen rámosolygott, érdeklődött az egészsége felől, elmesélte, hogy jól halad az írással, és szorgalmasan dolgozik. Azt mondta, hogy egyszer együtt ebédelhetnének: a tipikus angol meghívás, ami rendszerint semmit sem jelent. Agatha a maciszemébe kiülő keserű sértettséggel meredt rá, de udvariasan és hűvösen válaszolt, miközben az járt a fejében, hogy olyanok, mint egy szerelmespár, akiknek egykor viszonyuk volt, amit egyikük azóta keservesen megbánt.

Azután egy délelőtt, ebédidő közeledtével valaki becsengetett. Agatha már nem rohant hanyatt-homlok ajtót nyitni, hogy hátha Jamest látja. Bill Wong állt az ajtóban.

– Ó, maga az – jegyezte meg Agatha. – Biztos már ezer éve visszajött arról a tanfolyamról.

– Úgy van – felelte Bill. – De adódott egy újabb ügy, amelyben együtt kellett működnünk a yorkshire-i rendőrséggel, így elég sokat utaztam. Nem hív be?

– Dehogynem. Kávézhatunk a kertben.

– Lacey előfordul néha? – kérdezte Bill, miközben átmentek a házon.

– Nem – felelte komoran Agatha. – Az élelmiszerboltban váltott „Hogy van?” és „Ugye, milyen csodás az idő?” megjegyzéseken kívül jóformán nem is láttam.

– Furcsa. Azt hittem, maguk ketten elválaszthatatlanok.

– Hát nem! – csattant fel élesen Agatha. Vett egy új kerti asztalt és székeket. – Üljön le, Bill. Éppen most készültem enni. Van kedve a hideg csirkéhez salátával?

– Bármivel beérem. Igazán ültethetne virágokat a kertjébe. Hasznos hobbi lenne.

– Bizonyára. Hozom az ételt.

Ebéd közben Bill beszámolt az ügyről, amin dolgozott, majd végül kilyukadtak Peter Rice eseténél.

– Tudja, különös párt alkotott Rice és Webster – töprengett Bill. – Külsőre nem éppen Rómeó és Júlia, mégis szenvedélyes szerelem kötötte össze őket, igazi szenvedély volt köztük. Adva van egy férfi, aki olyan rútnak érzi magát, hogy nem reménykedik abban, hogy nőt tud szerezni, és egy szűz, és ez a kettő robbanékony elegyet alkot. Amikor Rice rájött, hogy Webster lefeküdt Bladennel, biztos megszakadt a szíve. A történelem

megismétlődött. Először Greta, aztán Josephine. De Josephine visszatért hozzá. Nem riasztotta el az sem, hogy Rice megölte Bladent. És most a bűntett még szorosabban köti össze őket, nem is beszélve szegény Mrs. Josephs haláláról.

Bill körülnézett. – Nem is gondolná, amikor áthajt ezeken a takaros cotswoldsi falvakon, mennyi rettegés, szenvedély és harag rejtőzik a régi házak fedele alatt. Tudja, Agatha, Lacey egy nagyon fura pasas. Sok ilyen akad a volt katonák között. Még csak az ötvenes éveiben van, ami manapság nem azt jelenti, hogy vén lenne.

– Kösz – mondta szárazon Agatha.

– Ha már lett volna nős, könnyebben be lehetne cserkészni, de ezek a hadseregben szolgált agglegények mintha csak egy szerzetesrendből ugrottak volna ki. Legyen távolságtartó, és megjön majd az esze.

– Nem érdekel – felelte higgadtan Agatha.

– Szerintem túlságosan is érdeklődik iránta, és ez riasztotta el – mondta Bill.

– Tényleg? Milyen fiatal és mégis milyen bölcs! És milyen a *maga* szerelmi élete?

– Elég jó. Ismeri a Safeways szupermarketet Mircesterben?

– Igen.

– Az egyik pénztárban dolgozik egy csinos lány, a neve Sandra. Randizunk.

– Remek – mondta Agatha, és megmagyarázhatatlan féltékenység töltötte el.

– Mennem is kell. Tartsa távol magát a gyilkosságoktól, Agatha!

Amikor elment, Agatha kocsiba ült, és elhajtott a Batsford Kertközpontba Bourton-on-the-Hill végén, és virágokat, növényeket nézegetett. Teljesen kifejlett fákat is tartottak. A kész kert lenne a megoldás. De addig is valami kisebbel kezdhetné. Hátulra ültethetne valami virágszegélyt, és egy szép példányokkal teleültetett kosarat vehetne a ház elejére. Vásárolt nebáncsvirágot és árvácskát, és úgy döntött, ezek elültetésével kezdi.

Megnyugtató munka volt, a macskák ott játszottak körülötte a napsütésben, és úgy elmerült a munkában, hogy időbe telt, mire ráeszmélt, csengetnek.

Bárcsak James lenne…

De hátrahőkölt, amikor ajtót nyitott. Freda Huntingdon állt a küszöbön.

– Mit akar? – kérdezte mérgesen Agatha.

– Elásni a csatabárdot – válaszolta Freda. – Jöjjön át a kocsmába. Kedvem lenne berúgni. Torkig vagyok a férfiakkal.

Agatha lelkében birokra kelt a kíváncsiság az ellenszenvvel, és a kíváncsiság győzött.

– Mi történt?

– Jöjjön át a kocsmába, és elmondom.

Csak a gondolat, hogy a közlendőjének valami köze lehet Jameshez, bírta rá Agathát, hogy Fredával tartson.

Freda vett két nagy gint, és leültek.

– Azt fontolgatom, hogy eladok mindent. Amióta itt vagyok, semmi sem megy úgy, ahogy szeretném.

– Bladenre érti?

– Rá meg másokra is. Tudja, George, a férjem jóval idősebb volt nálam, de tele pénzzel. Sokat utazgattunk, egzotikus helyekre jártunk. Azonban George rajtam tartotta a szemét, és folyton arra gondoltam, milyen szabad leszek, ha egyszer feldobja a talpát, és rám hagyja a pénzt.

– Így is történt. Volt néhány szerencsétlen kapcsolatom, erre azt gondoltam, a fenébe is, leköltözöm a Cotswoldsba, veszek egy szép kis házat, és keresek egy új férjet. Kinéztem magamnak Laceyt. Bocs, hogy olyan rohadt dögként viselkedtem, de tényleg nagyon bírtam, bár nem volt semmi reményem. A Bladennel való kapcsolat aztán igazán betett. Komolyan azt hittem, hogy halálosan belém van zúgva. És elhittem azt a sok hülyeséget a kórházról. Míg George élt, én voltam az okos, a világ dolgaiban jártas, ravasz nő, pedig

George volt, akinek helyén volt az esze. Aztán jött Tony. A pasi, akivel a kocsmában látott. Nem egy Adonis, de jól menő vállalkozó Gloucester környékéről. Tegnap felhívott a felesége. A felesége! Pedig megesküdött, hogy özvegyember. – Freda gyászosan szipogott. – Ostoba, vén liba vagyok.

– Még egy nagy ginre van szükséged – szögezte le az örök gyakorlatias Agatha.

JAMES LACEY ÚJRA ÁTOLVASTA, amit írt, és felnyögött. A Bladen-ügyben szerzett tapasztalatainak köszönhetően azt képzelte, hogy tud krimit írni. Milyen könnyen peregtek a szavak! Milyen gyorsan felhalmozódott a sok ezer kis zöld szó a képernyőjén! De most mintha feltisztult volna az agyáról a köd. Lenézett a süketeléssel teli oldalakra.

A háza ablakai mind tárva-nyitva voltak, mert nagy volt kint a meleg. A szomszédból beszélgetés moraját, poharak és porcelán csilingelését hallotta. Kiment a kertbe, és átkukkantott a sövény felett. Bill Wong és Agatha beszélgetésbe merülve ebédeltek. Bárcsak átmehetne és csatlakozhatna hozzájuk, de hűvösen és lekezelően bánt Agathával, lepasszolta, és ezzel kizárta magát a társaságukból.

Visszament a házba, és rosszkedvűen tett-vett. Később hallotta, amikor Bill távozott, és nem sokkal utána Agatha is elhajtott.

Délután kiment a kertjébe, és gyomlálni kezdett a virágágyásokban. Agatha kertjéből motozást hallott, és megint átnézett a sövény fölött. Agatha árvácskákat ültetett. James biztos volt abban, hogy az asszonynak halvány sejtelme sincs a kertészkedésről. Ha nem lett volna olyan ostoba, átmehetne egy kis csevegésre. Na, de igazán, az a sok nő, aki azt várja, hogy megkérje a kezüket! És Agatha is! Hogy nézett rá!

Igaz, hogy Agathát majdnem megölték. És korábban is félreértelmezte a pillantását. Az egész annak az átkozott nőnek a hibája volt Cipruson, a kapitány feleségéé, akivel sosem lett volna szabad viszonyt folytatnia. Micsoda világraszóló botrány volt! Az asszony üldözte, flörtölt vele, ám amikor kipattant a botrány, egyedül ő volt a bűnös, a gazember, aki elcsábította szegényt, és megpróbálta elszakítani a nemes lelkű és gáláns férjétől.

Leült egy detektívregénnyel. A könyvet Reginald Hill írta, és James elkeserítően jónak találta.

Este harsány éneklés ütötte meg a fülét a bekötőút felől.

Tanácstalanul ment ki, és a kellemes esti levegőt beszíva megállt a küszöbén.

Agatha és Freda Huntingdon közeledett dülöngélve, egymást átkarolva az úton, és hangosan énekelték az „I Did It My Way”-t.

Amikor egy vonalba értek vele, megtorpantak. Freda csuklott egyet, és odavágta: – Férfiak! –, Agatha pedig elvigyorodott, és a győzelem jelét mutatta Jamesnek, csak éppen fordítva.

James visszavonult a házába, és bevágta az ajtót, miközben az össze nem illő pár nevetve és kiabálva folytatta az útját.

Megjelent

Az

ULPIUS-HÁZ KÖNYVKIADÓ BOLTJA

folyamatosan különleges kínálattal
és különböző kedvezményekkel várja.
Korábbi sikerkönyvek 499-999 Ft-ért!

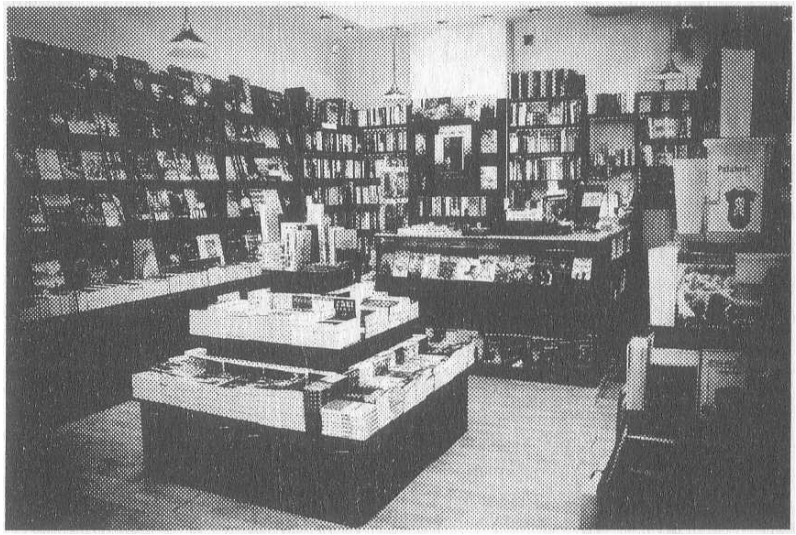

Cím: 1137 Budapest, Pozsonyi út 23.
Telefon: 06 1 349-2753
Nyitva: hétfőtől péntekig 10-18 óráig,
szombaton 10-14 óráig
E-mail: ulpiusbolt@ulpiushaz.hu

Ulpius-ház Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó Kepets András
Felelős szerkesztő Greskovits Endre

Nyomtatta és kötötte
a Kaposvári Nyomda Kft. 2011-ben – 110886
Felelős vezető Pogány Zoltán igazgató